

КРИС МУНИ ДА ПОМНИМ САРА

Превод от английски: Павел Главусанов, 2011

chitanka.info

С БЛАГОДАРНОСТ

На Дейв Кроули, който отговори на всичките ми юридически въпроси. На Ричард Розентал, началник на полицията в Уелфлийт, и Джон „Зеке“ Езикийл. Всички грешки, допуснати в книгата, са мое дело. Огромна благодарност към Грег Джаксън за неговите истории.

Благодарности на Джен, Ранди, Елвис и Пам Бърнстейн, които четяха първоначалните ръкописи и ми даваха откровеното си мнение, от което имах нужда.

Всичко останало е плод на художествена измислица. Тоест изцяло сътворено от мен.

ФОРМАТА НА СЪРЦЕТО (1999)

В спомените му неизменно доминират очертанията на църкви. Вечерта, преди майка му да замине, Майк Съливан седи до нея на първата пейка в „Свети Стефан“. Поне два пъти седмично, подгонени от нуждата да се скрият някъде, те идват на това място и след молитва, ако са ѝ останали пари, отиват до „Странд“ — киното в центъра на Белхам, където срещу три долара могат да гледат някой от филмите за Джеймс Бонд. Повечето време убиват в обществената библиотека, където майка му заема седмичната си доза евтини любовни романи, със заглавия от рода на „Укротяването на Частити Уелингтън“ или „Тайната на госпожица София“.

Тази вечер снегът ги подгонва назад, към църквата. Вече са на път за дома след посещение в библиотеката, когато снежецът започва да вали съвсем слабо, за да се превърне на бърза ръка в страховита стихия. Вятърът реве така страховито, че Майк започва да се притеснява дали няма да преобърне колата. Уличното движение е блокирано навсякъде и двамата намират убежище в „Свети Стефан“, докато премине бурята. Белхам още не може да се окопоти след последното чудовищно бедствие. Не е минал и месец от страховитата фъртуна, наречена „Голямата виелица от 1978-а“, и ето че по радиото съобщават за поредна буря в североизточен Масачузетс. Майк е на осем.

Църквата е претъпкана с хора, които очакват улиците да бъдат разчистени. Майка му изважда едно от трите туристически списания, които е взела от библиотеката, и потъва в четене. Лицето ѝ е сериозно, но спокойно като при молитва. Тя е миниатюрна жена, толкова мъничка, че на Майк му се иска да обхване ръцете ѝ в своите, уплашен, че ако не я държи здраво, може да литне нанякъде. Обръща страница от списанието, докато със свободната си ръка гали меката синя коприна на красивото шалче около врата си. Цялото е щамповано

с древни колони и статуи, отрупано с ангели, които са толкова не на място под обемистото зимно яке.

— Неприлично е да зяпаш така, Майкъл — казва тя с тих и равен глас. Винаги говори така, дори когато е извън кожата си, но това почти никога не се случва.

— Нямам какво да чета — шепне той. — Как така в библиотеката нямат комикси?

— Трябваше да си вземеш онова ръководство по дърводелство. — С разтворено върху коленете списание, тя се извъръща с лице към него. — Помниш ли къщичката за птици, която ми подари за Коледа? Наблюдавах те, докато я правеше в работилницата на баща си, и забелязах колко грижливо я боядисваш.

— Добре стана.

— Какво ти добре, беше направо страхотна — отвръща тя с усмивка. Тази усмивка кара мъжете да спират на улицата и да я заглеждат. Същата усмивка му дава увереност за това, че всичко ще бъде наред.

— Откъде го имаш?

— Кое?

— Шалчето.

— Това ли? Имам го отдавна.

Лъжите на майка му са явни като синините по тялото ѝ. Винаги внимава да не носи шалчето пред Лу. Слага си го, след като излезе от къщи, и го тъпче в джоба на якето, преди да се прибере. Освен това Майк знае, че го крие, заедно с фотоалбумите, в една кутия с надпис „Ръкоделие“, оставена в мазето. Рано една събота сутрин, след като Лу тръгва за работа, Майк я заварва в мазето да вади шала от кутията — същата, където крие и албумите.

Тя долавя въпроса в погледа му и казва:

— Шалчето е подарък от баща ми. Даде ми го през последната ни Коледа в Париж. Просто не искам да му се случи нещо.

— Париж. О-ла-ла!

Усмивната, тя мести списанието върху неговите колене и му сочи цветна снимка, на която е показан интериорът на старинна църква. Стените изглеждат километър високи, изградени от напукан бял мрамор, а върху купола е изобразен смразяваш дъха Исус Христос, показал сърцето си на света.

— Това е църквата „Сакре кьор“ — казва тя с гордост. — C'est l'endroit le plus beau du monde.^[1]

Когато чува майка си да говори на нейния роден френски и долавя ромона на думите върху езика ѝ, тя му заприличва на онази екзотична млада жена, която е открил върху черно-белите снимки, залепени във фотоалбума. Понякога, когато остава сам вкъщи, той се спуска в мазето и разглежда снимките на своите баба и дядо, на приятелите на майка си, на нейния дом — всичко онова, което е оставила в Париж, когато се е преместила тук. Начинът, по който са се обличали онези хора, му се струва някак царствен. Нощем Майк се върти в леглото и сънува как армия парижани пристига в къщата им, за да спаси него и майка му.

— Снимките не я показват в цялата ѝ красота — проговаря тя и се привежда по-близо. — Когато за пръв път стъпих в тази църква, усетих Божието присъствие, което е истинско и способно да те изпълни с любов. Само че трябва да вярваш, Майкъл. Това е разковничето. Дори когато животът е несправедлив към теб, сърцето ти винаги трябва да бъде отворено за Божията любов.

— На тази снимка има чудовища.

— Това е „Нотр Дам“. Удивителна е, нали?

— Чудовища върху църква. Това сигурно е най-яката църква на света.

— Майкъл, питаш ли се понякога какво става извън Белхам?

— Май не — отвърща той, приковал поглед върху друга снимка на гаргойл^[2], този път озъбен, готов да се спусне надолу от небесата и да накаже грешника, дръзнал да влезе в храма.

— А не ти ли е любопитно?

— Не.

— Защо не?

Майк свива рамене и обръща страницата.

— Всичко, което познавам, се намира тук. Хълмът, „Патриотите“ и всичките ми приятели.

— Можеш да си намериш нови приятели.

— Не и като Дивия Бил.

— Уилям е чешит, признавам.

— Тате разправя, че проблемът на Париж бил, щото е пълен с французи.

— Баща ти не е смел човек.

Майк вдига рязко глава от списанието.

— Но нали се е бил във Виетнам? — казва той, без да е съвсем наясно защо защитава баща си. Майк не знае какво представлява Виетнамската война — е, не точно. Знаеше, че войната е свързана с оръжия, ножове, бомби и много кръв, и множество убити хора. Гледал е няколко черно-бели военни филма по телевизията.

— Да държиш оръжие в ръка и да нараняваш другите не те прави смел, Майкъл. Истинската смелост, същинската, идва от духа на човека. Това е като да вярваш, че животът ти ще тръгна на добре, докато всичко сочи обратното. Да вярваш — това е истинската смелост, Майкъл. Винаги да вярваш, независимо колко зле изглеждат нещата. Няма да позволяваш на баща си или на когото и да било друг да ти отнеме вярата, нали?

— Няма.

— Обещавах?

— Обещавам.

Майката бръква в джоба на якето, измъква облечена в кадифе кутийка и я поставя върху списанието.

— Какво е това? — пита той.

— Подарък. Давай. Отвори го.

И той го прави. Вътре има златна верижка, прикрепена към златен медальон колкото монета от двацет и пет цента. Отгоре е гравирани образът на плешив мъж с бебе на ръце. Мъжът, Майк знае това, е светец. Ореолът го издава.

— Това е свети Кристофър — казва майка му. — Пренася бебето Исус през водата, за да го спаси. Той е и покровител на изгубените неща. — Изважда верижката от кутийката, поставя я около шията на момчето и я закопчава. Майк потръпва, когато пъха студения медальон под пуловера, и усеща допира му с топлата кожа. — Докато го носиш — продължава тя, — свети Кристофър ще те пази. Даже накарах отец Джак да го благослови специално за теб.

— Яко. Благодаря.

На другия ден нея вече я няма. Колата ѝ, стар плимут, с дупки от ръжда, залепени с тиксо, е паркирана в алеята, когато той се прибира. Майк очаква да я види в кухнята, да седи край масата до прозореца, зачетена в някое евтино романче. Къщата е притихнала, дори

прекалено, казва си той, а паниката, която не е в състояние да идентифицира, изведнъж блъсва отвътре стените на сърцето му. Качва се горе, в нейната спалня, и когато запалва лампата, при вида на акуратно оправеното легло, хуква назад, към кухнята, отваря вратата на мазето и се спуска надолу, по стълбите, понеже си спомня как напоследък често я е виждал да седи в един пластмасов стол и унесено да се взира във фотоалбума си. Когато стига долу, забелязва сандъчето с надпис „Ръкоделие“ по средата на пода. Вдига капака и веднага забелязва, че албумите и шалчето, които крие там, ги няма. И разбира със смазваща сигурност, че майка му е взела нещата си и е заминала без него.

[1] Най-красивото място на света (фр.). — Б.р. ↑

[2] Гаргойл — каменни статуи с гротескни изображения на животни, хора или фантастични същества. — Б.р. ↑

1.

Вероятно поредната прогноза по радиото, вещаеща нова буря от североизток, събужда спомена за майка му. Петък е и тази сутрин двамата с Бил са в Уелзли, за да започнат работа по надстрояване на втори етаж и основен ремонт в кухнята на една току-що разведена майка с много пари в джоба и твърде много свободно време, когато завалява лек снежец. Бил настройва радиото на една съвсем нова станция, двамата слушат, докато синоптикът предупреждава за мощен буреносен фронт, който ще ги удари утре, късно следобед, и след като отмине, по някое време в неделя вечер, ще остави източната част на Масачузетс под снежна покривка с дебелина между трийсет и четирийсет сантиметра. Щом чува това, Бил хвърля многозначителен поглед към Майк. Към два часа решават да си тръгнат по-рано и да заведат момичетата на пързалката. Единствената пречка за осъществяването на този план е Джес. След инцидента миналия месец тя е наложила вето върху пързаянето с шейни. Да, онова, което се случи, си беше инцидент. Майк забеляза другата шейна едва когато се удари в тяхната. И да, Сара се търкулна по снега и си сцепи челото върху парче лед — не достатъчно сериозно, та да оправдае посещението в Спешното отделение, където все пак отвеждат детето, но Джес обявява, че с пързаянето на Хълма е приключено, и точка по въпроса. Щом Джес предпочита да живее в изолация, нейна си работа, но това изобщо не означава, че и със Сара трябва да бъде същото. Когато пристига на алеята пред къщата, Майк вече разполага с готов план.

Джес стои права в кухнята, притиснала към рамо телефонната слушалка, докато взема купчина папки от разположения по средата на помещението кухненски блок, за да ги напъха в предварително приготвени кашони. Облечена е в черни панталони и подходящо яке, а широката яка на бяла риза се е разперила подобно на криле, за да покаже новото перлено колие, което Майк ѝ е подарил за рождения ден. Джес отговаря за годишната пролетна разпродажба на занаятчийски произведения, организирана в „Свети Стефан“ за

финансиране на следучилищната занималия към църквата. Нейният помощник я е изоставил в последния момент, тъй като някой в семейството се разболял, и затова, само седем седмици преди началото на панаира, върху плещите на Джес се стоварва цялата му организация.

Тя вдига поглед от кашоните, изненадана от неочаквано ранното му завръщане.

— Свършихме по-рано — шепне Майк. Целува я по челото, преди да измъкне една бира от хладилника.

— Ще трябва да ти се реванширам за това. — Джес оставя слушалката, изглежда изтощена.

Майк пита:

— Срещата с отец Джак остава ли?

— Остава. Много сняг ли е навалял?

— Улиците са наред. Вече чистят.

Джес кимва с въздишка.

— Шърли закъснява. Проблем с колата. След като вече си се върнал, чудя се дали не можеш ти да погледаш Сара, когато се прибере...

— Тръгвай. Кога ще си дойдеш?

— Вероятно няма да е преди седем.

— Искаш ли аз да сготвя?

— Стековете са размразени в хладилника. Останалото ще свърша, когато се върна.

Джес грабва бележника и палтото и се устремява през задната врата към гаража.

Десет минути по-късно Майк се е разположил върху разтегателното кресло в дневната с втора бира и днешния брой на „Глоуб“, когато забелязва червената хонда на Шърли Чеймбърс да влиза в алеята.

Сара е шестгодишна, най-малката в класа, и докато я гледа как тича по паважа към входната врата с подскачаща върху гърба раничка „Барби“, как маха за довиждане с едната ръка към госпожа Чеймбърс, а с другата тика нагоре очилата си, Майк се пита кога ли ще се разтичат хормоните на растежа, за да догони останалите деца в нейния клас.

Входната врата се отваря и Майк чува как Фанг, огромното, топчесто пале, порода булмастиф, което са й подарили за Коледа, да се

спуска на бегом от горния етаж. Майк скача на крака и тича към антрето тъкмо в момента, когато Фанг вече е на най-долното стъпало и се хвърля върху Сара с всичките си двайсет и кусур кила, за да я събори по задник. Очилата падат и се плъзват по пода. Сара писва.

— Няма нищо, Сара, държа го. — Майк хваща Фанг и кутрето облизва брадичката му, докато маха опашка с двеста оборота в минута. Сара върти глава наляво-надясно, търсейки очилата си, понеже вижда всичко размазано.

— Очилата ми, тате.

— Помни какво съм те учил.

— Искам си ги — повтаря Сара с потръпващи устни. — Нищо не виждам без тях.

Няма да се втурне сега при нея. Достатъчно е, че Джес го прави. Ако очилата на Сара паднат, а те падат често, понякога по пет-шест пъти на ден, ако се спъне или чукне леко главата си, и Джес е вече там да я спасява. Майк добре знае, че този свят обича да ти показва среден пръст, а когато го стори, със сигурност няма да помоли за извинение или да предложи приятелска ръка. Понякога даже ти го показва още един път. Още по-голям.

— Тате, помогни ми...

— Искаш ли да се пързеляш с Пола на Хълма?

Устните ѝ престават да трептят. Сара сядна на пода абсолютно неподвижна.

— Добре тогава — обажда се Майк. — Ако ще излизаме с шейната, трябва да си намериш очилата. Току-що ти бяха на носа, нали така?

— Да.

— Значи трябва да са наблизно.

— Да, ама ако...

— Можеш да се справиш сама. Само се успокой и прави каквото съм те учил. Все пак си голямо момиче, нали?

Сара примигва често-често и шари с ръце по пода, потупва твърдите дъски и намира очилата край вратата на килера за по-малко от минута. Вдига ги и ги поставя на носа си сияеща.

— Браво на моето момиче! — възкликва Майк. Пуска Фанг долу, казва на детето да гледа видео, докато той си вземе един бърз душ, и

поема нагоре, като пътем грабва безжичния телефон от конзолата му в спалнята.

— Току-що излизам от къщи — съобщава Бил. — Искаш ли да мина да те взема?

— Влизай направо. Аз съм под душа.

— Ще се видим в пет.

Този план не предвижда връщането на Джес. Майк е още под душа, когато тя влиза през задната врата, за да вземе кашон с документи от кухненския плот. Когато спира водата, долавя писъци.

— Но тате обеща да ходим на пързалката! — носи се откъм партера.

— Казах не, Сара.

По дяволите! Майк излиза изпод душа, грабва един пешкир и се подсушава набързо.

— Ама защо?

Кажи ѝ истината, Джес. Кажу на Сара, че не обичаш тя да ходи на пързалката, че не обичаш да скача от трамплин, нито да прави кълбо напред в басейна, нито да се вози отзад на воден джет или моторна шейна, тъй като тези развлечения означават риск, а рискът е свързан с опасност, опасността пък дебне зад всеки ъгъл и чака да се възползва от най-малкото ти невнимание. Нали тъкмо така стана с баща ти? Ако бе гледал пътя под падащия сняг, вместо да си играе с радиото, щеше да забележи колата с пияния шофьор в нея.

Джес заявява:

— Никаква пързалка. Точка.

— Ама татко вече обеща...

— Още само една думичка, и ще бъдеш наказана, млада госпожице.

Майк чува ядните стъпки на Джес по пода на кухнята и сетне в дневната. Нахлузва чисти боксерки и тъкмо се готви да обуе джинсите, когато долавя тропота на ботушите ѝ в антрето.

Вратата към гаража хлопва. Майк закопчава джинсите и тича надолу по стълбите, разгърден и бос, за да хване Джес в мига, в който се готви да излезе на заден от гаража. Отправя му огнен поглед през смъкнатото стъкло на „Експлорър“-а.

— Трябваше да усетя, че си намислил нещо подобно — отбелязва тя.

— Онова миналия месец бе случайност.

— Майкъл, тя едва не си сцеди главата на две.

— Удари се леко, не е имала сътресение на мозъка. Докторът сам го каза, не помниш ли?

— Не искам да ходи на Хълма. Пълно е с народ, а тя е съвсем мъничка. Казвала съм ти какво ми е отношението към това място. Не постъпваш честно.

— Аз ли не постъпвам честно?

— Щом ти се пързала, нямам нищо против. Но на нея кракът ѝ няма да стъпи на Хълма. — Джес включва колата на скорост и тръгва да излиза на заден.

Майк я гледа как се отдалечава и си мисли, че под строгия костюм, който носи като броня напоследък, без перлите и дизайнерските обувки, Джес си е същото момиче, в което се влюбва още в гимназията. Все така носи тъмнорусата си коса дълга, все така си изглежда неотразима, обува джинси, и независимо от травмите в минало им, все така е в състояние само с едно докосване да му внуши усещането, че е най-важният и жизнен мъж на планетата. Но той няма никаква представа за какво е битката, която се води в главата ѝ.

Джес не е била винаги такава. Имаше времена, когато обичаше да се забавлява. Например през първата им Коледа в тази къща. Повече от шейсет човека се бяха натъпкали в сутерена, около масата за бiliarд, Били Джоел се дере с цяло гърло откъм тонколониите — но истинският стар Били, не сегашният посерко, а смахнатият гений, който пее парчета като „Сцени от италиански ресторант“ и те оставя с усещането, че ги е изваял от собственото ти сърце. А по средата на цялата олелия седи Джеси, попила духа на вечерта, пее заедно с Били „Само добрите умират млади“ и държи здраво фронта, докато си тръгне и последният гост, все още готова да се весели, все още ослепителна в два часа сутринта, когато присяда върху ръба на бiliarда и подхващайки „Тя знае как“, започва да разкопчава блузата с оная пакостлива усмивка на лицето, от която на него всеки път му омекват коленете. Онази нощ тя го е целувала страстно и жадно, сякаш

иска нещо от него — нещо, което ще ѝ помогне да диша. А след това, след като са се любили, двамата се откъсват един от друг охлузени и изтощени, изпълнени от желанието да го направят още веднъж, обзети от сексуален нагон, който разгаря ножар в телата им.

Първият ѝ спонтанен аборт е няколко месеца след онази нощ, последван от още един, година и половина по-късно, а когато се появява Сара, нещата помежду им са се променили до неузнаваемост — Майк, без да знае как и защо се е случило това, усеща с вледеняваща сигурност, когато я прегръща, че държи в обятията си нещо хладно и кухо.

Жълта бележка се кипри по средата на кухненския плот, точно до връзката му с ключове, така че да не може по никакъв начин да я пропусне. НИКАКВА ПЪРЗАЛКА. Думите са подчертани три пъти.

Майк взема бележката и я смачква в юмрука си. Бирата му е върху масата и той я пресушава с желание да запокити кутийката през кухнята, да изпсува ядовито в опит да прогони гнева, който сковава крайниците му. Само че не може да направи нито едното, нито другото, след като Сара се намира в другата стая.

Хвърля бутилката и бележката в кошчето и се опитва да прогони гневното изражение от лицето си. Когато се уверява, че изглежда спокоен, влиза в стаята с телевизора.

Фанг се е проснал полусънен върху постелята си. Сара седи в прекалено големия за нея тапициран стол с наведена глава и стиска като кинжал в ръка цветен молив, с чиято помощ дълбае прави линии в книжката за оцветяване, положена в скута ѝ.

Майк коленичи, готов да се престори, че не се е случило нищо особено, както и, ако бъде попитан, да даде някакво — дай Боже! — убедително обяснение защо мами живее в състояние на постоянно напрежение и страх.

— Искаш ли да излезем и си направим снежен човек?

Сара не отговаря, обаче Фанг разпознава думата „излезем“ и мигом вирва глава разбуден, а късата му опашка започва да бие по постелята.

— Хайде — настоява Майк. — Даже можем да вземем и Фанг с нас. Ще му хвърляме снежни топки, да гледаме как ги гони.

— Не е честно — шепне детето.

Имаш право, Сара. Не е честно да бъдем затворници в собствения си дом. Не е честно и аз не зная какво повече мога да направя по въпроса.

Плачът ѝ го покъртва — не самите сълзи, не, но начинът, по който плаче: устните здраво стиснати, за да не пуснат навън напиралите думи, лицето ѝ е тъмнорвено, а по бузите се стичат сълзи. Едно нормално шестгодишно дете не плаче така.

НИКАКВА ПЪРЗАЛКА.

Казах не, Майкъл. НЕ.

— Ей, Сара?

Риданията преминават в подсмърчане.

— Какво, тате?

— Дай да ти облечем екипа за сняг.

2.

Жителите на Белхам го наричат Хълма, но официалното му название е „Роби парк“, по името на първия кмет на града, Дан Роби. В миналото, докато Майк е растял, Хълма бе просто издължена и широка, затревена ивица, а в най-високата му точка се намираше „При Бъзи“, единственото място в града, където срещу три долара получаваш голяма кола и бъргър върху картонена чиния, затрупан с огромна купчина пържени картофи или с най-големите лучени кръгчета на света — по твой избор. „При Бъзи“ си е все така там, в компанията на магазин за алкохол и друг — за видео под наем, но Хълма може да се похвали вече и с една от ония модерни площадки с най-различни видове катерушки, както и с площадка за бейзбол.

Голямата атракция е осветлението. Зима в Ню Ингленд означава мастиленочерно небе още в четири следобед и затова общинската управа издигна телефонен стълб с мощни прожектори, които осветяват всеки сантиметър от Хълма. Сега човек може да се пързала с шейна, когато му хрумне.

Майк си намира място на долния паркинг, който опира до задната страна на новото игрище за бейзбол. Дневната светлина вече си е отишла, а снегът вали малко по-силно, отколкото преди час, но все още се вижда добре. Излиза от колата пръв, заобикаля откъм другата ѝ страна, помага на Сара да се измъкне, а след това грабва шейната от багажното отделение на камиончето. Протяга ръка.

— Да не съм ти някое бебе! — възмущава се Сара и тръгва напред.

Пълно е с народ. Десният склон на Хълма, където има по-малко бабуни, е предназначен за по-малки деца и такива на възрастта на Сара, докато левият е запазен за по-големи и сноубордисти. Докато ги гледа, Майк си спомня собствените си дни на това място. Ако майка му успее да скрие с грим или шапка синините по лицето си, тя се присъединява към другите майки, за да си бърби и пуши любимите ментолови цигари, докато всички наблюдават своите момчета как вършат щуротии като например да стъпят върху пластмасовата седалка

на шейната и така, прави, да се надпреварват по склона на Хълма. Бил току вземе, та се блъсне в шейната на Майк, за да го прекатури в снега, а той през цялото време се залива от смях. Всички се смеят, включително някои от майките. В ония времена, преди толкова години, се приемаше за нормално децата да щурейт и падат в снега. Хлапетата падаха, ставаха целите в синини и охлузвания, а после се изправяха само за да паднат отново.

— Тате!

Майк свежда поглед към дъщеря си и забелязва, че е спряла и сочи с пръст към Хълма.

— Ето я Пола, тате! Ето я Пола! Идва насам!

Най-голямата дъщеря на Бил, Пола, се спуска с надуваема шейна. Майк прави опит да я предупреди за рампата, но вече е късно — Пола е във въздуха. Не е голяма, подава се едва на двайсетина сантиметра над снега, но момичето не е готово за приземяването. Огромният пластмасов геврек се трясва долу и детето, загубило равновесие, започва да се търкаля в снега.

Сара обявява:

— Искам да се пързаям с Пола.

— Да вървим — казва Майк и ѝ подава ръка.

Сара я отблъсква.

— Не, тате, само с Пола.

— Тя е на осем.

— Е и?

— А ти на шест.

— И половина, тате. На шест и половина съм.

— Фъстъче...

— Казала съм ти, че не обичам да ми викаш така.

Господи, в страхотно настроение е това дете.

— Имаш право, извинявай — казва Майк и коленичи, за да я погледне в очите. По стъклата на очилата ѝ се топят снежинки, розовата качулка на екипа прилепва по главата, а ръбът на подплатата, имитираща кожа, потрепва под напора на вятъра.

— Искам да кажа, че е по-голяма от теб. Склонът за големите е много неравен, а и някои деца слагат рампи за скок. — Соци мястото, където току-що се изтърси Пола. — Ако попаднеш на някоя от тях, ще литнеш във въздуха.

— Като птичка ли? — Сара изглежда въодушевена от споменатата възможност.

— Когато тупна последния път, удари главата си в буца лед и ти излезе голяма цицина на главата, помниш ли?

— Спомням си. Много ме заболя.

— Затова дай да вървим заедно — настоява Майк и отново протяга ръка.

— Не ща — заявява Сара и пак я отблъсва. — Искам с Пола.

Поведението ѝ му напомня за миналото лято, когато я учеше да плува и тя не пожела да си сложи надуваемите гривни на ръцете, категорично отказа да приеме каквато и да било помощ от татко си. Тогава Майк вдигна ръце и започна да я наблюдава, за да види без всякаква изненада как потъва до самото дъно. Едва-що я бе измъкнал, и Сара вече настояваше да повтори опита самичка. Майк си умира за тази страна от характера на своята щерка, за този непреклонен, почти несломим стремеж да постъпва както си иска, и едва успява да потисне усмивката си.

Недей, предупреждава го някъде в главата му гласът на Джес. Да не си посмял да я пуснеш самичка по склона. Ами ако падне и се удари по-лошо отпреди? Ако си счупи крак или си разбие главата? Господи, Майкъл, не виждаш ли колко е мъничка? Ами ако...

Ами ако ѝ доставя удоволствие, Джес? Минавало ли ти е някога през ума?

Майка ти никога дума не обели, обажда се нов глас. Нима искаш да отгледаш едно момиче, което ще се превърне в смачкана, несмееща да изрази мнението си, жена? Ако позволиш на Джес да унищожи тази страна от характера на Сара, тя ще свърши като съпруга на някое говедо, подобно на собствения ти старец. Такъв живот ли ѝ пожелаваш?

— Тате, Пола тръгва нагоре. Искам и аз, мооооля те...

— Сара, я ме погледни.

Тя долавя твърдостта на тона му и наостря уши.

— Качваш се горе с Пола и не се отделяш от нея, ясно ли е?

— Да.

— Какво ти казах?

— Качвам се с Пола и слизам с нея.

— Точно така. Чакам те тук с кръстника ти.

Сара се усмихва с кривите си горни зъбки и дупката под тях, а той потръпва цял, внезапно уплашен от нещо. Детето дръпва въженцето на шейната и тръгва през снега, викайки след Пола да я изчака.

Ясно ти е какво направи.

Да. Извърши най-тежкия родителски грях — взе страната на детето. Но знаеш ли? Струва си. Истинският живот, с неговите гадни номера и досадни простотии, винаги ще го има. Човек само веднъж е на шест — извинете, на шест и половина, — така че, щом се налага Майк да изпадне в немилост, нека бъде волята Божия.

Бил О'Мали стои самичък, на почетно разстояние от събралите се на групички родители, които си бърбят, и както забелязва Майк, хвърлят от време на време неспокойни погледи към Дивия Бил. Пустият му Бил, казват си те и поклащат глава, все ще измисли нещо. Определено му хлопа дъската.

Всички в града още помнят как навремето дванайсетгодишният Бил решава да закара приятелите си на училище с кола, подвиг, заради който намери място в рубриката „Децата са способни на всичко“ на „Бостън Нюз“. А номерът, който извъртя през първата си година в гимназията, по време на полуфиналите на футболната лига, окончателно утвърди репутацията му.

Отборът на Белхам участваше за първи път в надпреварата за шампионската титла и в една свъсена, студена ноемврийска събота, кажи-речи, целият град се събира на стадиона в Данвърс, за да гледа срещата между своя отбор и този на надутите богаташчета от подготвителната гимназия „Свети Марк“. Само на една стъпка от победата съдията взема грешно решение и лишава Белхам от мечтания приз. Бил връхлита върху рефера, прасва го право и лицето и, преди треньорът да стигне до двамата, смъква перуката от главата на врага и хуква през терена, стискайки я във високо вдигнатата си ръка под възторжените аплодисменти на изправения на крака Белхам.

— Надявам се, когато пораснеш и се ожениш, да си имаш две близначки, диви като теб — казва измъчената Клара О'Мали на своя син след мача.

Идната пролет и това ще се случи — две близначки според последния видеозон на Пати. Осемгодишната, единствена засега, Пола О'Мали е наследила дивашкото чувство за хумор на своя баща.

Миналата седмица си спечели първото изгонване от клас, задето сложила под дупето на учителката „пръдлива възглавничка“.

Бил съзира познатият розов костюм да се появява зад дъщеря му и се обръща към приближаващия Майк. Топка тютюн за дъвчене издува долната му устна, над челото си е спуснал ниско козирката на бейзболна шапка с реклама на „Харли Дейвидсън“. От всяко ухо виси мъничка златна обеца.

Бил се привежда съвсем близо и шепне:

— Кажи сериозно, Джес не завижда ли, когато обличаш нейното яке?

Въпросното яке, коледен подарък от Сара, е изработено от черен вълнен плат и кашмир. А което е по-важно: то е ново и чисто, за разлика от любимото опърпано яке на Бил, което носи още от зората на осемдесетте. Отказва да го свали от гърба си, докато „Пате“ не спечелят Супер-купата, въпреки че е парцаливо, цялото в мазни петна и с отпран джоб.

— Какво му има на якето?

— Нищо — отвръща Бил. — Тази година всички красиви момичета носят такива.

Майк измъква пакетче цигари от джоба, без да отделя очи от Сара, докато двете с Пола се катерят нагоре по хълма.

— Май си срещнал Джес.

— Ъхъ. Каза ми, че тая работа с пързалката няма да стане. Радвам се, че се е смилила.

— Един от двамата ни го направи — отвръща Майк.

Бил плюе в пластмасова чаша от кафе и премълчава. Сега идва ред на Майк да усети нужда да поговори с някого.

— Не мога повече, Бил. Писна ми да живея в черупка. Писна ми да живея с жена, която изпитва ужас от живота и превръща собствения ми дом в затвор. Писна ми да се сражавам за най-обикновени неща, като например да заведа моята шест и половина годишна дъщеря на пързалката. Писна ми и жадувам свобода.

Последното не е нещо ново. То витае непрестанно в мислите му през последната година, само че напоследък присъствието му е по-отчетливо. Докато Майк отива или се прибира от работа, или върши нещо досадно, като например да прекопава градината, започва да се заиграва с идеята да си тръгне. Една част от него е въодушевена пред

подобна възможност, пред перспективата да започне нов живот, без всички тези стени и изобилие от ограничения.

Майк хвърля поглед надясно, към „Ийст Дънстабъл Роуд“, където колите са паркирани плътно една зад друга от двете страни на платното, и забелязва някакво такси да се промъква към Първа магистрала. Представя си своята майка, свита неподвижна върху задната седалка, понесла дванайсетте години на своя брак в един куфар, а шофьорът пита:

— Накъде — север или юг? — И за първи път през живота си майка му взема решение, което ще бъде изслушано от мъж. Майк се пита дали, когато поема по своя нов път, скованият от толкова години в съзнанието ѝ писък най-сетне замира.

Надуваемата шейна на Пола спира при тях.

— Къде е малката хитруша? — пита Бил.

— Джими Макдоналд е горе и блъска всички наред — отвърща Пола.

Джими е най-малкият син на Боби Макдоналд. Поне така се предполага, тъй като Боби Мак е от типа мъже, които държат да имат сюррия деца от различни майки в жилищния комплекс.

— Най-напред събори мен, а след това и Сара — съобщава Пола.

От това по-хубаво — здраве. Майк захвърля цигарата.

— Отивам горе да я прибера — заявява той. — А вие изчакайте, да не би да се появи междуременно.

— Той все ни закача — чува гласа на Пола, докато се отдалечава.

— Миналата седмица се прибираме от Стейси, Джими Мак ни вижда и се изсеква върху Джоан Финци, а пък тя му каза, че е тъп задник.

— Добре му го е казала — отбелязва Бил.

Студеният вятър напират с хихикане, присмех и вой върху Майк, докато той се катери по хълма, заобикаля родители и деца, поели също нагоре. Сега снегът вали много по-силно — едва вижда на няколко крачки пред себе си.

Излиза на върха под блясъка на прожекторите. Паркираните по протежение на „Дилейни Роуд“ коли се смесват със спускащите се по серпантината откъм паркинга на „Бъзи“. Десетки фарове са насочени към него. Майк заслани очи с длан и започва да търси дъщеря си в тълпата.

— Сара, аз съм, татко. На върха съм.

Изневиделица край него профучава тълпа деца така, сякаш някой ги гони — или пък те гонят някого. Майк поглежда през рамо и проследява хукналите надолу по склона малчугани, които изчезват в снега. Отново се оглежда, пристъпва напред и търси с очи розовия костюм.

— Сара, тук съм, на върха. Ти къде си?

Няма да те чуе.

Няма. Така здраво е вързал качулката на главата ѝ, че сигурно не може да го чуе през воя на вятъра, през писъци и викове, под тревожния зов на десетки клаксони. Той си пробива път в тълпата, търси я, крещи нейното име.

— Сара, аз съм!

— Сара, обади се!

— Сара, къде си?

Хората изчезват и сега Майк застава върху ръба на склона, където се пързаят по-големите деца. Малко под хребета, където се събират за спускане, лежи дълга синя шейна, която страшно прилича на Сарината. Майк тича до нея, коленичи и бръсва с длан снега от тапицираната седалка. САРА СЪЛИВАН, пише там с големи букви и с неговия почерк.

Може би се е спуснала надолу, след Пола.

— Бил! — провиква се Майк. — Бил!

— К'во?

— Сара долу ли е?

— Още я няма.

Сърцето на Майк изтръпва. Извърща се надясно. На двайсетина крачки има насип със стръмно спускане откъм другата страна. Мястото е много добре маркирано и Сара знае, че не бива да го доближава.

Обръща поглед назад, към шейната, е надежда да открие мънички следи от стъпките на Сара. От снега, точно до шейната, стърчи нещо. Вдига го и почиства.

Очилата на Сара.

Трепетът в сърцето се превръща в леден, болезнен тътен. Скача на крака и от гърлото му излита писък:

— САРА, КЪДЕ СИ?

Моля ти се, Боже, нека се обади!

От всички страни коли напускат паркингите и чакат своя ред да се включат в бъркотията по „Ийст Дънстабъл“, пълзейки сантиметър по сантиметър.

Може да е там.

Не, отвърща Майк на този мощен, пълен с паника, глас. Сара няма да мръдне оттук без мен или Бил.

Ами ако все пак?

Препъвайки се в снега, Майк тича към една хонда, паркирана наблизко. Блъска по прозореца, докато непознатият мъж с бейзболна шапка на „Ред Сокс“ смъква стъклото. Неговият син, на вид около четиригодишен, седи до бащата.

— Момиченце в розов екип — проговаря Майк. — Беше ей там, точно до оная шейна.

— Не съм я видял.

— Сигурен ли сте?

— Едва виждам колата пред себе си.

— Не мога да я открия. Помогнете ми да я намерим, моля ви.

Мъжът кимва. Майк тича към „Ийст Дънстабъл“, като се промъква между колите, а в гърдите му се свива все по-твърда топка.

Тук трябва да е, Сара е тук някъде.

— Съли! — крещи Бил. — Съли!

Един форд се готви да излезе на „Ийст Дънстабъл“, когато Майк изскача пред него с вдигната ръка. Шофьорът смъква стъклото, а колите отзад надуват клаксони. Майк разпознава човека — работи в склада за дървен материал. Били Някой-си.

— Какво се е случило?

— Не мога да намеря дъщеря си — отвърща Майк. — Носи розов екип.

— Не съм я виждал. Да помогна ли?

Майк кимва и казва:

— Направи ми услуга. Запречи улицата с колата и кажи на всички какво е станало.

— Нямах проблем.

— И проверявай задните седалки, а също под колите — може да се е ударила или нещо подобно.

Хората излизат от колите и ругаят Майк, искат да се разкара от пътя. Майк се готви да спре друга кола, когато Бил се измъква иззад

снежна завеса, хванал Пола за ръка.

— Намерих очилата ѝ до шейната — казва Майк. — Пола, какво стана там? Каж ми какво се случи.

Пола се свива при тези думи.

— Съли, успокой топката малко...

— Сара не вижда без очила.

— Знам.

— Много я е страх, когато не вижда.

Бил отпуска месеста длан върху врата на Майк и го стисва.

— Сигурен съм, че някой я е намерил в това окаяно състояние и му е стигнал акълът да я прибере при „Бъзи“. Вероятно сега е вътре и гризка бъргър с картопки. Не се тревожи. Ще я открием.

3.

При това лошо време и объркано движение на полицията ѝ трябва цял час, докато се добере до Хълма. Полицаяте от първия пристигнал екип — Еди, „Бавния Ед“ Зуковски, и още един познат на Майк, Чарли Рипкън — установяват с облекчение, че Майк се е сетил да отцепи Хълма. Вторият отзовал се на повикването екип блокира долния паркинг, където е паркирал и Майк.

Бавния Ед го завежда в разположения наблизо магазин за алкохолни напитки. Майк застава под бълващ топъл въздух вентилатор и разтопеният сняг започва да се стича от джинсите и якето му, образувайки локвичка около подгизналите ботуши. Бърше лице с кърпата, която му подава собственикът.

— За облеклото на Сара — проговаря Еди Зуковски, като разгръща своя бележник. Подобното на пита лице на Бавния Ед е подпухнало, белязано от множество късни прибирания и прекаляване с бързи закуски, но високата му фигура все още е в добра форма, корава като телеграфен стълб и несъмнено заредена със същата експлозивна енергия, която го беше направила футболна звезда в Бостънския колеж.

Майк казва:

— Нищо по-различно от това, което казах на диспечера.

— Наоколо живеят три деца, които носят розови екипи — едното е момче, местният цар на сноуборда. Онова, което искам от теб, Съли, са детайли. Особености по костюма, ботушки, ръкавици, такива неща.

В гласа на Бавния Ед Майк долавя същото безразличие, което помни от тона на двамата полицаи, пристигнали да разпитват Лу за майка му. Другото, което долавя, е отзвук от тъпотата, белязала живота на бащата — Големия Ед Зуковски, — мъж, който решава да заведе съпругата си на двуседмично плаване до Аруба по повод десетата годишнина от сватбата, а за финансирането на това начинание му хрумва блестящата идея да ограби банката, разположена точно срещу сервиза, в който работи като монтьор, откакто е завършил училище.

Вятърът бушува отвън, тресе стъклата на витрините и входната врата. А Сара е някъде навън, в този ужас. Отдалечила се е от шейната,

паднала е от насипа — той вече е убеден в това — и сега се щура някъде из гората, простряла се чак до къщата на Майк, по протежение на езерцето Салмън Брук и Четвърта магистрала, загубила се е в заслепящата снежна пелена и го вика със задавен от вятъра глас, неговата Сара, ослепяла и ужасена, лишена от очилата си.

— Вече съобщих всичко още първия път — заявява Майк. — Ако ти трябва някаква информация, вземи я от колегата си. — Захвърля кърпата върху куп бирени каси и тръгва, но Бавния Ед го хваща за ръката.

— Съли, вир-вода си.

— Нищо ми няма.

— Сигурно затова си червен като цвекло и зъбите ти тракат. Не ме баламосвай, Съли, познавам те от сто години.

— Трябва да се върна навън. Тя се лута в снега без очила и...

— Какви очила?

Майк изважда очилата от джоба на якето и ги плясва върху кърпата.

— Сара изпада в ужас, когато не са на носа й — съобщава той. — Трябва да я открия, преди да излезе по някоя пътека право на Четвърта магистрала.

— Цял куп доброволци вече я търсят. Кажете ми за очилата.

— Отивам там.

— Чакай. — Бавния Ед стисва силно ръката му и приближава огромното си лице. — Ще преровим всеки квадратен сантиметър от това място, но при тази лайнена видимост трябва да ти е ясно защо се интересувам и от най-дребните подробности.

— Вече разказах всичко.

— Не и за очилата.

— Е, сега знаеш и за тях.

— Къде ги намери?

— Край шейната. — Майк прави нов опит да тръгне, но Бавния Ед не го пуска — стиска само толкова, колкото е необходимо, за да разбере Майк кой командва парада.

На Майк му идва да завие. Да изхвърли от себе си онова гадно усещане, което се таи в червата, да прасне с цялата затаена в него енергия Бавния Ед право в мутрата. Ед, тъпо лайно такова, мъкнеш се като охлюв, губиш безценно време!

— Сара е шестгодишна и е облечена в розов екип за сняг — промълвява Майк. — Розов костюм със сини ръкавички. А отгоре им са извезани северни елени. Розови ботушки „Барби“. Какво друго ти трябва?

Бавния Ед разхлабва хватката си, но все така запречва изхода от магазина. Майк попълва целия списък въпроси: ръст, тегло, цвят на очите и косата, бенка като на Синди Крауфорд, два липсващи долни предни зъба и леко криви горни. Съобщава дори за охлузения гръден кош на Сара. Забелязва го предната вечер, докато я къпе.

— Как се е охлузила? — пита Бавния Ед.

— Блъсна се в масичката за кафе. Поне така каза Джес.

Бавния Ед спира да пише и вдига глава.

— Съмняваш ли се в думите ѝ?

— Казвам ти, че бях на работа. — Майк изважда цигарите и вижда, че са мокри.

— Има ли нещо по-особено по екипа на Сара?

— Какво например?

— Фигури, декоративни мотиви, такива неща.

Майк разтрива чело, а после затваря очи.

Тате, къде си?

Гласът на Джес: *Тръгвай веднага да търсиш дъщеря си.*
ВЕДНАГА!

Опитва да си спомни такива подробности, тези тъпи, безсмислени подробности — най-важното нещо сега е да намерят Сара. Но как да се справи с Бавния Ед?

— Името ѝ е изписано с черен маркер върху етикета откъм вътрешната страна — съобщава Майк. — Якетото е леко скъсано на предния джоб — десния преден... не — на левия. Точно така, левия. Фанг я свърши тая работа.

Кой е Фанг?

— Кучето ни.

Бавния Ед спира да пише. Измъква от джоба си пластмасово пликче и го отваря с тръсване на китката.

— Кога си виждал за последно твоя старец?

— Преди години. Защо?

— За колко години говорим?

— Нямам представа. Три, може и четири да са. За последно чух, че живее някъде във Флорида.

— Но си държи къщата тук, нали?

— Ед, не се засягай, ама какво общо има това с намирането на моята дъщеря?

— Виждали са Лу из града.

И сега Майк проумява.

— Сара не го познава — казва той, докато гледа как Бавния Ед си помага с химикалката, за да напъха очилата в пликчето. — Той не би опитал да я доближи, но даже да го стори — това е изключено, — дори да го направи, Сара няма да му повярва, понеже съм ѝ казал, че дядо ѝ е умрял много преди тя да се роди. Сара не би тръгнала нито с него, нито с когото и да било друго. Тя знае колко опасни могат да бъдат непознатите. Не би се доверила никому, освен на мен и Бил.

— Децата правят най-странни неща, когато са уплашени, Съли. Виж само какъв сняг пердаши, всеки се е облякъл по различен начин, лицата са скрити, не знаеш кой кой е. Сара сигурно се е залепила за първия познат.

Гадното, остро усещане на страх за Сара започва да излъчва болезнена жар, енергия, от която го засърбява кожата. Майк преценява шансовете си да се промъкне покрай Ед, когато мобифонът на полицаия зазвънява.

— Обажда ли се у вас да провериш за съобщения? — пита Ед, докато откопчава апарата от колана си.

— Още след като позвъних на 911.

— Това е преди повече от четирийсет минути. Опитай отново. — Ед лепва слушалката към ухото си и се отдалечава към вратата, като я препречва изцяло.

Майк изважда собствения си телефон и вижда, че батерията е паднала — по това време на деня обикновено я зарежда. Насочва се покрай Ед към тезгяха, където огромен плешивец се прави, че е потънал изцяло в един брой на „Херълд“.

— Мога ли да ползвам телефона, Франк?

Франк Коколуто му го подава.

След като миналата година два телефонни секретаря му свиват разнообразни номера, Майк решава да се довери на гласовата поща към телефонната компания. Набира номера и въвежда личния си код с

набъбнала в гърдите надежда, която бива начаса попарена от думите на оператора: „Няма нови обаждания.“

Вятърът разтърсва стъклата за пореден път и Майк си представя Сара, сама самичка на върха на Хълма, как се мъчи да намери очилата в снежната фъртуна, а всичко ѝ е като в мъгла. Е, добре, тя е много уплашена, но освен това е и достатъчно умна. Сара знае добре, че има чудовища, маскирани като любезни, усмихнати чичковци, които предлагат на дечицата бонбони, като ги лъжат, че са си изгубили коте или куче, и ги молят да им помогнат в търсенето, така че, ако някой се е опитал да предложи помощ на неговата дъщеря, Майк е абсолютно убеден, че Сара, дори изпаднала в истерия, ще има достатъчно разум в главата, за да послуша единствено глас, който познава — на приятел или родител, които знае от училище, евентуално на някого от квартала.

— Ед е прав, като казва, че децата правят най-неочаквани неща, когато се уплашат — обажда се Франк. — Преди няколко години отивам в „Дисни Уърлд“ с дъщерята и осемгодишната внучка. Обръщаме глави настрани най-много за три секунди и хоп, Аш вече я няма. Тълпата я поглъща, разпъва и това е. — Франк щраква с пръсти. — Персоналът на парка прерови абсолютно всичко наоколо. Кълна се в името Божие, щях да пукна всеки момент — толкова се уплаших. И знаеш ли къде я откриха? В хотела, в собственото ми легло, заспала като ангелче. Намерил я един от охраната на паркинга. До такава степен се побъркала от страх, че не могла да промълви нищо друго, освен името на хотела, стая триста дваисет и едно, и те я завели право там.

Майк поглежда часовника си. Почти деветдесет минути са изтекли, откакто откри шейната.

Бавния Ед затваря телефона и Майк отново усеща плаха надежда.

— Проклетите синоптици са се осрали отново — съобщава Ед. — Снежната буря, обещана за вчера, се стоварва право отгоре ни днес. Да вървим, Съли. Трябва да отскочим до вас. Щатските идват насам с кучетата си. Ще ти разкажа по пътя.

4.

Бавния Ед му разправя за кучетата следотърсачи, затова, че тия зверове имат обоняние, което превъзхожда шейсет пъти онова на немската овчарка, и са в състояние да проследят оставени от човек миризми, без значение колко слаби, във въздуха или по земята, преди дни и дори седмици, по всяко време на денонощието, при сняг и дъжд — няма никакво значение. Например: избягал затворник в Кънектикът решава, че е голям майстор, понеже ляга на дъното на някакво езерце, като използва за дишане парче от обръч за хула-хоп с надеждата, че кучетата няма да го открият. Но тия кучета са такива дяволи, че надушили дъха му, излизащ през импровизирания шнорхел. Има даже случай, при който кучето усеща миризмата на затворен в багажника на движеща се кола човек, независимо от това, че е примесена с воня от изгорели газове. Бавния Ед продължава да бълва истории, а гласът му постепенно заглъхва, прогонен от една-единствена мисъл в главата на Майк:

Викат кучета, когато някой изчезне? Не когато се е изгубил, а когато изчезне?

Попадат на бабуна и Майк усеща медальона със свети Кристофър да подскача върху гърдите му.

Никога не губи вяра, независимо от това, колко зле изглеждат нещата.

Става лошо, истински лошо, през ония първи няколко месеца след бягството на майка му, когато Лу е до такава степен разярен и убеден в окончателната им раздяла, че събира всичките й вещи, за да ги изгори в задния двор. За целта използва алуминиев варел за боклук. И макар Бог да загърбва тогава цялата бъркотия, Той много внимава през онзи неделен следобед в края на март, докато Джес е бременна в седмия месец, а Майк смята, не, вярва, че този път всичко върви добре, но ето че на Джес й се завива свят, краката й омекват и започва да повръща. Вече са преживели два спонтанни аборта — нещо повече: не само ги преживяват, но всеки от двамата вътре в себе си започва да привиква с мисълта за един лишен от деца живот, когато тя

забременява за трети път, с момиченце — Сара. Всеки следващ ден се преживява със затаен дъх, всяка вечер Майк полага глава върху възглавницата и благодари на Бога, че бди над семейството му, и ето — Майк бърза с Джес към болницата, отправил отново молитви към Него. Докато стигнат до Интензивното, кръвното на Джес спада, а кръвта ѝ — по-късно ще му кажат това — е отровена от опасно за живота заболяване, наречено прееклампися.

В крайна сметка всичко опира до вярата. Бог или Буда, Майката Земя или онова интимно пространство, в което се затваряме по време на полов акт — каквото и да си мисли човек, в края на краищата всичко опира до вярата. Вярата в това, че животът ще протече така, както си го наумил. Вярата в това, че хората, които обичаш, ще останат близо до теб, и то задълго. И така, когато хирургът му разяснява положението, когато разбира, че е възможно едната от тях или и двете да си отидат, Майк се сеца за медальона на свети Кристофър върху шията си и започва да го зове в молитвите си — литургия всяка неделя; не е мамил съпругата си; и двамата са щедри към църквата, както с време, така и с пари; а и нека не забравяме годините, които е прекарал под игото на Лу Съливан. Спаси ги и двете, моли го Майк. Спаси ги двете и вземи мен, хич не ми пука, защото не бих могъл да живея без която и да било от тях.

През онзи ден Бог чува молбите му и сега, докато Бавния Ед си пробива едва-едва път по протежение осовата линия на „Ийст Дънстабъл“, с пуснати светлини и надути сирени, Майк бърка под ризата, стисва медальона в шепата и отправя нови горещи молитви към Него, да се намеси още веднъж.

А Бавния Ед не спира да дудне: „... като онова дете миналата година, тригодишното, от Ривиър. Вали сняг, та се къса, а побърканата му майка да си влезе вътре, като го оставя самичко в предния двор. Излиза по едно време, а от синчето — ни вест, ни кост, нали разбираш? Пристигат кучетата и за пет минути го намират. В гаража на съседите. Детето е в безсъзнание, свряно под колата. Дъртакът дори не разбрал, че го е блъснал и повлякъл по улицата.“

Пореден пример за щастлив завършек, който да окрили Майк, да заглуши надигацията се в неговото съзнание хор на изпълнени със съмнение гласове: *Ами ако и кучетата не я намерят, тогава какво? Какво ще правя аз тогава?*

Бавния Ед изключва сирената и завива по „Андерсън“, покрита вече от дебела петнайсет-двайсет сантиметра снежна пелена.

— Трябва ни нещо, което да е запазило миризмата на Сара. Кога са прани за последно чаршафите от леглото й?

— В неделя — отвръща Майк.

— Сигурно ли е?

— Джес пере всяка неделна сутрин. Сваля бельото от леглата, преди да тръгнем за църква.

Майк забелязва, че в кухнята и дневната свети, а е угасил, преди да излязат. Джес си е у дома.

— Бъди така любезен да изключиш светлините. Последния път, когато Джес видя полицейска кола да влиза в нашата алея, й съобщи за смъртта на баща й.

Бавния Ед се подчинява и Майк чува как гумите плющят през кишавия сняг. Посочва пощенската кутия в края на алеята и полицаят спира пред нея.

— Да вляза ли вътре с теб?

Видът на синя униформа в къщата като нищо ще докара обичайната за Джес параноя до нервен припадък.

— Не, сам ще се оправя — отвръща Майк и отваря вратата.

— Чакай малко. Имате ли скорошна снимка на Сара?

— Водим я за портретна снимка всяка Коледа.

— Кола на „Канал 5“ минаваше случайно по Първа магистрала. Съгласиха се да излъчат образа на Сара. Това няма да навреди.

Майк кимва, затваря вратата и хуква по алеята, като не спира да си повтаря, че Сара не е изчезнала, само се е изгубила. Вярва в това със същата сила, както оня път, в приемната на Интензивното, където си повтаряше, че и двете ще оцелеят. Паднала е от насипа и сега се щура някъде из гората или клечи свита край някое дърво, измръзнала и пощуряла от страх, но когато се върне на Хълма, ще я свари сгушена в обятията на Бил или пък пиеща горещ шоколад в някое от сепаретата в „При Бъзи“, накачулена от засмени, доволни полицаи. Боже мой, Сара, изплаши ни до смърт.

Майк отваря предпазната врата, след това входната и, стъпил в полутъмното фоайе, изненадан вижда Джес, която стои изправена пред печката и пуска нарязани картофи в съд с вряща вода. На колана й виси

жълт уокмен — сигнал, че му е извънредно ядосана и няма никакво желание да общува с него.

Майк прекосява антрето, почти очакващ да долови ситните стъпки на жена си зад гърба, да чуе името си, да я види как усмихната разкъсва острата като бръснач жица, която пристяга сърцето му. Но подире му притичва единствено Фанг с развята опашка. Кухненската маса е подредена за трима.

— Какво правиш тук?

— Отец Джак отложи всичко в последния момент. Спешен случай — отвърща Джес с ледено отчужден глас. — Защо не вземеш да натопиш Сара в една гореща вана? Сигурна съм, че е премръзнала на тая пързалка.

Жицата-бръснач пристяга още по-силно сърцето му. Тайно се е надявал някой да се обади и остави съобщение — Джес винаги проверява, щом се прибере. Но никой не се е обаждал и тя е в пълно неведение.

Дръпва слушалките от главата ѝ.

— Ти какво...

— Стана... — Коя е вярната дума за подобен случай? Сара не е изчезнала, поне в смисъла, който той влага в това понятие, а от друга страна, случилото се не е злополука.

— Стана какво?

— Сара се качи нагоре по хълма с Пола, но не слезе оттам.

Върху лицето ѝ не остава и помен от цвят.

— Чуй ме — продължава Майк. — Всичко е под контрол. Полицията...

— Полицията?!

— Не е изчезнала. Полицаяте са тук, за да помогнат при издирването.

— Исусе Христе!

— Всичко ще се оправи. Ед Зуковски ме докара. Ще се върнем на Хълма, но трябва да вземем възглавничката на Сара... Джес, почакай!

Тя е вече заобиколила кухненския блок. Майк я пресреща откъм другата страна в момента, когато грабва якето си от облегалката на един стол. Прави опит да я докосне, но Джес се дръпва назад.

— Казах ли ти да не отивате там, мръсен кучи сине!

— Джес, чуй ме. Ще докарат следови кучета, от ония, дето могат...

— Що за баща си ти? Кой баща би изоставил дъщеря си самичка в тоя кучи студ? Кой знае къде е в този момент, премръзнала и полужива от страх, а ти си я изоставил!

Майк търси думи, с които да я поуспокои. Безполезно. Тя е вече навън, предпазната врата остава отворена под напора на вятъра, навсякъде нахлува сняг.

5.

Сами Пинкертън седи отзад, в комбито на своя баща, на връщане от Хълма, и слуша наред задръстеното улично движение оная досадна, вечно мелеща новини радиостанция, която не спира да повтаря, че — дрън-дрън-дрън — снежната буря е поразила вече половин Масачузетс и е много възможно, когато свърши, да се окаже най-силната след зимното бедствие от 1978-а. Сами престава да слуша и вместо това започва да си мисли как само след броени седмици ще навърши десет години — а това, хора, са си цели две цифри, което значи, че става официално мъж — и вече пелтечи само когато го хванат нервите. Случва се всеки път, когато слуша родителите му да се разправят за това, кой ще го гледа този уикенд и особено когато се намира в близост до изроди като на Джими Макдоналд.

За какво му беше на онзи лайнар изобщо да се появява тази вечер на Хълма? Сами иска само да си пробва новия сноуборд и ето ти го тоя, застанал само на няколко крачки заедно със скапаните си приятелчета от жилищния комплекс, всичките издокарани в кожени якета и джинси — правят се на велики, стиснали в ръце евтините си шейнички от пластмаса в очакване да им дойде редът за спускане по склона. Няма ли край цялата тази работа?

Снегът вали все по-силно. Още не е фъртуна, но с положителност нищо не се вижда, опашката става все по-голяма заради прииждащите хора.

Джими крясва:

— По-добре ще е да се размърда тая опашка, че ще взема да сритам някого отзад.

Всичките приятелчета на Джими от гетото се размиват пресилено, за да направят впечатление, всичките, освен ония две момичета, дето стоят точно пред Джими Мак. Сами познава повисокото от училище — Пола О'Мали. Баща ѝ е Дивия Бил, мъжагата с огромни ръчища, изпъстрени от горе до долу с татуировки. Виждал го е един път, когато е идвал да прибере Пола от училище. С мотор

„Харли Дейвидсън“! Баща, който може да направи подобно нещо, трябва да е най-якият татко на Земята.

— Край на предаването — заявява Джими Мак и започва да разблъсква децата пред себе си.

Ясен сигнал да си обира крушите. Сами си е научил урока след оня път преди няколко месеца, когато, без да ще, налита на Джими в тоалетната. Глупава грешка — на всеки може да се случи, нали така? Изродът сграбчва Сами, тиква лицето му в тоалетната чиния и пуска водата, без да спира, докато един от тъпанарите му пляска с ръце и ломоти: „Мама му стара, Джими, това лайно-рекордър не ще да мине през сифона.“ Дватама си тръгват с кикот, а Сами брой до сто и чак тогава отваря вратата с надеждата да не го е видял никой. Пет-шест чифта очи обаче го наблюдават, докато мие лицето и косата си със сапун, а после се подсушава под топлата въздушна струя на сешоара.

— Ей! — писва Пола О’Мали. — Я да си махаш ръцете от мен!

— Бебешката пързалка е от другата страна, малка пикло. Чупката!

— Сега е наш ред. Хайде, Сара.

Джими Мак хваща Пола за ръцете и я бутва в нейната надуваема шейна. Малкото момиче, Сара, се хваща за нея в опит да ѝ помогне или просто за да остане с нея, но голямата лапа на Джими Мак я хваща за лицето и я блъсва с такава сила, че Сара полита назад.

— Здравата си загазил! — провиква се Пола, но Джими Мак вече е ритнал шейната ѝ надолу по склона.

Обирай си крушите!, казва му някакъв глас. Колкото и несправедливо да е всичко това, той не участва в разправията и няма никаква нужда да се забърква отново с Джими Мак.

Нещата се променят, когато поглежда момиченцето, седнало разплакано в снега, съвсем по бебешки, все едно са му откъснали току-що и двете ръце.

Не сълзите обаче задържат Сами на онова място, а очилата ѝ, виснали накриво от носа. Толкова беззащитна изглежда в тази поза и Сами, преди да разбере какво се случва, произнася на глас думите, които така му се е искало да кресне в лицето на Джими Мак оня ден, в тоалетната:

— Дано пукнеш на място, гадно лайно такова!

Джими Мак се извързва рязко, вперва поглед в масата детски лица пред себе си.

— Кой каза това? Кой го каза?

Сами не побягва. Много му се ще — една част от съзнанието му заповядва да изчезне на мига, — но нещо друго не му позволява, някакво ново осмисляне на случилото се тогава в тоалетната. Онова, което впоследствие го накара да плаче и да потръпва от гняв, не е фактът, че му натикаха главата в чинията, нито че после му се налага да влезе в час с мокри петна по дрехите. Не, най-лошото от всичко онова, което не проумява чак до настоящия миг, е обстоятелството, че не отвърща на удара. Ако не се опълчиш на простака, той ти става господар, притежател на част от теб. Той я запазва в погледа и усмивката си, а когато те срещне, използва това откраднато късче и започва да те върти върху него като на шиш, защото му е ясно, че не ти стиска да се озъбиш. Може би е по-добре човек да се бие. Може би болката от един счупен нос или едно насинено око, или каквото там може да измисли един Джими Мак, е все пак за предпочитане пред унижението да свеждаш поглед пред хората по коридора, да чуваш присмеха им зад гърба си, когато те наричат с обидни имена като „говняр“ или „вонещица“. Синините и счупеното оздравяват. Но поне показват на хората, че не си страхливец.

Малкото момиченце, Сара, е отново на крака, дърпа шейничката и — о, Боже! — доближава опасния участък на Хълма, мястото, от което паднеш ли, като нищо можеш да си сцепиш кратуната. Както стана миналата година с едно дете, Джей Бейрън. Шейната му се блъснала в голям камък, Джей литнал към някакво дърво и после го откарали с линейка. Сами понечва да отиде и помогне на момиченцето, но Джими Мак се изпречва пред него.

— Какво се изля от устата ти, лайнарче?

— Д-д-да ме оставиш на мира.

— Знаеш ли защо п-п-пелтечиш, лайнарче? — Очите на Джими Мак са кървясали, каквито са всяка сутрин в училищния автобус. И на двете уши има златни обеци, а от едната му вежда стърчи последната придобивка — голяма сребърна игла, извита като рибарска кука. — За-за-защото с-с-си м-м-малоумен.

Ако не се опълчиш на простака, той заграбва частица от теб завинаги.

Таткото на Сами казва, че стигне ли се до бой, едничкото важно нещо е кой ще победи. Джими Мак може да е по-висок и много по-як, но има едно местенце, където много боли. С пламнало лице и стомах, пълен с мехурчета, които кръжат с кръвта му из тялото така бързо, че карат коленете му да се допират едно до друго, Сами се извъръща и ритва Джими Мак с все сила точно в чатала.

Джими Мак сграбчва слабините си в шепи и пада на колене, разплаква се като момиче, а устата му се огъва в безмълвно потрепващо „О“.

Само един ритник в топките май не е достатъчен за наказание. Сами иска да причини на врага по-голямо унижение, по-силна болка — да отмъсти на Джими заради всичките деца, които тормози всекидневно. Забелязва сребърната кука, щръкнала от веждата на Джими Мак, и преди да си даде сметка какво точно прави, посяга и я изтръгва.

Джими Мак започва да вие, а по лицето му шурва кръв.

Сами грабва сноуборда и литва по снега. Не забелязва момиченцето Сара до мига, в който я връхлита. За втори път в рамките на броени минути някой я събаря по задник.

— Извинявай много — мълви Сами, докато ѝ помага да се изправи.

— Очилата ми — проплаква момиченцето.

По дяволите! Не може да я изостави така, без очилата. Няма да е честно.

— Ще ти помогна да ги намериш, искаш ли? Само не плачи.

Точно както би сторила собствената му сестра, момиченцето надува още по-силно гайдата. Мили Боже, защо все така правят?

— Нищо ти няма, не бой се, престани да ревеш.

Сами е застанал на колене и търси опипом очилата — къде са се дянали? — когато някакъв мъж, бащата на момиченцето, застава край двамата.

— Случайно стана — казва Сами. — Не съм искал да я съборя. Просто не виждах накъде отива дъската.

Мъжът е обут в джинси, носи черни ръкавици и обемиста шуба, чиято качулка скрива лицето, подобно на оная, която си слага бащата на Сами, когато чисти алеята от сняг, само дето тази качулка е обточена с кожа, чийто кафеникав цвят напомня на Сами за енот. Под

мишницата си мъжът носи сгънато одеяло. Без да пророни дума, той се навежда и подава на детето ръка. То я отблъсва встрани. Типичен момичешки подход. Мърла.

— Паднали са й очилата — обаждат се Сами. — Мисля, че затова плаче. Не съм я ударил, честна дума.

Бащата на момичето блъсва с крак сноуборда към Сами, след което му прави знак с ръка: омитай се, един вид.

— Много се извинявам — повтаря Сами. Преди да се спусне с дъската по склона, вижда как мъжът шепне нещо в ухото на детето, докато го загръща с одеялото.

На другата сутрин Сами не се сеца нито за момиченцето, нито за Джими Мак. Мисли си за електричеството. Пускат го отново рано, към девет, около час след като снегът спира да вали. Сами е потънал в играта „Тони Хоук“ на своя „Плейстейшън 2“, когато баща му, полицаят Том Пинкертън, се появява в стаята и пита дали не знае нещо за момиченце в розов екип на име Сара Съливан.

Преди да има време да се осъзнае, Сами вече се намира в полицейския участък. Познава почти всички тук от пикници и срещи по софтбоул. Обикновено го спират, за да кажат „здрассти“, но тази сутрин лицата им са загрижени и дори гневни. Жужат из участъка, потънали в работа, говорят по телефона, подвикват си въпроси и отговори, разни нареждания. Отвлечена. Изчезнала. Липсваща. Думите достигат до Сами, когато детектив Франсис Мерик отваря вратата към своя кабинет и го кани да влезе вътре — самичък. Детектив Мерик затваря вратата, а Сами сяда насреща му, отвъд голямото бюро, и си мисли: *Ще разговарям с истински детектив, о, Боже, здравата съм я загазил.*

**УТРЕШНИЯТ ДЕН НЕ ЗНАЕ
(2004)**

6.

В петък призори, малко преди пет, Майк седи самотен в камионетката си и наблюдава сипещия се по хълма сняг. Ужасно му се пуши, но не иска да разваля уханието на люляк. Всяка година, в деня на Сара, той го поръчва от предишната вечер в цветарницата на Карло и сега букетът лежи върху съседната седалка, опакован в целофан. Издава силен, но приятен аромат, пълни кабината и го връща към онази пролет, когато Сара, трябва да е била най-много тригодишна тогава, го пита дали може да набере малко люляк от задния двор и да го занесе в стаята си. Повтаря ли, повтаря колко много харесва неговото ухание. Той я качва на раменете си след като напълват с клонки една от кофичките ѝ за пясък, отиват горе, в нейната стая, за да ги подредят там.

Не, татко, сложи ги под възглавницата — не отгоре.

Думите са точно тези, но гласът — не. Пак си е на Сара, но на шестгодишната Сара. Не може да си спомни как звучи нейният глас на три или четири годинки, нито е в състояние да си представи как би звучал днес, пет години по-късно, когато щеше да е на единайсет-единайсет и половина. Сега нейното тяло в своето развитие се намира на границата с пубертета, в началото на онази бавна и неловка трансформация на момичето в млада жена. Сигурен е, че ще замени очилата с контактни лещи. Каквато си я знае, от конската опашка няма да има и следа — прекалено напомня за малко момиченце. Новата ѝ прическа ще е като ония къси, чорлави коси, които толкова често вижда върху главите на младите момичета напоследък. Ушите ще бъдат продупчени — дано да е само по веднъж, с вкус и мярка — и с положителност ще носи бижута, но не твърде много. И ще се цапоти с гримове, и ще проявява интерес към дрехи, ще гледа как прилепват към появяващите се извивки на тялото — всичките ония дребни промени, които отварят очите ѝ за съществуването на момчетата. Ако я види в този момент, дали би забелязал у нея поне нещичко от малкото момиченце, което е убедено, че един следобед се прекарва най-приятно в задния двор, в подхвърляне на топката за ръгби?

Майк си представя всичко това с кристална яснота, но лицето на Сара, както винаги, остава в мъгла.

Има снимки, разбира се. Разполага с онези от шестия ѝ рожден ден, както и с направените от компютъра в Националния център за изчезнали и малтретирани деца, които показват в десетки зашеметяващи варианти как би изглеждала днес. Но колкото и добре да се справят с тази задача всяка година — а те се справят дяволски добре, — разглеждането на тези възможни комбинации само размътва представите му. Нощем лежи буден и се опитва да изгради някакъв образ, но всичко, което умът му е в състояние да роди, се свежда до щърбаво детско личице с накривени очила. А вече и то започва да избледнява. Единствено когато пие, успява да улови образа ѝ, но вече и да пие не може заради съдебната забрана.

Слънцето започва да се надига иззад дърветата, когато Майк взема букета, отваря вратата и заобикаля предницата на камионетката. Прожекторите са включени, винаги включени, постоянно заливат с обилна светлина пустата белота на хълма. Отива до мястото, където намери очилата на Сара, и коленичи, балансира тежестта на тялото с пръстите на краката и полага люляка върху снега. Уханието на цветовете е силно, дори навън, под вятъра, и докато се вира в мястото, където е стояла за последно Сара, той отново си мисли за това, че въздухът няма нито край, ни начало. Представя си как ароматът на тези цветове се понася към други градове, нахлува в Сарината стая, където тя спи точно в този миг, може би дори я разбужда, може би неговата дъщеричка ще долови уханието на люляк и това ще отприщи у нея спомени, тя ще се сети за него и стаята, която очаква завръщането ѝ в Белхам. Може би точно днес ще вдигне телефона и ще се обади у дома. Напълно смахната мисъл, обаче тъкмо това е надеждата. Тя е в състояние да те накара да повярваш в каквото и да било.

Кабинетът на доктор Рейчъл Тайло в Бостън е със сиви стени, боядисани в буреносни цветове, а вътре има бяла кушетка и също такъв стол, които са корави колкото стъклената ѝ масичка за кафе. Като изключим двете окачени в скъпи рамки дипломи, и двете от Харвард, единственият друг предмет с пряко отношение към личността на стопанката е картината над бюрото — широко платно, изпъстрено с

точки, петънца и завъртулки, каквито обикновено красят предпазните покривала по мебелите, когато пребоядисваш хола.

Вратата се отваря и ето ти я доктор Т., която прилича по-скоро на господин Т. — разлюляна грамада от втасала плът, обгърната от дизайнерски костюм и облаци парфюм. Измежду наръча папки под мишницата ѝ наднича „Бостън Глоуб Магазин“ от миналата неделя.

Доктор Т. забелязва насочения му натам поглед и проговаря:

— Защо не ми казахте?

— Няма много за казване — отвърща той. — Когато приближи годишнината на Сара, звъня на познати журналисти да напишат по нещо. Това помага да се поддържа жив интересът.

— Имах предвид статията за баща ви.

— През ум не ми е минавало, че някой ще се сети да го потърси. — Това е самата истина. Майк трябва да признае, че е силно впечатлен от начина, по който репортерите не само издирват Лу във Флорида, но даже съумяват да го убедят да проговори.

Тя се разполага върху стола.

— За първи път говори за внучката си, нали така?

— Нямам представа.

— Каква е вашата реакция.

— Никаква.

Д-р Т. го приковава с поглед, търси и оценява реакциите му, способността му да се справя със, както биха казали в съда, „провокиращи гнева обстоятелства“. Най-напред идва курсът по овладяване на гнева. Последван от този, съставен от задължителни четирийсет и осем сеанса, и поставил си идиотската задача да изясни защо е нападнал Франсис Джона — мъжа, за когото всеки знае, че е отговорен за изчезването на Сара, както и за това на други две момиченца: петгодишната Карълайн Ленвил от Сиатъл, щата Вашингтон, и Ашли Жиру, на шест години, от Уудсток, щата Върмонт.

Лу няма нищо общо, обаче д-р Т., човече, тя умира да си вре носа в тази история. Майк трябва да запълва по някакъв начин времето, затова е нахвърлил няколко обобщени историйки за детството си с Лу: за това, как той започва кариерата си на крадец, как обира къщи из богаташките квартали, преди да се издигне на по-високо равнище — кражби от складове за компютърна техника, обира на бронирани

камиони в Чарлстън и Кеймбридж. Всички от старата му банда са вече жертви — всички, освен Лу.

Д-р Т. е използвала синя лентичка, за да отбележи нужната страница от списанието.

— Репортерът пита вашия баща дали сте разговаряли след изчезването на дъщеря ви, а той отвръща: „Двамата с Майкъл почти не сме говорили от деня, в който се ожени. Той така пожела. Някои хора имат нужда да мразят, за да могат да живеят.“

Вдига поглед в очакване на отговор. Майкъл съзерцава пръстена с диамант. Оттук изглежда поне три карата. При такъв пръстен навярно си има постоянна детегледачка, а не почасова и къщата ѝ се намира в някое място като Уестън, където живее със съпруга си, вероятно хирург, кучето — голдън ретривър или лабрадор, в зависимост от това кое е било „модно“ в дадения момент според стандартите на това място. Както и две деца — момчета с имена от рода на Тад и Хънтър. Нейните купени в Харвард наблюдения и заключения може да са били голям хит за отегчените домакини, жадуващи благосклонен слушател, както и синтетична ваканция от еднообразието на лъскавия живот, но не струват пукната пара, когато се опита да ги приложи към енигма като Лу Съливан.

— Някакви предположения?

— Никакви — заявява Майк.

— Мисля, че баща ви дава това интервю, защото иска да ви подаде ръка и може би да се реваншира по някакъв начин.

Майк се привежда напред и взема чашата си от масичката за кафе.

— Моят старец да подава ръка? При цялото ми уважение, струва ми се, че именно вие се мъчите да сторите нещо подобно в дадения случай.

— Причината да наблягам толкова много върху този проблем се състои в това, че желая да се убедя в наличието на промяна. Че разглеждате своя баща в сегашното му състояние, а не през призмата на спомените от детинство.

— Призмата на спомените от детинство — повтаря Майк с равен глас.

— Именно. Всички ние имаме склонност да оценяваме родителите си съобразно тяхната роля, а не като човешки същества.

Забелязах, че вие специално сте склонен да възприемате хората двуизмерно — добри и лоши, умни и тъпи. Уверявам ви, че разбирам чувствата, които изпитвате към баща си, и в никакъв случай нямам намерение да ви успокоявам, като казвам, че ми е ясно какво е да растеш при баща, който е не само крадец, но и непредсказуем насилник.

Не забравяйте — и убиец, допълва Майк наум.

— След като така и така сме на темата: явно съществува и друга страна от неговия характер, тази, която му е помогнала да ви отгледа след като майка ви си е тръгнала, да ви води на мачове. Именно тази страна е обичала и майка ви в даден момент.

Погледът му се плъзва към стенния часовник. Още четирийсет минути, а после — сайонара.

— Щом той е готов да излее чувствата си в интервюто — не спира д-р Т. — то може би ще пожелае да се разкрие докрай и да разкаже истината за майка ви.

Майк се сеца за оловния ключодържател във външния джоб. Той представлява масивен диск с изображение на свети Кристофър с бебето Исус на ръце от едната страна, а от другата — на църквата „Сакре кьор“ на Монмартър. Пристига по пощата в дома на Бил месец след изчезването ѝ. Майк е чел писмото толкова много пъти, че го знае наизуст:

Когато ти пиша пак, ще имам адрес, на който да ми отговориш. Скоро ще бъдеш при мен, в Париж. Вярвай, Майкъл. Помни, че трябва да съхраниш вярата си, без значение колко лоши са нещата.

Второ писмо така и не последва. Месеци по-късно, през юли, Лу се завръща от тридневно отсъствие по свои дела, вика Майк в задния двор и се впуска в тирада за това, как майка му няма да се върне у дома. Лу допуска грешката да остави куфара си отворен. Майк минава край неговата стая и когато зърва фотоапарата върху отворения куфар, влиза вътре, провежда кратко разследване и открива плика с паспорт и самолетен билет до Париж. Само че името е Том Петерсън. Същото се мъдри и под леко променения образ на Лу в паспорта.

— Знаете ли — обажда се Майк. — Виждам, че се стремите към някакъв преломен момент, достоен за „Шоуто на Опра“, нещо като емоционален катарзис. Нищо подобно няма да има.

— Давате ли си сметка, че гласът ви се променя, когато говорите за баща си?

Остават още двайсет и пет минути — налага се да ги запълни по някакъв начин.

— Джак Кадилака — казва той. — Споменавал съм го няколко пъти.

— Приятелят на баща ви? Гангстер, който имал автомобилен сервиз.

— Сервизът всъщност служеше за разфасоване на крадени коли. Оттам ръководеше и няколко нелегални лотарии. Всички мислеха, че Джак Скарлата носи такъв прякор заради слабостта си към кадилаци. Това бе така, но най-вече защото в техните огромни багажници можеше да натика два, че даже и три трупа, да ги транспортира до онова тихо местенце в Куинси и да се отърве от тях. Знаете как се прави това, нали?

— Да — отвръща свъсено д-р Т. — За съжаление съпругът ми държи да гледаме криминални сериали.

— Значи имате представа за какво ви говоря. Джак Кадилака и моят баща са близки приятели още от училище. Заедно отиват във Виетнам, само че Кадилака се връща по-рано, докато Лу остава още една година, като изкарва известно време в бамбуков лагер за военнопленници. По ирония на съдбата това е единственият затвор, в който е стъпвал кракът му. Лу се завръща, а Джак Кадилака вече си има банда. Моят старец притежава вроден талант на касоразбивач. На тази планета не съществува сейф, който да му се опре. Дватамата с Джак си прекарват фантастично допреди пет-шест години, когато Кадилака запознава Лу с онзи агент на ФБР, Боби Стивънс. Чели сте историята във вестниците, нали?

— Пишеше, че Боби Стивънс уж бил корумпиран. Помня, че се проведе мащабно разследване.

— Най-важното нещо, което трябва да знаете за ирландците, е, че в техните очи не съществува нищо по-долно от изменниците. Не можеш да предаваш приятелите си, а в Белхам всеки пази себеподобните. Виждаш как гръмват някого на улицата, пристигат

ченгетата с един куп въпроси, но ти държиш устата си затворена. И сега Джак Кадилака се заиграва с някакъв от ФБР. Знаете как става: пуска му едно-друго в замяна на информацията относно плановете на конкуренцията. Джак пробутва на федералните измишльотини. Но, според представите на моя старец, единственият нерешен въпрос е колко време ще изтече, преди най-добрият му приятел да го изпържи. И знаете ли какво стана с него?

— Опасявам се, че не знам.

— Нито пък аз. Тялото му така и не бе открито.

— Намеквате, че баща ви го е убил?

— Вечерта, преди да изчезне, чух двамата да се карат в кухнята.

Старият предложи да поизлязат на чист въздух, та да си проветрят малко мозъците. Джак така и не се върна.

— Може да е избягал.

Майк въздъхва.

— Помните ли обирите на бронирани камиони отпреди пет години? Направиха три удара. В Чарлстън и Бостън. Стана около три седмици преди да изчезне дъщеря ми. Юнаците натежаха с два милиона долара.

— Смътно. — Жената започва да добива отегчен вид. — Подобни събития обикновено не събуждат интереса ми.

— Работата я свършиха старите другари от бандата на Джак. Седмина на брой. Седмица по-късно откриха трупове на всичките седем, настанени в багажниците на три различни кадилака, паркирани по улиците на Логан. Отровени с арсеник. Лу бе във Флорида да перепарите.

— Всичко това съдържа голяма доза предположения.

— Права сте. Трябваше да отбележа това обстоятелство пред агентите на ФБР, които душеха около къщи.

— Вашият баща е жив — казва д-р Т. — Според мен той ще направи опит да се сдобри с вас.

Мама му стара, тая просто нищо не може да разбере!

— Как ще решите да постъпите си е лично ваш проблем. Но си мисля, че е във ваш интерес да отворите сърцето си. Казвам го, ръководена от две съображения. Първо, като влезете в диалог със своя баща, бихте могли да освободите част от гнева, който все още таите. Докато продължавате да го ненавиждате, вие му позволявате да ви

бъде господар. Второ, този човек няма да живее вечно. Добър или лош, той е вашата едничка връзка с миналото. Може би, ако разкриете сърцето си за него, той ще отвори своето за вас.

Майк проверява часовника и успява да сдържи усмивката си.

— Май времето ми изтече.

— Искам да поговорим малко за Джона.

Усеца гореща вълна по врата си.

— В статията се казва, че умира от рак на панкреаса.

Умира. Думата притиска гръдния му кош като бетонен блок.

— Питате се дали при това положение няма да ми хрумне пак да му налетя?

— Предстоящата му смърт налага да се действа по-бързо.

— Убеден съм, че полицията поддържа контакт с него.

— Днес двамата с вас приключваме нашите сеанси. Остават ви още шест седмици на пробация. Ако през това време осъществите какъвто и да било контакт с Джона, ще извършите нарушение на нейните условия и този път съдията няма да има друга алтернатива, освен да ви прати в затвора. Знам, че не е честно, но такъв е законът. Същото се отнася и до пиенето. Посещавате ли редовно сбирките?

— Имам прекалено много работа.

— Въпреки това трябва да ги посещавате.

— Не пия от две години.

— Притеснявам се повече за времето след края на пробационния ви срок. Нуждаете се от външна мотивировка за справяне с алкохолизма.

Гневът се е излял през шията към очите и сега върти болезнена спирала зад очните ябълки също като от нажежена жица. Когато това стане, а то става често, докато е в този кабинет, той вперва поглед в определена точка върху килима и започва да извиква в съзнанието си картини, както са го учили в курса по овладяване на гнева. Образът, който го успокоява, представлява вариация на финалната сцена от „Мизъри“, в която осакатеният Джеймс Каан тъпче обгорелите страници от ръкописа си в устата на побърканата сестра, Ани Уилкс, докато крещи: „На ти, да се задавиш дано. Смахната, извратена пачавро!“ Само че според версията на Майк той тъпче банкноти от един долар в гърлото на д-р Т. — сто двацет и пет на брой, точно колкото взема на час за цялата тая свинщина.

— Какво има? — пита тя.

— Прилагам на практика едно от упражненията за овладяване на гнева, които усвоих при вас.

— Сериозно? Върши ли работа?

— Да — отвръща Майк. — Върши удивително добра работа.

7.

Пробационният му надзорник страда от тежка форма на комплекс за малоценност, което го кара да се отнася към изпълнението на служебните си задължения с дребнавостта на книжен плъх. Крадци, изнасилвачи, убийци, наркозависими или пласьори на дрога, или пък баща на изчезнало момиченце, който е набил подозирания от всички като виновник за случилото се, не се различават по нищо в представите на Антъни Теста — те до един са поставени под общ знаменател, заслужили са в една и съща степен общественото презрение.

Теста курдисва охлузената си кожена чанта върху плота в тоалетната и откопчава ключалките. Двамата стоят в тоалетната на бензиностанцията „Мобайл“, точно срещу ъгъла на Бостънската градина, която Майк отказва да я нарича „Флийт сентър“. Та това е банка, за Бога! Тъкмо когато се кани да излезе от града, Теста му звъни с нареждане да се видят.

Сега му подава чашката с думите:

— Процедурата ти е ясна, нали?

Условията на пробацията изискват да пикае пред очите на надзорника — няма друг начин да се установи, че урината е наистина негова. Майк смъква ципа и когато започва да пълни чашката, Теста отново допира слушалката до ухото си, за да продължи разговора. Гърдите му остават изпъчени, докато крачи из помещението, като спира от време на време, за да се полюбува в огледалото на омазаните си с гел коси.

В чантата носи днешния брой на „Глоуб“. „ПЕТ ГОДИНИ ПОКЪСНО ВЪПРОСИТЕ ВСЕ ОЩЕ НЯМАТ ОТГОВОР“, гласи заглавието на първа страница. Статията заема цялата ѝ горна половина. Репортерите не са използвали компютърната прогноза, която представя предполагаемия образ на Сара днес, на единайсет години. Редом със снимката ѝ като усмихнато шестгодишно момиченце се мъдри образът на Джона в зимно палто, стиснал здраво своя бастун. Фотографът е

съумял да улови неговото изтощение, смъртния отпечатък върху тена на лицето.

Голям късмет извади, Съли, кучи син такъв!

Гласът на неговия адвокат Джими Душет. Преди близо четири години, в един студен следобед към края на март, Майк изтърбушва някаква кухня в Уейланд за основен ремонт, когато телефонът му звънва и секретарката на Душет му казва да зареже онова, с което се занимава, и да поеме с най-голяма бързина към офиса на адвоката. След по-малко от час Майк влиза в разположените на шестия етаж помещения с великолепен изглед към река Чарлс и заварва Душет на телефона. Той приближава шейсетте, изтънялата му коса е бяла, а кожата на лицето прилича на опечен от слънцето гьон.

Престъпник. Тази дума жужи денонощно в съзнанието на Майк. Няма значение, че якето на Джона отговаря абсолютно точно на описаното от свидетеля, малкия Сами Пинкертън. Няма значение, че на следващата сутрин, събота, когато бурята утихва към девет часа, кучетата проследяват дирята на Сара до старинна викторианска съборетина — дома на Джона от детските години. Самият той живее вече под името Дейвид Питърс. Няма значение, че Джона е разпопен свещеник, заподозрян за изчезването на други две русокоси момиченца. Онова, което има значение, са доказателствата.

А доказателствата, както научава Майк, са нещо като Светия Граал. Няма доказателства — няма обвинение. Белхамските детективи обединяват целия си колективен опит с този на съдебните следователи, за да изследват всеки квадратен сантиметър от дома на Джона, бараката с инструменти в задния двор, камионетката му, но не успяват да се доберат до двете най-важни улики: ДНК и органични или неорганични влакна. А това означава, че Франсис Джона има право да свика пресконференция и да се представи като невинна жертва. В своето безочие той стига дотам, че призовава обществеността да се моли за връщането и безопасността на Сара Съливан. Стига да му иска, Джона може да се изтъпани горе на Хълма и да наблюдава до насита малките момиченца. Джона е свободен човек, а свободният човек може да прави каквото си пожелае.

Изграждането на едно обвинение изисква време, господин Съливан. Трябва да проявите търпение, господин Съливан. Правим всичко, на което сме способни, господин Съливан.

Полицайте са добри хора, казва си той, но нищо не разбират. За тях Сара е просто поредна папка с регистрационен номер и набор записки. Сара обаче е неговата дъщеря. Нима очакват да остане спокоен, докато оня урод, който знае какво се е случило с нея, си се разхожда на свобода. Майк не е в състояние да понася повече този товар, да го мъкне на плещите си от един миг в друг, да си ляга вечер с него.

Онзи път е пиян, много пиян. Не го отрича, но готов да се закълне в Исуса Христа, че отива при Джона с намерението да си поговорят. В опит да го вразуми.

Душет оставя слушалката.

— Беше адвокатът на Джона.

Майк не потрепва. През трите седмици, докато Джона лежи в болница и се възстановява след нападението, завършило с три счупени ребра и няколко тежки травми, той се мъчи да привикне към мисълта, че му предстои да прекара следващите пет до осем години от живота си зад решетките. Изправен сега отново пред тази възможност, тя му прилича повече на хипотеза, отколкото на действителна заплаха. Все едно го карат да си стяга багажа за почивка на Марс.

Но не съжالياва за нищо. Дори в онзи миг, изправен в кабинета на своя адвокат, той не би пожелал да върне времето назад и да постъпи по друг начин. Що се отнася до Джес, да, за нея съжالياва. Ако влезе в затвора, тя би могла да изтегли всичките им спестявания от пенсионните фондове, за да ликвидира голяма част от ипотеката, но пак ще ѝ се наложи да започне работа. Може да се върне към старата си професия на учителка, само че заплатата ѝ едва ще стига за покриване на месечните разходи. Най-вероятно ще продаде къщата и ще се прибере при майка си, освен ако не реши да се премести в апартамент. Колкото до среднощната му визита в дома на Джона, съжالياва единствено, че не успя да изкопчи истината за случилото се със Сара.

Душет разгръща папката. Майк затаява дъх, кожата му настръхва от притеснение.

— Джона е решил да оттегли всички обвинения. Обещава да не завежда иск за обезщетение.

Майк въздъхва.

— Що се отнася до истинските му подбуди, нямам ни най-малка представа какви биха могли да са. Адвокатът му не казва нищо, но ако трябва да гадая, бих казал, че това си е обикновен пиар. С този си ход иска да покаже на всички, че сърцето му е изпълнено със съчувствие. А колцина са изродите, които могат да се похвалят с подобно нещо? — Душет поклаща глава. — Голям късмет извади, Съли, кучи син такъв! Но преди да се впуснеш в благодарствени излияния, по-добре чуи условията на сделката.

Три години изпитателен срок, включително петседмична отрезвителна програма. След това тестове за наркотици, провеждани без предварително определен график. Само една положителна проба, една-единствена бира и хваща автобуса за „Уолпол“, за да излежи минимум пет години. Шестстотин часа общественополезен труд в отделението за черепно-мозъчна хирургия. Два месеца курсове за овладяване на гневните пристъпи с по три сеанса седмично, а след това два-сет и четири сеанса за персонална терапия — от 100 до 150 долара на сеанс в зависимост от тарифата на конкретния специалист. Всичко се плаща от джоба на самия Майк. Джес отново започва да работи като учителка — няма друг начин да си плащат сметките.

Майк оставя урината върху плота и след като си закопчава дюкяна, затваря чашката с капаче.

Теста затваря мобифона и пита:

— Още ли си на оная работа в Нютън?

— Още.

— Докога?

— До края на месеца — отвръща Майк. Част от условията на пробацията изисква доказване на трудова заетост. Това означава, че трябва да представя на Теста фишове за възнаграждение, разписки — всичко, което на надзорника му хрумне да поиска. Теста обича да проверява всяка подробност. Нищо не може да му убегне. Не, драги, хич през ум да не ти минава.

— Дрегерът за алкохолна проба е до чантата.

Майк си измива ръце и след като ги подсушава с хартиена салфетка, взема уреда, духва в него и го подава на Теста, който поглежда показателя.

— Чист си. Не показва пиячка.

— Гледай ти какво чудо — отвърща Майк. — Осем и половина сутринта, пък той още не е близнал капка.

— Смей се колкото щещ, но мнозина пияндури се омайват още призори с надежда, че няма да ги проверят по това време.

Майк понечва да възрази с аргумента, че никога, дори през най-тежкия си период, не е пил сутрин, нито пък е сядал зад волана пиян. Махмурлия да, но никога пиян. В очите на Теста обаче един пияница си остава пияница вовеки, а Майк не възнамерява да се оправдава пред това нищожество в последен стадий на патологична мегаломания.

— Готови ли сме вече? — пита Майк. — На някои от нас не плащат почасово.

— В колко свършваш довечера?

— Към шест.

— После?

— Не съм мислил по въпроса.

— Е, добре е да помислиш.

Майк изважда от джоба на якето плик, който съдържа следващия му договор. Поредният ремонт в Уелзли.

— Ако възнамеряваш да прекараш вечерта в опити да разбереш дали ще пия, или не, давай смело — казва той и оставя плика върху чашката с урина.

— Помниш ли последния път, когато те пипнах пиян?

Втори сет: Майк допуска грешката да се насвятка в навечерието на Сарината годишнина. Самичък е у дома, когато в десет часа на Антъни Теста му хрумва да го провери за наркотици. Не го пратиха в затвора, но съдията разпореди нова серия терапевтични сеанси с д-р Т., както и още една отрезвителна програма. Налага му се пак да започне от нулата.

— Пипна ли те отново да лочиш или ако открия следи от алкохол в организма ти, това е трети сет и край на мача — натъртва Теста. — Имаш възможност да избереш: в затвора или ново начало. Изборът е изцяло твой.

Майк отваря вратата на тоалетната, за да излезе навън, в ярката светлина на зимно слънце, и се чуди какво ли ново начало има предвид Теста.

8.

Цяла сутрин и част от следобед работят по монтажа на дограма в просторното двуетажно разширение на Маргарет Ван Бърън в Нютън, едно от най-богатите градчета западно от Бостън. В два часа прекъсват за обяд. Тримата наемни работници, всичките ергени на по двайсетина години, си приказват единствено за приближаващия уикенд: кои барове ще посетят, момичетата, които харесват, с които излизат или биха искали да излизат и които да изчукат.

Бил поема кутията с обяда си.

— Не съм в състояние да ги слушам повече — казва той на Майк. — Глава не мога да вдигна от посрани памперси, а тия тука ми дрънкат за голо хоро с манекенки.

Сядат в кабината на камионетката и се заемат със сандвичите, купени от Бил в центъра. Той започва да разправя за снощните лудории на близначките: свежи като репички в два през нощта, рисуват си в тяхната стая, а на Ема ѝ хрумва да си пъхне в носа червеното моливче.

— Чуй само — продължава Бил. — Аз и Пати завеждаме снощи децата в кафето на Първа магистрала. За да не чакаме, отивам на бара да взема по бира и какво да видя: всички мъже надървени и зяпнали маце в черен костюм и с цайси, което си пие бирата и чете вестник. Беше Сам.

— Саманта Елис?

— От плът и кръв.

Това име извиква спомена за най-хубавите времена от живота на Майк — лятото след първата година на Джес в университета, период, когато двамата решават да се виждат с други хора.

Бил кара нататък:

— Върнала се преди година — година и нещо. Работи в някаква адвокатска фирма в центъра на Бостън. Едно от ония места с по шест фамилии на табелата, които ти докарват мигрена, докато ги изчетеш. Харингтън, Доул, Еди-кой-си и Не-знам-кой-си. Средната възраст е крайно благосклонна към нея. Прилича на Джей Ло.

— Това пък какво е?

— Дженифър Лопес. Бе ти MTV не гледаш ли?
— Не съм гледал, откакто въртяха Джоан Джет.
— Не знаеш какво изпускаш. С тия рап клипове вече е заприличало на софт порно.
— Да те питам нещо — обажда се Майк. — За оная статия в неделния брой на „Глоуб“. Чете ли интервюто с Лу?
Бил кимва и се усмихва както си дъвче.
— Твоят дъртак пропилява таланта си на комик.
— Снежната кралица е убедена, че Лу ще ми протегне ръка. Да закърпим нещата.
— Ти сериозно ли говориш?
— Тя го каза сериозно — отвърща Майк и отхапва пореден залък от сандвича с кюфтенца.
— Трябваше да ѝ разкажеш за Джек Кадилака.
— Дали съм се сетил?
— И?
— С око не мигна.
— Уреди им среща тогава. Гарантирам ти, че само след минутка ще побегне като ухапана от бясно куче.
Или пък ще ѝ тегли ножа, казва си Майк, а после ще я зарови там, където никой не ще я намери.
Майк поглежда през прозореца и се сеца за майка си.
Бил се обажда отново:
— Имам свободен билет за представлението на Грейс и Ема довечера. Непременно трябва да дойдеш. Вярвай ми, голям цирк ще бъде.
— Доти Конаста се обади отново. Имала няколко въпроса, преди да подпише договора. Мислех да се отбия.
Бил се усмихва.
— Още не си се срещал с нея, нали?
— Не съм. Защо?
— Отивам у тях предишната вечер да обсъдим плановете за разширението, а тя ми вика да почакам. Искала мъжът ѝ да слуша.
— Е?
— Мъжът ѝ е в урна. Луда е за връзване.
Мобифонът на Майк звъни. Сигурно е Теста. Тоя идиот няма да миряса днес.

Но не е Теста. Обажда се Роуз Жиру, майката на втората жертва от списъка на Джона, Ашли Жиру.

След новината за изчезването на Сара се появяват материали относно Джона, миналото му като свещеник и връзката му със случаите на другите две момиченца — всичко това по радио, телевизия и вестници. Роуз Жиру, тази жизнена, закръглена като праскова жена с изрусена коса и прекалено много грим, пристига в Белхам, за да предложи своята помощ и да предотврати грешките, които двамата с мъжа ѝ допускат по време на разследването на техния случай. Именно тя подчертава ролята на медиите за поддържане жив интереса на обществеността. Джес я посреща с отворени обятия. Докато отначало Майк прави всичко възможно да я игнорира.

Скрита под опита на Роуз, под нейните добронамерени съвети и молитви, под вътрешния стремеж да прегръща и плаче, да споделя всяко чувство, остава неизречената истина, че Сара няма да прекрачи никога вече прага на този дом. Той долавя непреодолимата печал в нейния глас и си намира причина да излезе от стаята. Аз няма да се превърна в подобно нещо. Все още има време да открият Сара. Седмиците се превръщат в месец, в три месеца, а сетне в половин година, и едва тогава Майк усеща, че е в състояние да разговаря с Роуз.

— Исках просто да видя как я караш днес — казва Роуз.

— Горещо-долу, а ти?

— Все така.

— Как е Шон? — Освен обажданията по повод годишнините на Сара или просто за да се чуят, Роуз пише на Майк дълги писма, в които разказва подробности от семейния живот, от живота на другите си три деца, сякаш за да убеди сама себе си или пък него, че има начин човек да се съвземе и да продължи нататък.

— Шон отива в Медицинския на Харвард.

— Двамата със Стан трябва да се гордеете.

— Така е. Много сме горди. — В гласа на Роуз се долавя безразличие, а може просто да е уморена. — Четох статията в неделния брой на „Глоуб“.

Репортерът бе обещал да интервюира Роуз и евентуално Сюзън Ленвил. Когато Майк прочита материала, установява, че случаите на Ашли Жиру и Карълайн Ленвил са сведени до лаконични резюмета: Ашли Жиру я няма вече шестнайсет години, а Карълайн Ленвил —

двайсет и пет. Майката на Карълайн, Сюзън, се е развела преди десет години и после се омъжила повторно, променила името си и изчезнала. Не дава интервюта, не споменава нито дума за онова, което се е случило с дъщеря ѝ.

— Четох за теб и Джес — казва Роуз. — От колко време сте разделени?

От мига, в който влязох у дома, за да ѝ кажа, че Сара не се е спуснала от хълма.

— Близо две години — казва Майк.

— Ние със Стан изживяхме трудни времена. Ходихме заедно на терапия и това наистина помогна. Даже имам списък на неколцина специалисти, които...

— Нашата свърши. Миналия месец подписахме документите за развод. — И той е доволен от това. С ръка на сърцето може да го заяви пред самия Господ Бог. След всичко, което ѝ докара на главата, Джес заслужава нова възможност.

— Толкова ми е мъчно, Майкъл.

Телефонът на Майк жужи, за да покаже, че го търсят по другата линия. Проверява абоната — църквата „Свети Стефан“.

— Роуз, имам ново повикване. Да ти се обадя по-късно?

— У дома съм си. Преди да затвориш... Това за рака истина ли е?

— Май да.

— Полицията разпитва ли Джона?

— Така чух. — Източникът не е свързан с полицията. Майк го научава от репортера, написал материала. — Роуз, ако разбере нещо ново, веднага ще се обадя.

— Благодаря, Майкъл. Дано Бог е с теб.

— И аз ти благодаря, Роуз. За обаждането. — Майк прекъсва и натиска бутона за втори разговор. — Ало?

— Майкъл, обажда се отец Конъли.

Гласът на отец Джак отприщва пороя на спомените: бира и мирис на фъстъци в „Бостън Гардън“, където гледат мач на Селтикс в дните на техния възход, поведени от Бърд, Макхейл и Париш, към завоюване на поредната купа; Джес в сватбена рокля, поела по пътеката към олтара на „Свети Стефан“; отец Джак на посещение в Градската болница да види Сара; отец Джак кръщава Сара.

— Не знам дали ми е работа, но Джес си тръгна току-що оттук. Много е... разстроена.

— Какво се е случило?

— Нямах записани други срещи. Нямах никаква представа, че и той ще се появи.

Майк стисва по-силно телефона.

— На излизане от кабинета ми тя го видя в чакалнята — обяснява отец Джак. — Опитах се да я успокоя, да я върна обратно в кабинета и да затворя вратата. Казах ѝ, че ще я закарам след това до тях, но тя хукна навън, преди да...

— Какво търси Джона там?

— Не знам телефона на Джес, иначе щях да я предупредя.

— Ще отговорите ли на въпроса ми, или ще шикалкавите?

Отец Джак преглъща шумно. Мълчанието става непоносимо.

— Така си и мислех — казва Майк и прекъсва.

9.

За последен път Майк е идвал в Роули преди около година и половина за погребението на майката на Джес. След церемонията тя му благодари за присъствието и го кани да се отбие у тях. Той приема, отчасти от уважение към паметта на Джоди Армстронг, но най-вече заради Сара. Тъкмо по онова време спомените за нея започват да се замъгляват. Може би ако се потопи в атмосферата, в която детето е прекарало толкова много уикенди и ваканции, ще успее да си върне яснотата и отчетливостта на спомените.

Докато паркира в тясната алея, от небето се сипе слаб снежец. Изключва двигателя на камионетката, взема цветята от съседната седалка, излиза и притичва по алеята към верандата, готви се да нахлуе вътре, когато си спомня, че вече има нова роля в живота ѝ. Спира пред вратата и натиска звънеца. Миг по-късно входната врата се отваря рязко.

За част от секундата не успява да я познае. Джес има светли кичури в косата, подстригала я е късо, гъста и разчорлена, като след ставане от сън, и макар в никакъв случай да не е официално облечена — панталони в защитен цвят и бяла блуза — Майк има усещането, че определено е очаквала другиго. Усмивката върху лицето ѝ изразява изненада, може би дори лек шок, когато го вижда да стои пред нея с букет в ръка.

— Отец Джак се обади — обяснява той.

Джес свежда поглед към пода, докато отваря.

— Не ми отговори по телефона, затова реших да дойда.

— Изключила съм го, преди да изляза — казва тя. — Току-що се прибирам. Влизай.

В антрето е топло и притеснително тихо — няма радио, няма телевизор. Усеща се аромат на сос за спагети, който му е невъзможно да сбърка. Майк се сеца за удоволствието, което ѝ носи това занимание. Ирландско момиче, което само приготвя домашно направения сос от начало до край. Два черни куфара, подарени ѝ от

него преди хилядолетия, се кипрят в основата на стълбището, върху покрития с бели плочки под.

Тя затваря вратата. Майк ѝ връчва букета.

— Калии — промълвя Джес. Любимите ѝ цветя. — Много са красиви.

— Исках само да се убедя, че си добре.

Звънва телефон.

— Извини ме за малко — казва Джес и Майк я гледа как се насочва към кухнята, оставя букета върху плота, след което взема слушалката на безжичния от конзолата върху стената.

Изповед. Джона няма друга причина да се отбива при отец Джак. Независимо от статута си на разпопен, Джона си остава дълбоко вярващ католик. Майк знае, че не пропуска неделната литургия в „Свети Стефан“. Едно бъдещо погребение може да се уреди преспокойно и по телефона. Джона обаче се явява лично, значи е пожелал се възползва от тайнството на изповедта. Това не се прави по телефона. Подобна визита, така неочаквана, може да означава само едно: Джона съзнава, че му остават броени дни. Или часове.

— Разбира се, че ми е ясно — донася се шепотът на Джес откъм кухнята. Тя вдига чаша с вино, сръбва си яко и бързо преглъща. — Много съм добре, честно, не се тревожи за това.

Майк познава този тон. Джес е ядосана, но не желае човекът от другия край да го усети.

— Ще те посрещна на летището... Да, аз също. Чао.

Джес окачва слушалката и се връща с енергични крачки във фойето, като се мъчи с все сила да прикрие своето разочарование.

— Заминаваш на по-топличко, както виждам — обажда се Майк, като сочи куфарите.

— Пет седмици в Париж, а после в Италия.

— С някоя от сестрите си?

— Не — отвърща Джес с лека усмивка. — Просто с приятел.

Ясно, че е от мъжки пол — просто приятел или нещо по-сериозно.

— Радвам се за теб — казва Майк и наистина го мисли. Джес му се вижда притеснена и той променя темата: — Майка ти все за Италия говореше.

— Моята майка непрекъснато приказваше за разни неща. Миналата седмица разчиствам стаята за гости и виждам издутина под килима. Познай какво открих. Пликове със спестовни влогове още от петдесетте години на миналия век. Цял куп. Би могла да изплати три пъти тая къща.

— Майка ти винаги е била убедена, че следващата Голяма депресия започва от утре.

— Трупала е всичките тези пари и за какво? — Джес изпуска дълга въздишка и поклаща глава. — Пека лазаня. Искаш ли да ми правиш компания? Не се притеснявай, не пречиш.

По гласа ѝ познава, че наистина иска да остане. Няма желание да обядва с бившата си съпруга и да се потопи отново в до болка познатата атмосфера. Започва да преглежда списъка с възможни извинения, но се сеца за неизброимите случаи, в които Джес е прибирала пияния му задник от бара на Маккарти, бърсала му е бълвоча, събирала е купчини натрошени стъкла от чаши, вази и какво ли не, запратени от него срещу стената, защото е пиян, защото примира от ужас заради Сара и защото бракът му отива по дяволите и няма никакъв начин да попречи на това. Да не забравяме и месеците, през които по всичко изглежда, че могат да изгубят къщата, докато събираните години наред спестявания се топят по съдилища и адвокати, а тя остава твърдо до него. Има цял куп оправдания да си отиде, но не го прави. Остава непоклатима редом с него и, макар да има право на половината от цялото им имущество, поисква си само две неща: копия от всички снимки и видеозаписи със Сара и вещите, принадлежали на майка ѝ.

— Идеята е великолепна — казва Майк.

Върху печката се вижда тава с лазаня, на кухненската маса има две кристални чаши, отворена бутилка вино и две чинии. Джес е очаквала някого.

Майк сваля сакото и го премията през облегалката на един от кухненските столове, докато Джес взема чиниите. Над умивалника има прозорец, който гледа към остъклена веранда. Осветлението в задния двор е включено и Майк вижда комплекта чудовищни катерушки, подарък от Джоди за втория рожден ден на Сара. Гледа ги сега и си мисли колко самотни изглеждат, пренебрегнати и забравени.

— Как е работата? — пита тя.

— Напрегната както обикновено. Ти още ли секретарстваш в оная фирма от Нюбърипорт?

— Там съм си още. Плащат повече от училището, ако щеш, вярвай. А правилното название на поста ми, в случай че те интересува, е „административен сътрудник“. — Тя се усмихва и му подава чинията, след което отваря вратата на хладилника, за да измъкне студена кутийка кола.

Джес сяда, взема ленена салфетка за хранене и я разгъва върху скута си. Поема вилицата и я отпуска отново.

— Той ми отвори вратата.

Майк разтрива с ръка тила си.

— Стоеше си там с оная... оная налудничаво усмивка. „Чудесно изглеждате, госпожо Съливан. Животът в Роули явно ви понася добре.“ И ми отвори вратата. Не можах да се измъкна от онова място толкова бързо, колкото ми се искаше.

— Защо не ми се обади?

— И какво щеше да направиш?

— Можех да те закарам до вас.

— И щеше да нарушиш условията на пробацията. На Джона му трябва само един поглед през прозореца на отец Джак, вижда те, и си готов за затвора. Така изглежда нашата велика правна система в действие.

— Извинявай, Джес. — Майк не знае за какво по-точно се извинява: заради нейната среща с Джона или за всичко по принцип.

Тя махва с ръка, за да покаже, че е вече без значение.

— Имаш ли някаква представа защо е бил там?

— Ще трябва да попиташ отец Джак.

— Опитях. Не казва.

Джес взема бутилката и налива вино, а бълбукането му напомня за бърбън, сипван върху кубчета лед. За вечерите, в които няма търпение да се прибере у дома и да усети първия парещ контакт на алкохола с вътрешността на стомаха.

Тя забелязва впития му в бутилката поглед и казва:

— Май не трябва да пия.

— Няма нищо. Защо ходи днес при отец Джак?

— Да се сбогувам. — Връща бутилката на място и кръстосва ръце пред гърдите си. — Местя се.

— Къде?

— В Ню Йорк.

Майк отпуска вилицата, а цялото му същество потръпва от страх.

— Един приятел, всъщност приятел на мой приятел, мести бизнеса си в Япония — пояснява Джес. — Притежава прекрасен апартамент в горния край на Ийст Сайд и ме пуска като наемател за няколко месеца. Чудесно местенце — рядък шанс.

— Звучи ми скъпичко.

— Скъпо си е. Но мама ми остави пари, пък и тия спестявания сега. Апартаментът е на петнайсетия етаж, а гледката от него е направо възхитителна. Страхотна работа, казвам ти.

Да, каза го даже два пъти. Майк пита:

— Но защо точно Ню Йорк? Защо не отидеш в Сан Диего? Да си по-близо до сестрите и децата?

Джес замълчава, овлажнява устни с език.

— Не ти ли се е приисквало да си събереш партакешите и заминеш накрай света? Някъде, където никой не знае кой си?

— Случвало ми се е, разбира се. — *Онази вечер на Хълма направо жадувах за подобно нещо,* добавя Майк наум.

— Защо тогава не го направиш?

Той взема отново вилицата, обмисля отговора.

— Една сутрин, около половин година след като майка ти се нанесе тук, пиехме с нея кафе. Казах колко много ми харесва къщата, а тя отвърна: „В нея няма никакви спомени — само отражения.“ Това никога няма да го забравя.

— Не става дума само за това — заявява Джес. — Когато тате почина, той й остави две застраховки живот и доста прилична сума в брой, така че да няма за какво да се притеснява. Тя купи тази къща с идеята, че Рейчъл, Сюзън и аз ще останем наоколо и ще запълним живота й с грижи около внучета. После Рейчъл замина, след това Сюзън... е, тя поначало никога не е искала деца, а когато изчезна Сара, майка ми... Тя просто продължи да жадува нов живот. Не искам да заприличвам на нея. Да крея под постоянен страх, тъй като искам нещата да бъдат по-иначе. Можеш ли да го разбереш?

— Естествено.

— Ще продадеш ли някой ден къщата?

Майк свива рамене.

— Някой ден.

— Тя няма да се върне — казва Джес тихичко.

Усетил парене в гърлото, Майк взема колата си и отпива дълга глътка. Започва да се дразни, а не знае от какво. Не е заради това, че спомена Сара или заради идеята да продаде къщата. Това се е случвало и преди. Защо го е яд тогава?

Заради Ню Йорк. Едничката му останала връзка със Сара ще изчезне.

Майк оставя кутийката върху масата и започва да търка с палец етикета.

— Можеш ли все още да си я представиш?

— Не съм я забравила. Мисля за нея непрекъснато.

— Искам да кажа, когато затвориш очи, можеш ли да си я представиш такава, каквато би изглеждала днес?

— Помня Сара такава, каквато беше.

— Вече не мога да видя лицето ѝ. Чувам гласа ѝ, все едно говори в стаята, помня също нещата, които казва и върши, но лицето ѝ остава в мъгла. Нямах подобен проблем в миналото.

— Когато пиеше.

Майк кимва. Когато се напие, ляга в леглото на Сара и затваря очи. Тогава я вижда като наяве и двамата започват най-чудновати разговори.

Джес казва:

— Днес влизам в една книжарница, а на опашката се наредило едно момченце, няма и четири годинки, стиска под мишница „Сторете път на патенцата“. Помниш ли, когато ѝ я прочете за първи път?

— Сара бе около тригодишна. Ти я подари за Коледа. Любимата ѝ книжка.

— Когато ѝ я чете за пръв път, тя поиска да я заведем до Бостън да видела патетата, не помниш ли?

Майк усеща как върху лицето му разцъфтява усмивка. Спомня си колко разочарована остава Сара, когато установява, че оформените като лебеди лодки в езерото на градския парк не са всъщност никакви лебеди. Това разочарование за малко да се излее в истински сълзи, но Сара съзира бронзовите фигури на мама-патица и патенцата. *Тя не са патетата от приказката, тате. Тези патета не са истински.* По пътя назад Сара дава следното обяснение: *Знам защо тия патета са*

направени от метал, тате. За да не могат хората нищо да им направят. Ония деца бяха седнали върху гърбовете на мама-патица и патетата. Ако на мене някой ми седи на гърба по цял ден, сигурно много ще ме боли. Те са от метал през деня, за да не ги боли. Но вечер, когато всички си отидат у дома и заспят, те се превръщат в истински патици и отиват да плуват в езерото с истинските лебеди. Сара седи отзад във форда, докато произнася тези думи. Прозорецът отзад е смъкнат и вятърът развява русите ѝ коси около лицето. Носи бяла шапка да я пази от слънцето и розова рокля. И двете са подарък за рождения ден от майката на Джес, а върху роклята се мъдри шоколадово леке. Лицето ѝ започва отново да се замъглява. Недей, Сара, моля те. Моля те, не ме оставяй.

10.

Франсис Джона седи край кухненската маса и вдишва кислород през специална маска. Кожата му изглежда спаружена, изопнатата върху изпъкналите кости, а черният плетен пуловер, който е облякъл, изглежда с два номера по-голям. От косите му, някога сиви, не е останал нито помен.

Слаба жена с къса кестенява коса, разделена на път по средата, оставя пред него чаша вода със сламка. Джона кимва в знак на благодарност, докато паякообразните пръсти на свободната му ръка се протягат през масата и обгръщат китката на жената.

Сигурно е частна сестра или е от някой хоспис, казва си Майк. Майката на Джес проведе дълго сражение с рака на белите дробове и когато стана ясно, че лекарите вече не са в състояние да направят каквото и да било, Джоди реши да умре у дома си, в своето легло. Човекът от хосписа — затлъстял, търпелив мъж с топла усмивка — пристигна с единствената задача да облекчава болките на Джоди, да се грижи за удобството ѝ.

Майк седи в камионетката, паркирана край отсрещния тротоар, пуши цигара и наблюдава Джона, който отделя устни от сламката и започва да ги движи като риба на сухо.

Обръщай колата и се махай!

Виж го само. Довечера може да е вече мъртъв.

Трябва му само един телефон — и ченгетата ще те откарат в затвора.

Той знае какво е станало със Сара. Не мога да позволя да отнесе тази тайна в гроба.

Според представите на Майк човешкото у Джона — или онова, което му е останало, — щом е успяло да го изпрати днес при отец Джак, за да признае греховете си, може все още да е там и отново да се прояви. Отец Джак не може да сподели наученото по време на изповед, но пък може да е внушил на Джона, че за да бъде опростен, трябва да признае истината и пред жертвите, за да облекчи техните страдания.

Майк отваря вратата на камионетката, излиза и я затваря внимателно зад гърба си.

Въздухът е студен и свеж. Той прекосява улицата, за да заобиколи ъгъла към входната врата на Джона. Лампите на верандата са угасени. Това е добре. Вдига резето на портата и я отваря. Тихичко тръгва по пътечката и стъпалата отпред, за да съзре същата боядисана в синьо врата с овал от дебело стъкло, която видя преди четири години. Само че тогава се изкачи по стълбите с препъване, за да тресне по нея с юмрука на едната си ръка, докато с другата не спря да натиска звънеца, докато най-накрая не се появи Джона, намъкнал чифт смачкани панталони в цвят каки и пожълтяла долна риза, с разчорлена от съня сива коса, щръкнала във всички посоки.

Къде е тя?

Нямам абсолютно нищо общо с онова, което се е случило на дъщеря ви, господин Съливан. Невинен съм.

Невинните не си сменят имената и не се укриват.

Пиян сте, господин Съливан, моля, вървете си у дома.

Джона понечва да захлопне вратата, но Майк я задържа с ръка.

Ще ми кажете какво стана с дъщеря ми.

Единствено Бог знае истината.

Какво? Какво каза?

Не мога да ви дам нещо, което не притежавам. Не мога да ви върна дъщерята, нито съм в състояние да ви освободя от чувството ви за вина, че сте я оставили самичка на оня хълм.

Когато идва на себе си, Бавния Ед и партньорът му са го приковали към пода. Джона лежи на няколко стъпки встрани, тялото му е мъртвешки неподвижно, а лицето неузнаваемо и кърви отвсякъде. Майк няма представа как се е докарал до това състояние. Все още.

Телефонът му звънва със силно чуруликане в смълчаното пространство, стряска го. Забравил е да го настрои на вибрации. Откопчава апарата от колана и понечва да го изключи, но му минава през ум, че е възможно да го търси надзорникът, и решава да отговори.

— Ало — шепне Майк.

— Ако се разкараш от верандата още в този миг, ще се направя, че не съм те видял — обещава Бавния Ед.

Майк се обръща и търси с поглед патрулна кола в притъмнялата улица.

Бавният Ед продължава:

— Докато преброя до десет, да си в колата.

— Днес е ходил при отец Джак — шепне Майк. — Ти си католик и знаеш какво означава това.

— Едно.

— Мерик говорил ли е с него?

— Две.

— Ед, не ми причинявай това.

— Три... четири...

11.

— Тате, имам нужда от теб.

Плачът на Сара се носи през тъмата в къщата.

— Тате, моля те!

Майк отхвърля завивките и се отправя към коридора, а когато отваря вратата към спалнята на Сара, я заварва цяла обляна от слънчева светлина. Изпънала се е в леглото, покрила глава със завивките. Сега забелязва, че къщата е разположена върху ледена кора, която се простира на километри във всички посоки. Ледът изглежда здрав. Може да издържи тежестта на постройката без никакъв проблем.

Една от възглавниците на Сара е паднала на пода. Вдига я и забелязва някаква жена, изправена край прозореца.

Майка му.

— Не можеш да имаш вяра на леда, Майкъл — проговаря тя. — Мислиш, че си в безопасност, а той изведнъж се пропуква без видима причина. Попаднеш ли във водата отдолу, няма никакво значение колко добре плуваш, дрехите ще те повлекат към дъното и ще се удавиш.

Обажда се Сара:

— Защо не ми обръщаш внимание?

Майк дръпва одеялото. Не може да съзре лицето, но отново чува плача ѝ, не може да я спре по друг начин и затова затиска лицето ѝ с възглавницата, натиска ли, натиска, докато майка му запява парче на Битълс — „Утрешният ден не знае“. Пее го всеки път, когато се ядоса.

Събужда се, а сърцето му ще се пръсне в гърдите.

Сънят е още жив в неговото съзнание, но лицето на Сара си остава все така неуловимо. Затваря очи, диша дълбоко и се опитва да я догони. Фанг, с всичките си шейсет кила, хърка редом в другата половина на огромното легло, където преди спеше Джес. Понякога, подгонена от кошмар, помежду им лягаше Сара. Ама какво въображение има това момиче! Внушила си е, че под леглото ѝ живеят чудовища и няма как да ги пропъди, освен ако не запали фенерче и не го остави да свети отдолу през цялата нощ. Майк вижда телцето ѝ,

омотано в чаршафа, а до нея лежи розовото плюшено мече, с което никога не се разделя. Розовото е любимият ѝ цвят. Веднъж Сара изсипва голяма опаковка безалкохолно на прах в пералня с бяло пране, понеже искала всичко да ѝ е розово. Сара пъхва сандвич с фъстъчено масло в отвора на видеото. Сара се измъква от детското си легло, докопва маркерите от бюрото и започва да рисува върху стената над леглото. Представя си я съвсем ясно: изправена в леглото, насочила маркер към стената, където е нарисувала тяхната къща, изпъстрена с щрихи в кафяво и пурпур, със синя морава и зелено слънце отгоре, но все така не може да види лицето и от това го побиват тръпки на ужас.

Майк отваря очи и се взира в тавана.

— Не съм те забравил, захарче — произнася той отчетливо в празната стая. — Просто на тати му е трудно да си припомни всичко.

Тати.

Телефонът звъни. Майк скача, обръща се и протяга ръка към безжичната слушалка, пъхната в конзола на стената. Фанг надига глава, взира се сънливо.

— Ало.

— Ще умра в мир — задъхва се Джона. — Това не можеш да ми отнемеш, ясно ли е? Нито ти, нито полицията, нито журналистите. Стой настрана от мен или този път ще те пратя да изгниеш в затвора.

После прекъсва.

Майк дръпва рязко слушалката от ухото и се взира в нея, сякаш току-що ухапала го отровна змия. Започва да набира кода за обратна връзка, но спира.

Условията на пробацията са конкретни и точни: никакви контакти. Това включва и телефонните разговори. Ако позвъни на Джона, онзи ще се обади в полицията, а тя на свой ред ще се обърне към телефонната компания, която пък ще даде разпечатка на неговите обаждания. Няма никакво значение, че Джона е звъннал пръв. Той разполага с тази свобода, с това право. Майк — не.

Защо се обади Джона? Никога не го е правил.

Това не можеш да ми отнемеш.

Какво да му отнеме?

Телефонът звъни отново.

— Майк, обажда се Франсис.

Франсис Мерик, детективът по случая на Сара.

— Неприятно ми е, че те безпокоя по това време — продължава
Мерик, — но трябва да дойдеш до „Роби Парк“.

Сърцето на Майк ще изскочи през гърлото.

— Какво става?

— Най-добре е да ти обясня, когато дойдеш тук.

12.

Патрулни коли блокират входа към Хълма. Самотен полицай е застанал по средата на „Ийст Дънстабъл Роуд“ и маха на участниците в оредялото нощно движение да не спират. Майк паркира камиончето край бордюра, отваря вратата, изскача навън и се устремява към полицаия под завалелия на едри, тежки парцали сняг.

Полицаят се оказва Чарли Рипкин, партньорът на Бавния Ед.

— Мерик е на върха — съобщава Рип, като плъзва поглед встрани от Майк, покрай мигащите с бели и червени светлини патрулни коли, нагоре към прожекторите на Хълма. — Върви при него.

Близо до мястото, където Майк е оставил люляка тази сутрин, са забити четири колчета с опъната между тях жълта лента. Двама цивилни детективи стоят откъм вътрешната страна и си приказват, насочили погледи и лъчите на фенерчетата си към някакъв предмет зад лентата, скрит под пластмасово покривало.

Мерик изниква иззад снежната завеса с чадър в ръка. Както обикновено, черната му коса и мустаци са акуратно пригладени. Всеки път, когато го види, Майк не може да не извика в съзнанието си образа на този мъж такъв, какъвто често го вижда в църквата — набит, с подобна на круша глава, облечен в изгладени панталони в цвят каки и изрядна риза, който пристъпя по пътечката с кутия за пожертвования в ръка. Дори с висналия на кръста девет милиметров револвер той не загубва благия си вид.

— Да идем ей там — предлага Мерик и Майк го следва към мястото, където са застанали двамата детективи. Единият, нахлузил рекламна бейзболна шапка на „Ред Сокс“, смушка колегата си и двамата се разделят. Майк забелязва, че носят латексови ръкавици, което означава, че каквото и да има под покривалото, става дума за веществено доказателство.

Мерик застава над синьото покривало. Майк е застанал под чадъра на полицаия, докато гледа как детективите хващат покривалото откъм двата края и внимателно изтърсват снега от него, преди да го отстранят.

Майк съзира розов оттенък и дъхът застива в гърлото му.

Детективите отстъпват назад и Майк усеща три чифта очи да забиват поглед в него.

Пръв проговаря Мерик:

— Искам да знам дали това тук принадлежи на дъщеря ти.

Розовото зимно яке на Сара е с вдигнат догоре цип.

Качулката е прегъната напред, двата ръкава са изпънати покрай дрехата. От единия стърчи парче дърво — на пръв поглед летва с размери пет на десет сантиметра.

Якето на дъщеря му е нахлузено върху кръст.

Що за дебелашка шега!

Много отдавна, през онези първи няколко седмици, докато полицията проучва Джона, и даже доста след като той се превръща в главен заподозрян, пощенската кутия на Майк пращи по ръбовете от анонимни писма, чиито автори твърдят, че знаят какво е станало със Сара. Някои са изпратени от затворници с тежки присъди, които се надяват да изтъргуват известна част от тях срещу някаква информация, но повечето са без подпис и съдържат пълни измишльотини, като изключим няколкото, които, поради останали непонятни за Майк причини, заявяват, че прилагат парченца от облеклото на Сара. Например от розовото яке.

Пълни глупости. Джес има навика да купува дрехите на Сара в комплекти по два. Тя е дете, което ги износва бързо. Резервният екип за сняг е изпратен в лабораторията на ФБР и оттам пристигат резултати от анализа: дрехата е изработена от фирма в Северна Каролина, наречена „Бизмаркет“, а розовият модел е сред най-популярните в каталога им и се продава на всеки ъгъл в целия Североизток.

И това сега е поредната шегичка — изява на нечие болно съзнание, на някой тъп задник, отегчен от собствения си живот, решил да го разнообрази, като се домъкне тук посред нощ и остави това нещо, нахлузено върху кръст.

Детективът с шапка на „Ред Сокс“ протяга ръка и отгръща качулката, за да види Майк етикета. Вторият детектив щраква електрическо фенерче.

Майк се навежда напред, бавно и несигурно, сякаш се страхува, че якето може да се хвърли към него и да го прегърне.

САРА СЪЛИВАН пише с големи черни букви върху белия етикет.

— Почеркът е на Джес — промълвява Майк. Спомня си отлично оня ден в кухнята, когато тя изписва с черен маркер името на Сара върху етикета на „Бизмаркет“. Този надпис откъм вътрешната страна на дрехата представлява подробност, която не е била публично достояние. — А джобът?

Детективът с бейзболната шапка хваща с два пръста ръба на левия джоб и го дръпва, за да покаже отпрана част от шева — друга подробност, която не е била съобщавана.

Майк не е подозирал, че сърцето му е способно да тупти с такава скорост.

„При Бъзи“ е отворено. Светлините греят и собственичката, Деби Далал, е улисана да подрежда опаковки с коледни сладки върху една от ъгловите лавици. Тя вдига поглед, когато вратата се отваря. Звънчето дрънва, а вътре влизат Мерик, който сгъва чадъра си, и Майк. Деби се изправя, а на лицето ѝ се изписва уморена усмивка.

— Току-що сложих прясно кафе на масата — съобщава тя.

— Благодаря, задето оставихте отворено до толкова късно — отвръща Мерик, като изтърсва сняг от палтото си. — Високо оценяваме този жест.

— Няма проблем — отвръща жената, а Майк долавя съчувствено пламъче в очите ѝ, преди да отклони поглед встрани.

Мястото за пиене на кафе представлява дълга маса по средата на заведението, точно срещу плота за бързи закуски и скарата. Майк си налива чаша кафе и си спомня, когато Деби пристига на сутринта след изчезването на Сара. Бурята бушува от няколко часа и Мерик използва „При Бъзи“ като импровизиран команден пункт за организиране на доброволците, които обикалят от врата на врата Белхам и Бостън, летищата на Логан, Ню Хампшир и Род Айланд. Те разнасят плакати с цветната снимка на Сара, нейната възраст, ръст, тегло — целият ѝ едва шест и половина годишен живот, събран върху едничък лист хартия с размери дващест на дващест и пет сантиметра, в чийто горен край, точно над усмихнатото лице, се мъдри, отпечатана с ярки червени букви, думата ИЗЧЕЗНАЛА. Майк бе застанал точно на това място, налива се с кафе, за да остане буден, гледа през прозореца към

хеликоптера, който е виснал над тях и обхожда с инфрачервени лъчи снежната покривка, за да улови топлинно излъчване от телцето на Сара, докато следовите кучета бродят между дърветата.

Майк се свира в едно от облечените в червена кожа сепарета край прозореца. От лицето му върху масата се стича вода. Грабва шепа салфетки и го подсушава.

Това просто не се случва. Якенцето на изчезналата му дъщеря не може да се появи просто така, посред нощ, след цели пет години. *Върху кръст.*

Мерик се разполага насреща му също с чаша кафе в ръце.

— Как е?

— Още не мога да осмисля дори част от това, което се случва — отвърща Майк. — Кой го откри?

— Деб. Един от хладилниците ѝ се развалил около девет часа. Докато пристигне техникът и смени мотора на компресора, станало единайсет. Тръгнала към камионетката си, но забелязала паднал в снега човек и отишла да го вдигне. Решила, че е ранен, хукнала назад към върха на Хълма, влязла в камионетката и набрала 911.

— Кой е човекът?

Мерик променя изражението на лицето си, а в главата ма Майк избухва бяла пелена.

— Джона доста скита нощем — казва Мерик. — През деня си е повечето време у тях. Както ти е известно, има хора, които знаят кой е и хвърлят по него камъни, блъскат го. Преди няколко месеца един дори се опита да го прегази. Сигурен съм, че си прочел всичко това във вестниците. Затова той излиза главно нощем, омотан в дрехи, дегизиран.

— За да дойде на мястото, откъдето отвлече моята дъщеря — проговаря Майк, а думите направо го задушават.

— Не разполагам със свидетел, който да потвърди, че именно Джона е оставил якето и кръста върху Хълма. Сега трябва да...

— Той къде е?

Мерик оставя чашата с кафе върху масата и се навежда над нея.

— Чуй ме добре.

— Не го казвай.

— Джона звъннал на 911 пет минути преди Деб. Полицаяте били вече на път.

— Имаше цели пет години, Мерик. Пет шибани години, за да изградиш обвинение срещу него, а сега разполагаш със свидетел, който е в състояние да го свърже с якето на моята дъщеря. Какво още чакаш? Искаш Джона да позвъни у вас на вратата и да каже „Здрасти, аз го направих“?

— Разбирам състоянието ти. — Мерик говори с познатия тон на равнодушно отегчение, който използва винаги, особено в началото, когато създава впечатлението, че разбира от деца, знае какво струва на човек тяхното отглеждане и от какво ги лишава всеки път, щом излезе от къщи. Само дето Мерик не се е женил. Живее самичък в жилищен комплекс, наречен „Висините“ — прилично място, но нищо особено.

— А знаеш ли, че ми се обади и на мен?

— Джона? Кога?

— Малко преди ти да звънеш — отвърща Майк и повтаря казаното от Джона.

— Не си му звънял после, нали?

— Разбира се, че не съм. Известни са ми правата на Джона. А ние не искаме да му ги нарушават, нали така?

Лицето на Мерик остава безизразно. Може да говориш и крещиш, да вдигаш шум до Бога, да му споделиш най-съкровения си тайна или да избухнеш в сълзи пред този човек, но всичко, което той ще направи, се свежда до един празен поглед, напълно лишен от мисъл или чувство, все едно му обясняваш как се прави сандвич с шунка.

Майк не е в състояние да гледа повече това лице. Понечва да се изправи, когато един глас му пошепва: *Ако си тръгнеш сега, Мерик ще те отстрани от разследването.*

— Знаеш, че Джона умира, нали? — пита Мерик след малко.

— Знаем. А ти?

— Къде, смяташ, ще бъде по-разговорлив? В килията или разположен върху любимия си стол у тях, където се чувства удобно?

Майк започва да разтрива чело в усилие да съсредоточи вниманието си върху онова, което се случва наоколо, в това заведение, притихнало почти напълно, ако изключим шумоленето на найлон или слабия шум от тътрене на кашони по пода.

— Якето ще бъде в лабораторията рано сутринта — казва Мерик. — Когато имам новини, ще ти се обадя, за да ти ги съобщя. Върви си сега да поспиш малко.

— Колко време ще ти трябва, за да разбереш нещо?

— Зависи от лабораторията. Ще ти се обадя.

В черепа му набъбва гневна буца. Майк казва:

— Днес през деня е ходил при отец Конъли. Знаеше ли това?

— Не. Какво е станало?

Майк разказва какво може да се е случило, но полицаят не дава вид да е изненадан от каквото и да било. А не е изненадан, Майк знае добре това, понеже разполага с ченгета като Бавния Ед, които следят Джона. Само дето Майк не може да каже, че е наясно с този факт. Ако го стори, ще се изобличи сам в нарушаване условията на пробацията и ще отгърми към затвора, докато Джона си ляга в собствената постеля.

И Майк пита:

— Какво става със сестрата на Джона от хосписа? Разпита ли я?

— Откъде знаеш за нея?

— Градът е малък. Ключката — бърза.

Мерик кимва.

— Говорихме с хосписа.

— И?

— Моля те да стоиш настрана от нея.

— Убеден съм, че сестрата не е включена в списъка на моите забрани.

— Тази вечер някой се е обадил в участъка, за да съобщи за паркирана пред дома на Джона камионетка. За съжаление свидетелят не е успял да разгледа добре лицето на шофьора, нито е записал номера ѝ. Ако го доближиш даже за едно „здрасти“, той трябва само да вдигне слушалката и да ни позвъни, а ти гориш: пет до осем. И този път няма да мога да попреча на това по какъвто и да било начин.

— Печели страната с най-добър адвокат, така ли?

— След случая с О’Джей Симпсън живеем в различен свят. — Мерик блъсва чашата си настрани и отново се надвесва над масата със сериозно лице. — Работата е там, че пречиш на разследването ни. И то здравата. Преди да се набъркаш, Джона бе отзивчив, но ти се появи и за една бройка да го убиеш. Сега не ще да обели и дума в отсъствие на адвокатата си.

Майк мълчи.

— Дните на Джона са преброени. Мисля, че знам как да изкопча каквото ми е нужно от него, но за да успея, ти трябва да се държиш

настрана от него, от сестрата, от всичко. Остави ме да си свърша работата и не се занимавай с Джона. Просто живеј нормално.

— Не ми е останало кой знае какво, заради което да живея — отвръща Майк, — но мога да ти гарантирам, че каквото е останало, е твърде далеч от нормалното.

13.

Барът се намира на края на града, близо до Челси, и много удачно е наречен „Последна възможност“. Мястото всеки път му напомня за една черно-бяла рисунка, която бе видял отдавна в някакъв катехизис, още докато учеше в енорийското училище — душите, на които им е отказан достъп до небесния рай, се гърчат от болка върху болнични легла. Те не изглеждат много по-различно от постоянните посетители на този бар. Сбирщина изгубени души, гневни и отритнати, решени да използват всеки получен цент от социалните служби, пенсията за инвалидност или някаква друга помощна програма, за да го изхарчат по кръчми с мъждиво осветление и постоянна воня на фасове.

Барманът е млад, в началото на двайсетте, с бръсната глава и блуза без яка и ръкави, явно предназначена да показва на света подобните на бодлива тел жили, които кръстосват бицепсите му.

— Един „Джак Даниълс“ и наливна добавка за разреждане — казва Майк.

— Каква да бъде добавката?

— Все ми е тая.

Едно питие. Това е всичко, което иска, едно пикливо питие. Нормалните хора се прибират след работа, след като са се бърхтели цял ден, и се отпускат с помощта на едно питие — тяхната отплата за тежкия труд. Само едно, за да успокои нервите и потъне в сън. Няма начин надзорникът му да тръгне по проверки в тоя час.

Барманът се обръща и оставя бърбъна и наливната бира върху тезгяха. Майк е устремил поглед към концентрата, прокарва език по предните си зъби.

Изпълнен си със самосъжаление.

Да речем, че е така. Е, и? Какво лошо има в това да се отдаде на минутка самосъжаление? И от къде на къде ще е длъжен да се съобразява с един куп правила, докато онова лайно може да ходи където си иска?

Майк вдига малката чаша и я поднася към устните. Миризмата на пиячката го удря в ноздрите.

Само едничко. Едно малко, за да му помогне да заспи, и после — у дома.

Едното ще стане две, а после три и четири, след това пет, а накрая ще се натряскаш като пън, за да седнеш зад волана и подкараш към Джона. Искаш да обърнеш тази чашка — добре, но поне бъди откровен пред себе си.

Майк оставя стъклената чашка върху бара, откопчава мобилния от колана и набира номера, който знае наизуст.

— Известна ли ти е разликата между чистилище и живот?

— Отче Джак? — отвърща Бил с натежал от сън глас. — Кълна се, не съм се пипал по лошото място.

— Намерили са якето на Сара върху Хълма. — Майк поема дълбоко дъх и преглъща. — Нахлузено върху кръст.

— Къде си?

— Блещя се в един „Джак Даниълс“ и халба наливна в „Последна възможност“.

— В тая дупка? Господи, Съли, ако си решил да изпускаш влака, направи го поне със стил.

— Видях го тази вечер.

— Кого?

— Джона — отвърща Майк и разказва на Бил останалото.

— Значи Бавния Ед ти е пуснал гювеч — отсъжда Бил. — Той е добро момче. Дойде да види майка ми, когато беше в болницата.

Майк съзерцава капчиците влага, които се стичат по запотените стени на халбата. Откъм другия край на линията се чува звук като от захлопната врата на кола, а след това стартира двигател.

— Да си го избиеш от главата, Съли.

— Цял час вече, а все така ми се ще да го убия.

— Остави тази работа на оная с косата. Не си струва труда.

— Джес се мести в Ню Йорк.

— Всичко живо напуска Белхам. Чуй това. Тази вечер, след пиесата, завеждам цялата тайфа в оная кръчма на Шеста магистрала да лапаме стекове. И на кого налитам? Бам Бам и новото му гадже, Надин. Виждал ли си я?

— Още не.

— По-тъпа е от Ана Никол Смит.

— Това е невъзможно.

— Тя е убедена, че свинското расте като гъбите. Май сбирката за мача на „Патриотите“ другата неделя отпада. Бам планира неочакван излет до Аризона. И знаеш ли защо?

— Не ми се вярва да е заради Големия каньон.

— Ще се пробва на спа. Надин иска от него да свали няколко кила, та ще го води за цяла седмица на процедури. Ще яде палачинки от витаминозно тесто на закуска, ще го учат на йога, ще го мажат с кал и търкат с камъни, ще му правят клизми с кафе.

Майк върти малката чаша с два пръста.

— Хората правят всякакви идиотщини, когато са влюбени — отбелязва той, като си мисли за преселването на Джес. Сигурен е, че поне отчасти това има някаква връзка с нов мъж в нейния живот.

— Тлъстото копеле ходило даже да му избелват зъбите. Викам му: „Бам, що не си купиш две шишенца коректор за хартия, та да си боядисваш с него зъбите, както правеше в единайсети клас?“

Майк пуска сух смях.

— Смешна работа, нали? А Надин? Само се блещеше в мене. Мога да се закълна, че ако има някаква мисъл в главата, тя прилича на канарче в празна стая. Дръж се, Съли, пече съм почти при тебе.

14.

Който търси услуги от медиите, в крайна сметка сам започва да им служи. Роуз Жиру е набила много отдавна тази истина в главата на Майк. Сълзите ти, Майкъл, те са онова, към което се домогват. Те са смисълът на живота им. Искат да плачеш, да крещиш и ругаеш — искат да изпаднеш в истерия пред камерата, а единственият начин, по който могат да постигнат това, е да ти задават провокиращи въпроси. Когато започнат да го правят, а те ще го правят непрекъснато, винаги се стреми да съсредоточаваш мислите си върху дъщеря си. Помни, че зад всеки тъп въпрос стоят камери и магнетофони, които разпространяват историята на Сара и нейната снимка. Колкото по-дълго време успееш да задържиш обществения интерес, толкова по-голям е шансът някой да даде някаква информация. Така че кротувай, прави се на хрисим, защото може да дойде време, когато ще имаш нужда от тях.

През следващите няколко дни, независимо от това къде се намира и в какво настроение е, той зарязва всяко нещо, с което се е заел, за да отговаря с напрегнат, но дружелюбен глас, на едни и същи скудоумни въпроси пак и пак. Да, сигурен съм, че намереното на върха на Хълма яке е на дъщеря ми. Не, не знам защо Джона е звънял на 911 и е съобщил за намерено яке. Не, нямам представа какво правят с това яке понастоящем. Не, не знам защо полицията още не е арестувала Джона. Нищо не знам. Ще трябва да се обърнете към полицията. Идете в полицията. Говорете с полицията.

Мерик дава две пресконференции, хвърля прах в очите: „Работим по няколко версии“, „Без коментар“. Не казва нищо съществено, не иска да сподели каквото и да било. Когато камерите и микрофоните изчезват и двамата остават насаме, Майк получава същата информация. Имай търпение. Напредваме. Полицаят обаче никога не уточнява как точно напредват.

Към края на работната седмица, в условията на пълно затъмнение, медиите преминават в режим на изчакване. Репортерите се шляят из Белхам, главно около къщата на Джона, с надежда да

заснемат умирация отшелник. Понякога наглеждат дома на Майк, чукат на вратата за интервю, само че Майк никога не е там. Двамата с Фанг са се преместили временно при Бил. Антъни Теста се отбива на обекта им за поредната проба от урина и духване в дрегера, за да си тръгне набързо намусен. Майк случайно е забравил да затвори хубаво чашката и тя се излива в чантата на надзорника.

Всяка сутрин от пет до шест, даже в най-свирепа зима, отец Джак Конъли тича около игрището на гимназията в Белхам. Майк знае това, понеже, докато е футболист през ученическите си години, е правел същото, за да поддържа форма. Двамата често тренират заедно, разговарят по най-разнообразни теми, а отец Джак изобщо не се притеснява да изрази мнението си за Лу Съливан.

В една дъждовна петъчна утрин Майк заварва отец Джак да навърта обиколки по пистата. Свещеникът е сам, облечен в сив анцуг и тъмносиньо горнище с качулка. Взема завоя и като вижда застаналия до спортния му сак Майк, забавя темпото до ходом.

— Крайно време е да ги зарежеш — обажда се той, като сочи цигарата в ръката на Майк.

— Когато е нападнал първото момиченце, църквата е замазала нещата.

Отец Джак спира на място. Стои неподвижен, а по страните му се стичат капчици пот, дъхът му излиза на облак в студения въздух.

— Църквата го премества в друга енория и ето че изчезва Карълайн Ленвил — продължава Майк. — Майка ѝ закъснява да я прибере от училище и Джона я качва в колата си. Полицията му вярва, защото не са наясно с първия случай, но Църквата е. И когато всичко заглъхва, вие, приятелчета, го местите във Върмонт, където пък изчезва Ашли Жиру.

Отец Джак се навежда, за да измъкне кърпа от сака си.

— Вие сте носили Сара на ръце — казва Майк. — Кръстихте я. Ял сте на масата ми.

— Какво очакваш да ти кажа, Майкъл? Че Джона е изчадие? Че ме е срам от онова, което стори Църквата? От това как пренебрегва и предава жертвите впоследствие? Знаеш много добре какво мисля за всичко, което се случи.

— За какво идва Джона при вас миналата седмица?

— Наясно си, че не мога да ти кажа.

Значи е било за изповед. И след като споделеното по време на изповед е под свещен печат, никаква съдебна заповед, никой полицай или съдия не могат да принудят отец Джак да си отвори устата.

Майк запраща цигарата по вятъра и приближава лице на сантиметри от свещеника.

— Обещавам, че каквото и да ми кажете, ще си остане между нас двамата.

Отец Джак поглежда към футболното поле.

— Насочете ме само — моли се Джак, — кажете къде да търся.

— Зная, че за теб това изпитание е непоносимо и болезнено. Опитай се да повярваш: Бог има специални планове за всеки един от нас. Ние може и да не ги проумяваме, може те да ни дразнят понякога, но Той има план за всекиго.

— Не сме в църква. Защо не ми кажете като на приятел?

— Всичко е вече в ръцете Божии. Съжалявам.

Майк усеща плътна влажна топка да расте в гърлото му.

— Там е цялата работа — промълвя той. — Не съм убеден, че наистина съжалявате.

Рей Пинкертън стои в кухнята и докато натиква съсредоточено униформената риза в синия панталон, казва:

— Съжалявам, но не мога. — Гласът му е мек, почти женствен, и никак не подхожда на твърдата, мускулеста маса на тялото. — Не и след седмицата, която се наложи Сами да изтърпи.

— Знам, че бе тежка за него — отвръща Майк. Той не се опитва да го будалка. Наблюдал е лично неуморния тормоз, упражнен от телевизията над Сами Пинкертън през изминалата седмица. Репортерите са си направили бивак пред къщата му, рият около подготвителната гимназия „Свети Джон“ в Данвърс, снимат го, докато се мести от един кабинет в следващия, залепват се зад колата на баща му.

— Нищо не се е променило през тия пет години. Всичко, което Сами е видял онази, вечер го разказа на Мерик, а той го е казал на теб.

— Доколкото ми е известно — казва Майк.

Пинкертън пуска тази забележка покрай ушите си.

— Защо ти е да говориш с него сега, след толкова много време?

Вероятно защото иска да върне Сами към онова място, редом със Сара през онази вечер, и така да приближи може би самата нея до себе си. А може би, ако чуе разказа на Сами и погледне случилото се през неговите очи, това ще му внуши някоя нова мисъл или ще го насочи в ново направление.

— Не се мъча да ти създавам проблеми — казва Рей Пинкертън. — Спомням си, че искаше да говориш с него и преди, още в началото, и аз казах „не“. — Прекарва с въздишка длан по обръснатата си глава. — Той вини себе си за случилото се, известно ли ти е това? През ония дни загуби съня си и престана да се храни. Водих го на терапевт и най-накрая успя да се справи, но при всичко, което се случва сега, страх ме е да не затъне отново.

— Няма страшно, тате.

Двамата се обръщат към Сами, застанал в антрето.

Сами не е вече дете, а шестнайсетгодишен младеж, много висок и много слаб, остриган до кожа и с фъндъци, които се мъчат да оформят козя брадичка. Като го вижда от толкова близо, Майк мислено се връща към онази сутрин, когато стоеше на Хълма и се питаше как ли би изглеждала Сара сега, и разбира, че тя спокойно би могла да мине още днес покрай него, без да я познае.

Рей Пинкертън понечва да проговори, но Сами го изпреварва:

— Честна дума, тате, нищо ми няма.

Но гласът му издава друго — има му, и даже много. Този глас издава страх. Видът му също, казва си Майк. Сами не смее да го погледне в очите.

— Нямам нищо общо с цялата работа — казва момчето с глас, малко по-висок от шепот. — Едва вчера научих за блога на Нийл.

— Блог? — обажда се Рей. — Какъв е тоя блог, да го вземат мътните?

— Нещо като онлайн списание — отвърща Сами и насочва вниманието си към Майк. — Затова сте дошли, нали?

— Искях да си поговорим за оная вечер на Хълма.

Сами застива, иска му се да изчезне или поне да стане невидим. Тиква ръце в джобовете на джинсите и забива поглед в пода.

— Нийл — повтаря Рей. — Да не е Нийл Зоненбърг?

Сами кимва, а Рей промърморва нещо под нос.

Майк наблюдава как баща и син разменят погледи. После Рей казва:

— Нийл живее тук, в Белхам. Срещу къщата на Джона. — Обръща се отново към сина. — Каква е тая работа с блога?

Сами потъва в дъното на антрето и Майк долавя шума от стъпките му към горния етаж. Обръща поглед към Рей, който сега изглежда притеснен като сина си, и също като него иска да изчезне.

— Нещо за Джона ли? — пита Майк.

— Нищо не знам.

Лъже, казва си Майк. Или лъже, или крие нещо, или и двете.

Сами се появява отново с лаптоп в ръце. Поставя го върху кухненския плот, измъква телефонния кабел от конзолата и го пхва в компютъра. Включва го и докато всички чакат да зареди, Майк наблюдава нервното потръпване на юношата, притеснените преглъщания.

След по-малко от две минути Сами е вече в Интернет, а на дисплея е заредена страница с надпис „Пространство на Нийл“. Виждат се снимки на върлинесто хлапе с щръкнали коси, което позира с жени на различна възраст в ресторанти и стадиони, по плажове и паркинги. Всичките жени са умопомрачително красиви, облечени в прилепнали или щедро разголващи дрехи. На всички кадри Нийл е засмян като младоженец.

Сами кликва два пъти върху снимка в дъното на дисплея и компютърът иска име и парола. Той ги въвежда и натиска ENTER.

Появява се нова страница с надпис от печатни букви: НА ЛОВ ЗА ЧУДОВИЩЕТО. Майк вижда собствената си персона, снимана, докато полага люляковия букет на Хълма, а вляво от снимката се мъдри коментарът на Нийл.

— Мили Боже — обажда се Рей.

Сами преминава в отбрана:

— Нищо не знаех за това до вчера. Нийл го е направил така, че достъпът е възможен единствено с парола. И няма начин да я открие човек през Гугъл. Аз я знам, защото Бари Пейли ми я каза.

— От колко време се занимава Нийл с тая работа? — пита Рей с нарастващ гняв в гласа.

— Откъде да знам. Година може би. — Сами се обръща към Майк в търсене на прошка или поне на известно разбиране. — Кълна

се в Бога, истината ви казвам — добавя Сами с треперещ глас. — Заклевам се.

Майк впива поглед в дисплея. Не вижда нищо друго, освен втора снимка, която показва Джона, вдигнал букета от земята, вдишал уханието на люляка.

Онлайн списанието на Нийл Зоненбърг обхваща шест страници хаотичен репортаж, показваш кога напуска дома СИ Джона, къде ходи и какво прави. След като го изчита, Майк разпечатва текста и снимките и си тръгва от дома на Пинкертън. Влиза в камионетката и звъни на „Справки“. Записана е само една фамилия Зоненбърг. Майк е на път към тях, когато телефонът му звънва.

— Знаеш какви са условията на ограничителната заповед — чува се гласът на Мерик. — Ако отидеш там, вече ги нарушаваш.

Рей Пинкертън е говорил с него.

Майк отговаря:

— От колко време използваш къщата на момчето за наблюдение над Джона?

— Когато открия нещо, ще ти кажа.

— Нещо като уебстраницата ли?

— Нали си видял онлайн списанието на онова дете? Там няма нищо.

— Изглежда не си забелязал снимката на Джона, застанал на върха с моя букет в ръка, или пък тази, на която се вижда как души около къщата ми?

— Помолих те най-любезно да стоиш настрана, но ти не преставаш да ми преобаваш разследването.

— Може би, ако си вършеше работата както трябва, не би имало нужда от моята намеса.

— Ако се появиш наоколо, отиваш в пандиза — заявява Мерик.
— Обещавам ти го.

15.

Майк е оставил важни планове за нов обект в своя кабинет, така че му се налага да отскочи до вкъщи, където с облекчение установява, че вече не се навъртат репортери. Непознати са пръснали по предната морава цветя, картички и снимки на Сара. Оставя колата в гаража и грабва от съседната седалка пощенската торба, която е минал да прибере по-рано от местния клон. След като намират якето на Сара, е забранил да носят каквото и да било в дома му.

Минава единайсет. Не е изморен, затова решава да прегледа кореспонденцията още тук. Щорите в стаята с телевизора са спуснати. Взема си една кола от хладилника, както и кошчето за боклук от кухнята, пуска телевизора на новинарския канал и започва да преглежда купчината пликосе, пакетчета и рекламни материали.

Засега няма смахнати послания от хора, които да твърдят, че знаят кой е оставил кръста с якето или пък какво е сторил Джона с нея. Когато подобни писма се появят, ги отделя за Мерик. Повечето от тези пред него представляват картички с молитви от непознати, както и писма от ясновидци, като това тук, написано върху розова хартия: МАДАМ ДОРА, МЕЖДУНАРОДНА ЯСНОВИДКА. Жената, снимана на приложената цветна брошура, прилича на Бил с руса перука. Майк смачква писмото на топка и го запраща в боклука.

Якето на Сара е в лабораторията. Облечени в латекс пръсти настройват микроскопи, нагласят получени с най-прецизна техника изображения, готвят се да изтръгнат всички тайни, които крие тази дреха.

И така, какво кара Джона, след всичките тези години, не само да извади якето на показ, но да го нахлузи върху кръст?

Този въпрос се върти непрестанно из главата на Майк, а гой все не намира отговор. Разбира се, всичко това не може да попречи на цял рояк пенсионирани профайлъри от ФБР и така наречените анализатори на престъпно съзнание, да си правят реклама от телевизионния екран. Местно величие, представител на криминалната психиатрия, специализиран в областта на психопатичното поведение и цитиран във

вчерашния „Херълд“, твърди, че по свой извратен, психопатичен начин Джона давал знак, на полицията, че е готов да говори. Знае, че умира, и изпитва нужда да се изповяда публично, но, видите ли, не можел просто да вдигне телефона и позвъни където е нужно. Не, трябвало да бъде принуден и заради това подхвърля веществено доказателство, а сега полицията била на ход. Някой чука на входната врата.

Майк отива до прозореца, вдига щората и наднича навън. Няма кола на телевизията, значи не може да е репортер.

Сигурно е Мерик.

Чукането се повтаря и Майк отива в антрето. Отваря вратата и се вторачва в лицето отвъд предпазната решетка.

— Един възпитан човек би ме поканил да вляза — проговаря Лу.

Майк обмисля ситуацията, после отваря и Лу влиза вътре. Майк проверява за кола, но такава няма. Да не би Лу да го е проследил?

— Добре изглеждаш, Майкъл. Зъл и жилив.

Същото може да се каже и за самия Лу. Слаб, какъвто е бил винаги — гневливият характер и вродената злоба изглежда са го консервирали. Косата му е малко по-сива, загорялото лице е сякаш още по-обветрено от годините, прекарани на открито, но не остава и сянка от съмнение, че Лу е съумял да запази наперената самоувереност от младите си години, самочувствието на уличен бандит, който знае къде да те удари, така че седмици наред да не можеш да станеш от леглото.

Или пък да те накара да изчезнеш, добавя безплътен глас. Не бива да забравяме тази негова изключителна дарба.

Майк затваря вратата.

— Полицията знае ли, че си се върнал в града?

— Не. И ще ти бъда признателен, ако си траеш — отвърща Лу. Облечен е в черен костюм и бяла риза, черните обувки са без петънце и безупречно лъснати. — Разбирам, че все така си другарувате с онова ченге, дето мяза на Майк Тайсън, как му беше името? Зуковски?

— Какво искаш?

— Наминах да си поговорим. — Лу пали цигара със златна запалка, върху която е гравирана емблемата на морската пехота, неразделна част от личността на Лу, откакто Майк се помни. Отблясъци от пламъчето пробягват по лицето на госта и угасват. — Така ли ще си стърчим или можем да седнем?

— Така ми е добре.

Лу дръпва дълбоко от цигарата и оглежда с безизразен поглед наоколо.

— Тук живееше доктор Джаксън. Организираше покер ей там. — Посочва към трапезарията. — Много свястно момче. Но имаше проблем с хазарта.

— Да не е оня, когото те сварих да млатиш с една тръба на Девънстрийт?

Лу хваща с два пръста парченце тютюн от езика си и го изучава внимателно.

— След толкова много време и при тези обстоятелства ми се струва, че би трябвало да проявиш повече снизходителност.

— „Свети Стефан“ е в противоположната посока.

Думите остават нечути, потъват в ушите на Лу като камъни в кладенец.

— Знаеш, че Джона умира — обажда се Лу.

— Всеки го знае.

— Искам да кажа, че всеки момент може да гушне букета. Нощното му шкафче, както и цялата маса в кухнята са заринати с лекарства — морфин, демерол, прозак и каквото ги дойде наум. Чудя се как още върви кучият му син.

Майк понечва да заговори, но се отказва.

Лу знае всичко това, понеже е влизал в къщата на Джона.

— Там е пълен цирк — съобщава Лу. — Спалнята и дневната са украсени като за Коледа, светлинки и всичко останало. Навсякъде е пълно с играчки. Фил ми каза...

— Кой е тоя Фил?

— Фил Дебрусио, един от гардовете на Джона. Има си двама. Репортерите го налетяха като оси след историята с якето на Сара.

Сара. Лу произнася това име така, сякаш и той има нещо общо с него.

— На това с коледната украса и играчките му се вика регресия — съобщава Лу. — Оная жена от хосписа, сестрата Тери Ръсел, разправя, че стават такива неща, когато човек е на път да умре. Искане да се върне към щастливите мигове в своя живот, нали ме разбираш?

— Тя ли ти каза това?

— Не, разбира се. Тя не би разменила и думичка с мен, а можеш да бъдеш повече от сигурен: с тебе още по-малко. Жената има най-

строги разпореждания от Мерик да не влиза в какъвто и да било контакт с твоя милост. Същото се отнася и до онова хлапе, дете е направило страницата за Джона. — Лу замълчава, оставя му време да осмисли казаното. Пак дръпва яко от цигарата. — Когато е в ясно съзнание, Джона бърбри надълго и нашироко с адвоката си — съобщава гостът през облаци дим. — Насира се при мисълта, че може да пукне в пандиза. Адвокатът му повтаря непрекъснато да няма грижа.

Господи! Той е сложил микрофони в къщата.

— Мисля, че е време Джона да проговори — заявява Лу, а Майк попива онази безгрижна, магнетична увереност в неговите думи, спомняйки си как собствената му майка е реагирала не един или два пъти на този глас с надеждата следващия път той да сдържи своя гняв, след като е обещал повече да не налага гледната си точка с помощта на юмруци.

— Не ми се ще да те замесвам — казва Лу, — но ако полицията се домъкне при теб с въпроси, може да ми потрябва алиби.

Майк нито веднъж не е прекрочвал чертата, разграничила другия живот на Лу. Когато Джак Кадилака или някой от останалите отрепки реши да намине за игра на карти или по работа, Майк се отправя към Бил или, когато това не е възможно, затваря се в своята стая и надува докрай радиото или телевизора.

Сега проговаря:

— Остави това на полицията.

— Наистина ли го искаш?

— Те знаят какво правят.

— А според теб как е успял да се изниже Джона оная нощ от къщата, без да го забележат? — Лу се усмихва и добавя: — Като видиш другия път дружката си Зуковски, питай го защо ченгето, дете са му възложили наблюдението над Джона, непрекъснато заспива.

— Ако направиш някоя беля — проговаря Майк с безизразен глас, — веднага ще разкажа на Мерик за този разговор.

Погледът на Лу е притесняващо празен. Пристъпва напред с виснала от долната устна цигара и Майк отново се усеща като малко дете, а цялото му внимание се съсредоточава върху юмруците на Лу в очакване да се свият — сигурен знак за предстоящ пердах. Тия ръце са галели неговата майка, пребивали са я и, Майк е убеден, са я погребали.

— Оная нощ се натъкнах на теб при „Маккарти“. Събудих се на сутринта и разбрах, че си оставил Джона в кома.

— Стана случайно — отвърща Майк с поглед към тавана. — Не съм го планирал.

— Това ли си казваш, когато се погледнеш в огледалото?

Майк издържа бащиния поглед.

— Това е истината.

— Щом ченгетата вършат такава добра работа, ти чий го търсеше миналия петък при Джона?

— Стой настрана.

— Джона говори страшно много насън. Не успявам да схвана кой знае колко, но спомена името на Сара няколко пъти. Ако промениш решението си, остави съобщение на Джордж при „Маккарти“. Той знае как да се свърже с мен.

16.

В първия петък на всеки месец Бавния Ед се събира с неколцина приятели от автомобилния сервиз за покер. Майк се отбива в гаража и след десетминутен разговор със собственика разбира къде ще се съберат играчите в осем вечерта.

Изкарва колата от гаража с една ръка върху волана, докато с другата набира номера на Бил.

— Как мина процедурата? — Същия следобед са му правили вазектомия.

— Минали са четири часа, а карантйките ми са още с размер на пъпеш — отвърща Бил. — Минимален оток — дръжки. Можеш ли да ми донесеш още лед?

— Разбира се. Нещо друго?

— Седем литра и половина обезмаслено мляко. Грейс току-що лисна последното в легена — по-добре не питай. А, и една опаковка против киселини. Пати готви пуйка за вечеря.

— До скоро.

— Побързай. Около мен гъмжи от кандидати за лудницата.

Майк кара към центъра. Дори сега, при най-усмихнато слънце, тук имаш мрачното усещане на забрава. Магазинът за електроника, в който господин Демпсън поправяше видеа и телевизори, е закрит — една от неизброимите жертви на молвата култура: защо ти е да го поправяш, като можеш да го метнеш на боклука и да си купиш нов и по-хубав? Пък и по-бързо става.

Магазинът за обувки също не е в състояние да предложи ниските цени на мола и е принуден да пусне кепенците завинаги. Преди две години пожар изтърбушва покритата пързалка, където е водил Сара на няколко тържества за рождени дни, ведно с разположената в съседство празна сграда на „Тъкани Кюисак — световноизвестни от 1912-а насам“, както гласеше фирмената табела едно време. „Странд“, старото кино, където е ходил с майка си и в което води Сара да гледа „Извънземното“, също е за събаряне. Единствената оцеляла сграда е на обществената библиотека. Когато е в добро настроение, Лу ги докарва

тук и Майк, седнал до него върху парадното стълбище, слуша дрънканиците му как, ако му се върне само половината време, прекарано в тичане по жени, спокойно ще прехвърли стотака.

Бакалницата на Колет също върви към закриване. Догодина с положителност ще се е превърнала в един от ония лъскави супермаркети, брънка на някоя известна верига, комплектувана с аптека и пункт за проявяване на филми. Околността се променя непрекъснато и никой не забелязва или, по-скоро, на никого не му пука.

Майк решава да купи едно-друго и за себе си, след като бездруго е дошъл. Спира пред щанда за млечни продукти, където се натъква на отец Конъли, издокаран в джинси и горнище от анцуг с качулка. Изучава предлаганите кисели млека. Майк понечва да свърне встрани. Късно е обаче. Отецът го е засякъл.

— Майкъл.

Защо изглежда толкова неспокоен? И защо гледа над рамото ми? Майк се извъръща. Франсис Джона сочи с пръст кутия портокалов сок, докато с другата ръка се подпира на бастуна си. Край него стоят двама костюмирани юнаци — бодигардовете му. И двамата са масивни и яки. Единият, с бръсната глава, взема кутията, за да я прибере в количката. Другият е нисък, късо подстриган и с диамантена обеца на лявото ухо. Погледът му е прикован върху Майк.

— Хайде, господин Съливан — проговаря остриганият, — правилата са ви известни.

Майк не помръдва, вижда как Джона откъсва очи от кутията със сок и смъква от лицето си кислородната маска.

— Чу какво ти каза човекът — свисти Джона. — Махай се.

Съзнанието на Майк е изцяло запълнено от образа на Сара, чието зрение, ужасяващо размътено без очилата — опитва да се освободи от непознатите ръце, които искат да я опипват.

— Нарушаваш условията на пробацията — заявява Джона. — Разполагам с телефон, а също и със свидетел. Нали така, отче Конъли? Хайде, Чъки, обади се където трябва.

Отец Джак хваща Майк над лакътя.

— Остави го на Божията милост — пошепва той.

Джона навлажнява устни с език, а погледът му пламти.

Реджи Демпсън все така си живее в онова ранчо, в което е отраснал заедно с трите си сестри и тяхната майка, Лудата Алис — жена, която караше децата си да спят с увити в алуминиево фолио глави, за да не могат кръжащите всяка нощ над къщата НЛО да прочетат мислите им. Хондата на Бавния Ед, боядисана в цвят шампанско, е паркирана в алеята отпред.

В десет без четвърт Майк паркира отсреща, гаси двигателя на камионетката, вади пакет цигари, запалва и зачаква.

След половин пакет време, в десет и половина, Бавния Ед се показва на вратата и масивната му фигура започва да подскача по стълбите, докато маха за довиждане на Реджи. Майк пали двигателя и смъква прозореца, докато Бавния Ед приближава колата си.

— Не е хубаво да пиеш и караш, полицай Зуковски. Дай да те хвърля до вас.

— Обади се на Мерик — отвърща Бавния Ед, докато отваря вратата на автомобила.

— На шефа ти май му е невъзможно да си вдига телефона.

— Сигурно се страхува да не го подхванеш отново за Джона.

— Да не би Мерик да знае нещо ново?

— Ти го каза — не аз.

— Стига глупости, Ед, само питам дали няма нещо ново. Сигурно знаеш нещичко.

— Както вече казах, питай Мерик.

— Чувам, че човекът, на когото си възложил наблюдението над къщата на Джона, трудно оставал буден. Дано това не стигне до ушите на репортерите.

Бавния Ед застива, а после се дотътря до камионетката и обляга едната си ръка върху покрива ѝ, преди да приближи лице до прозореца.

— Нямам нищо против теб, Съли. Винаги съм те мислел за мъж на място и поради тази причина ти помогнах първия път. Казах ти, че наблюдаваме този тип, Джона, заради миналото му и промяната на името още преди да се завърне из тия места. Казвах ти го като на приятел, а ти за благодарност отиде и се направи на Уайът Ърп, помниш ли?

— Никога не съм споделял с Мерик какво си говорим с теб.

— Но той знае, че излиза от отдела. И, я познай, след това на кое ченге му закачиха микрофон на задника?

— Колко пъти още искаш да ти се извиня? Тогава пиех — вече не.

— Не говоря за пиенето. Говоря за твоя проблем с овладяването на гнева. А оная нощ на верандата при Джона? Какво става? Ще те изслушам с удоволствие.

— Наблюдаваш къщата му от дома на онова хлапе, нали? Нийл Зоненбърг. Видял си снимките на уебстраницата.

Бавния Ед не казва нищо.

— Прегледах онлайн списанието на момчето. Каква част от него е редактирана от самия Мерик?

— Нито дума. Хлапето го е направило, за да впечатли приятелчетата си.

— Защо тогава страницата е свалена?

— Ти да не искаш да видиш тия снимки по вестниците или по телевизията?

— Минаха вече две седмици, а не съм чул и дума по въпроса.

— Мерик си скъсва гъза от бачкане, Майк, това е Светата истина.

— А пък аз съм на ръба на силите си, много моля.

Бавния Ед барабани с пръсти по покрива на камионетката, докато дъхът му пуши в нощния въздух.

— Дай ми нещо сигурно, за да знам, че напредвате по случая, и няма да ви се пречкам повече, Бог ми е свидетел.

Бавния Ед престава да тропа с пръсти и просва другата си ръка над покрива.

— Честна дума?

— Честна дума.

Бавния Ед мисли известно време и проговаря:

— Мерик поддържа връзка с един профайлър от ФБР. И двамата са на мнение, че единственият начин да развържат езика на Джона е да му представят доказателства. Нали разбираш, да му покажат, че измъкване няма.

— Че няма, няма — той умира.

— Ето какво си мисля. След като Мерик се сдобие с неопровержимо доказателство, ще предложи на Джона избор — или ни

казва каквото знае за момичетата, или ще догние в затвора. А той се насира при тази мисъл. Е, коя възможност, смяташ, ще предпочете?

— Имате ли вече резултатите от лабораторните анализи?

— Само предварителни. Ударението е върху „предварителни“. След като момчетата там си свършат работата, Мерик ще хване Джона за гушата.

— За какъв период от време говорим?

— Зависи от лабораторията.

— Горедолу?

Бавния Ед се замисля за миг и казва:

— Ако питаш мене, бих казал още седмица. Максимум.

— Дотогава той ще бъде труп.

— Това не можеш да знаеш.

— Виждал ли си го напоследък? — пита Майк, а в съзнанието му изниква образът на Джона от магазина — намъкнати върху клечки дрехи.

— Тия серии „От местопрестъплението“, дето ги гледаш по телевизията, са чиста заблуда. Не можеш да събереш веществени доказателства и да обработиш ДНК за час-два.

— Разполагате ли с ДНК?

— Не съм казвал подобно нещо. Виж сега, нашата цел е да накараме Джона да проговори и съм почти убеден, че ще го постигнем. Опитай да повярваш и ти.

Майк отпуска едната си ръка над волана и поглежда напред.

— Не е честно.

Бавния Ед продължава:

— Ако Джона не бе се обадил на 911, ако някой го бе видял да оставя кръста на онова място или пък го бе засякъл с якето на Сара в ръце, работата би изглеждала съвсем другояче. Може би щеше да признае начаса. Де да го знам. Но ние разиграваме само ония карти, с които разполагаме.

— Имам предвид начина, по който всичко живо се отнася към Джона, все едно е истинско човешко същество.

— Правим каквото можем, Съли.

Майк си мисли пак за случката в магазина. Чупката, бе казал Джона. И Майк се подчинява, все едно му е кучка.

— Искам да гори жив, Ед. Кълна се в Христа — тоя кучи син ще гори жив.

17.

Няма по-лека работа от тая да дундурка посран старец, който е на път да стане храна за червеите. Чъки Бреслър буквално израства с тази професия. Започва като охрана в бара на баща си, разположен в южния край на града, и впоследствие работи в големите клубове по „Лансдаун стрийт“. Разтървяването на пияни побойници никога не му е било проблем. Нужни са твърда ръка, малко мускули и си готов.

В повечето случаи.

Истинските проблеми идват от позьорите. Вярно, разпознават се лесно — голи вратове и ръце, златни верижки или пък отличителни знаци на различни банди, купища лъскави дрънкулки, много мангизи, също и начинът, по който разхождат бавно жалките си особи из бара, сякаш са му собственици, и непрекъснато си търсят белята. По-рано, преди да въведат задължителните метални детектори на вратите или да проверяват от глава до пети с ония ръчни устройства, за тия мърлячи не бе никакъв проблем да ти измъкнат нож или даже пистолет. Чъки никога не е носил огнестрелно оръжие, но веднъж, когато оная банда пънкари от предградията решават да си разиграват коня в заведението, той ги натръшква и тримата за нула време. Винаги си държи сгъваем нож в задния джоб.

Наложи се докторът да го разпори, та да му оправи спукания бъбрек. Благословен да е Бог, задето ги има болкоуспокоителните. Докато Чъки се възстановява в болницата, напълно ошашавен от изпития перкодан, в стаята влиза с танцова стъпка чернокож гигант, издокаран в наистина скъпи парцалки, и започва да му разправя колко силно впечатление му бил направил по-миналата вечер в бара. Чудовището се казва Букър и е собственик на частна охранителна фирма с офис в центъра на Бостън. Дали ще прояви интерес към пълен работен ден, със здравна осигуровка и членска карта за фитнес клуб? Яко, нали?

Това става преди близо десетилетие и през изминалите години, Чъки, вече на четирийсет и три, си е заформил много приятен начин на живот. Единственото постоянно женско присъствие около него е това

на белия питбул на име Сноубоу. От време на време, когато някоя холивудска звезда долети в Бостън за промоция на най-новия си „боклук“, викат Чъки да затвърди с осанката си внушителността на събитието и тогава има сладката задача да контролира тълпата. През повечето време обаче от него се иска да осигурява защита на клиентите на Марк Томпсън. Повечето са затворници, пуснати условно от пандиза, които имат нужда от гледачка. Също като Франсис Джона.

От шест следобед той седи в люлеещия стол с меко вълнено одеяло върху коленете и се блещи в прозореца към задния двор. Вече е един през нощта, а той е още буден, полюшва се и се пули в прозореца. Има ли смисъл да спи човек, след като го чака умирачка, нали така? Един поглед стига, за да ти стане ясно, че копелето е с единия крак оттатък. Кислородни тръбички в ноздрите, портативен контейнер със сгъстен кислород на пода, изпъкнали изпод бялата като яйчена черупка кожа вени, черна празнота в погледа. Чъки е виждал този поглед толкова много пъти в хода на професионалния си живот, че няма как да го сбърка.

— Да ви донеса нещо за ядене или пиене, господин Джона? — обажда се Фил Дебрусио. Той е партньор на Чъки. В тоя занаят винаги се работи по двойки.

Джона ломоти нещо неразбираемо.

— Моля, господин Джона?

Никакъв отговор. И нищо чудно. Джона обича да си говори сам, без да слуша какво му се говори, или въпреки това — Чъки не е сигурен кое от двете. А може и да се моли. Когато си застанал пред портата на отвъдното, сигурно ти се иска да кажеш всичките молитви накуп, да си оправиш отношенията с оня горе, та да нямаш проблеми.

Само че тоя може да си се моли по двайсет и четири часа седем дни в седмицата, без надежда за успех. След онова, което е сторил на трите момичета, вечният му престой в по-топъл климат му е гарантиран.

— Ще взема да си направя един сандвич — обажда се Фил. — Ти искаш ли?

Чъки поклаща глава и Фил се изправя, прекосява хола и изчезва в кухнята. Чъки се връща към статията „за“ и „против“ силиконовите корекции на бюста. Написана е от медицинска гледна точка, дяволски

интересна, дума да няма, обаче въобще не споменава какво предпочитат мъжете.

— Сестра ти се казва Шийла Бреслър, нали? — грачи Джона с мокър глас.

Чъки затваря „Нюзуик“ и полага усилия да изпише безразличие върху лицето си, преди да вдигне глава. Джона е престанал да се клатушка. Главата му е отпусната назад, върху облегалката на стола, с обърнато настрани лице. Чъки има усещането, че тия сънливи, далечни очи се взират право в самата му душа.

— Статията в „Глоуб“ — свисти Джона. — За сестра ти беше. Умряла е от свръхдоза хероин.

Интервюто излезе преди около месец. Репортерът е приятел от квартала, който искаше да разговарят за наркоманската епидемия из ония места, и Чъки се съгласи да участва с желанието всеки да разбере, че неговата сестра е нещо повече от жалка наркоманка, пукнала в хотелска стая.

— Всичко ми е ясно. Понякога болката е прекалено голяма, за да продължим да я носим. Бог го разбира. Той не ни осъжда заради това, Той ни прегръща. Човек не бива да се вкопчва в болката. Ако се освободи от нея, и Бог ще го освободи. Бог ще го излекува.

Чъки хвърля списанието на края на масата и се изправя с пукащи стави, за да се отпрати безмълвен към кухнята.

Фил оставя сандвича.

— Какво става?

— Излизам за една цигара. — Чъки взема черната си полушубка от закачалката и навира ръка в нея. Не е неговата, твърде малка е. Сигурно е на Джона.

Точно така. Той има същата като на Чъки.

Обажда се Фил:

— Бял си като платно.

— Ще можеш ли да го качиш горе самичък?

Фил добива вид, че е засегнат.

— Чъки, та той е по-лек от доларова банкнота.

— Дремни малко, ако искаш ще поема първата смяна.

Чъки взема своето палто, навлича го и излиза върху задната веранда. По-късно, когато е вече в болницата и докторите са овладели болката, той ще си мисли за това, как съдбата е в състояние да подреди

дребни, незначителни на вид събития, за да ги съедини в могъщ лост, който може да ти обърне живота наопаки.

Морфин-индуцирана психоза. Джона все не може да запомни къде си оставя очилата или ключовете, но е напълно в състояние да си спомни конкретни събития от детинството си или прочетена преди месец статия. Странно. Чъки се е сблъсквал с подобно нещо и преди при Труди, неговата мащеха-светица. Когато ракът на гърдата завладява целия ѝ организъм, на нея понякога ѝ е трудно да го познае. След което, ни в клин, ни в ръкав, започва да изброява съставките на някаква рецепта, която е прочела кой знае кога в „Добра домакиня“. Морфинът първо разбърква всички отделни парченца, а после ги събира по неочакван начин в едно цяло.

Мили Боже, колко приятен е този въздух, толкова свеж, сладък и чист. Престои ли човек един час в тая къща и ри затворени прозорци, с надути радиатори и неспирното подсмърчане и кашляне на Джона, няма начин да не оцени чистия въздух. В момента отвън е пусто и приятно, няма репортери по улицата — поне никакви не се виждат. От един момент нататък техният брой започва да намалява. Снощи по същото време Джона решава да излезе на разходка. И пак отказва да си вземе проходилката. Както винаги я е оставил на горната площадка на стълбите.

Чъки се навежда напред, хваща я и извива гръб. Първия път, когато Шийла се предозира с хероин, бе толкова слаба, че трябваше да ходи с такава проходилка до тоалетната. Беше опитала всички варианти за дезинтоксикация, които съществуват, но в крайна сметка пак стигаше до иглата, която толкова обичаше, и на Чъки това му бе пределно ясно. Дълбоко в себе си знаеше, че много скоро ще трябва да се сбогува с нея, затова се подготвяше, мислейки, че ако скърби, докато е още жива, така донякъде ще облекчи онова, което го чака. Но грешеше. Когато моментът настъпи, пак те залива мъка. Пак се налага да се оправяш с усещането за загуба, с любовта към починалия, без да допускаш да се удавиш в мъката. Чъки Бреслър не чува щракването на запалка, нито пък успява да види трепкащото ѝ пламъче, но чува тежкото скърцане на бягащи по снега стъпки. Когато вдига поглед, е вече късно. Стъклената бутилка се е пръснала върху парапета, заливайки с бензин дрехите и лицето му. Той лумва в пламъци.

18.

— Самоделен коктейл „Молотов“ — казва Мерик. — Бутилката се е ударила в парапета на верандата и е заляла лицето и дрехите на мъжа. За негов късмет, сетил се да скочи мигом в снега и почнал да се търкаля в него.

Майк прибира кутията с инструменти в задната част на камионетката. Застанали са върху алеята на Маргърет Ван Бърън в Нютън. Събота е, малко след един, и Майк приключва работния полуден.

— Но целта не е бил бодигардът — продължава Мерик. — Той просто има същото палто като на Джона. Някой е отвъртял крушките на осветлението зад къщата. Бреслър стоял в тъмното, еднакъв е на ръст с Джона, със същото палто, и на всичко отгоре е държал проходилката. Как да не го вземеш за Джона? Ако Бреслър бе забелязал, че осветлението не се е включило автоматично, може би нямаше да лежи сега в Интензивното с тежки изгаряния.

Майк захлопва задната врата.

— Съжалявам, задето се налага да ти задам този въпрос — продължава Мерик, — но къде беше снощи?

— Какво става с якето на дъщеря ми?

— Още чакаме резултатите.

Майк изравя ключовете от джоба си, а въпросът на Мерик се забива като тирбушон в съзнанието му.

— Тоест нищо не знаете.

— Още не — отвърща Мерик. — Но скоро ще знам.

Майк усеща как в гърлото му се надига вик, който едва съумява да удържи. Плъзва се покрай Мерик, отваря вратата и влиза в кабината, а полицаят застава плътно до прозореца ѝ.

— Питам те нещо.

Майк се озъбва:

— Смятам да последвам примера на Джона. Как му викахте? Ще използвам правото си на адвокат.

— Ще бъдеш ли така любезен да ми съобщиш какво точно ти става?

— Съжалявам, но това е въпрос към адвокат ми.

Майк пали колата, като се пита дали Мерик няма да му щракне белезниците и да го замъкне в участъка. Видът му е като на достатъчно вбесен и като нищо ще го направи.

— Предполагам, че си отиваш у вас — казва полицаят. — Там ще те чака детектив със заповед за обиск.

— Под изтривалката на задната веранда има ключ. Обслужи се сам, Коджак.

* * *

Новината е широко отразена в медиите.

„При инцидент, определен от полицейски източници като «фатален случай на сгрешена самоличност», Чарлс Бреслър, един от двамата охранители, наети да пазят Франсис Джона, се намира в критично състояние с изгаряния трета степен и вътрешни респираторни увреждания, след като е бил нападен със запалителна бомба в ранните часове на деня. Франсис Джона, бившият свещеник, за когото полицията подозира, че е отговорен за изчезването на три момиченца, последно, от които е Сара Съливан от Белхам...“

Майк изключва радиото и стисва волана с такава сила, че около кокалчетата на ръцете му се образуват бледи полумесеци. Шибаният Мерик. Проследява ме чак дотук, за да получи отговор на въпросите си, и очаква да си зарежа работата, а на всичко отгоре лъже за лабораторните резултати.

Ами Джес? Сигурно вече знае какво става. Историята около якето на Сара е пусната навсякъде — „Ю Ес Тудей“, „Си Ен Ен“. В Париж също продават „Ю Ес Тудей“, нали? А „Си Ен Ен“ имат със

сигурност. Те въртят новината от самото начало. А дори да приемем, че Джес не чете пресата и не гледа телевизия, все някой от тукашните ѝ приятели ще я потърси в Италия или където там кара медения месец с новия си приятел, за да ѝ каже. Майк е оставил вече няколко съобщения на телефонната ѝ поща. Но няма отговор. Нима на Джес не ѝ пука?

Спира на червен светофар. Под дрехите си усеща пот. Изсъхнала, лепкава коричка заобикаля устата му. От другата страна на улицата има бар. Вторачва се в червената му неонова реклама и огромна тъмна витрина и в същия миг телефонът извънпява. Бавния Ед.

— Ти да не си се побъркал бе? — пита той.

— А ти наистина ли си мислиш, че аз съм го извършил?

— Ти кажи. Не беше ли тъкмо ти, дето искаше Джона да гори жив?

— Знаеш ли какво, Ед? Що не идеш някъде да си го завреш?

— Какви са тогава тия глупости, дето ги чувам, че си поискал адвокат? Мерик току-що се обади да иска заповед за обиск.

— Ами домъкна се чак на обекта с идиотския въпрос къде съм бил снощи.

— Точно така. На това му викат полицейско разследване, Съли. Някой се е опитал да си направи факел от Джона, обаче сбъркал адреса. Предвид досегашните ти взаимоотношения с Джона, ти се превръщаш в онова, което ние наричаме най-вероятен извършител.

Майк стисва апарата в длан и дава газ.

— Страшно ми допада начинът, по който вие, момчета, ми се домъквате на обекта и очаквате да си зарежа работата, за да отговарям на тъпи въпроси, но когато аз попитам нещо, вие се превръщате в шайка глухонеми.

— Съли, вече сме го обсъждали този въпрос.

— Попитах Мерик за лабораторните резултати.

Бавния Ед мълчи.

— Не съм споделял нищо за снощи или за казаното от теб. Искях просто да проверя дали...

— Не вярвам на ушите си.

— ... ми казва истината, а той както обикновено извъртя нещата.

— Имаш много сериозен проблем със слуха, ясно ли ти е това?

— И аз имам права. Непрекъснато забравяте, че тук става дума за моята дъщеря.

— Добре, Съли, имаш пълно право, ние, всичките до един, сме безсърдечни хуйови глави. Точно поради тази причина те държахме в течение отначало, та да може ти почти да пречукаш главния заподозрян, щото, видиш ли, ние не си вършим работата както трябва.

— Ако вие си я бяхте свършили както трябва още преди пет години, сега Джона щеше да умира зад решетките. Поне това мъничко удовлетворение щях да получа. А той се разхожда на свобода и прави каквото си иска, докато ченгето, дето сте го пратили да следи къщата, спи в колата като пор, пък аз харча пари и време да пикая в пластмасови чашки.

— Я задръж малко топката и си задай въпроса: защо се налага Джона да наема охрана? Защо е напълнил къщата с паникбутони? Може би го е страх от нас? Или от медиите?

Майк усеща как кръвта му блъска тъпанчетата, бучи зад челото и напират зад очните ябълки.

— Мерик е дошъл на обекта ти, за да не се налага ти да идваш в участъка и да се натресеш на цялата сюррия журналисти. Човекът ти прави услуга, а ти както обикновено се фръцваш и се правиш на велик. Проблемът е в теб, Съли.

— В мен?

— Да, тъкмо ти си проблемът. Ти си този, който проявява характер. Ти си този...

— Якетото на моята дъщеря е намерено върху кръст — върху кръст, Ед. Бих искал да видя как ще постъпиш ти, ако едничкото същество, което обичаш повече от всичко на света... — Гласът на Майк секва. Мъчи се да продължи, ала любовта към дъщеричката изгаря гърдите му, надеждата се надига и рухва, а после си спомня за якето на кръста и си мисли как би дал да му отрежат едната ръка, ако така ще може да разбере какво се е случило с нея, понеже, какъвто и кошмар да е преживяла сама, без него, ако знаеше, то сега едва ли щеше да се чувства толкова зле. Няма начин.

— Това яке трябва да означава нещо, Ед. Чакал съм пет години. Стига ми. Опитай се да живееш с тази тежест, да те видя колко ще издържиш.

— Съли.

Майк отдалечава телефона от ухото и бърше очи с опакото на ръката, а Сара е все така вътре в гърдите, моли го да не се отказва.

— Съли — обажда се Бавния Ед с по-мек глас, но видимо ядосан.

— Какво?

— Кажи ми само къде беше снощи, без да ме баламосваш повече.

И сега той усеща как нуждата да се бори за Сара започва да се отдръпва.

— Кучето ми е при Бил — казва той. — Децата му го гледат през последните няколко дни. Носех му храна и се отбих да я оставя. Само че останах и за през нощта.

— Кога отиде у тях?

— Към единайсет и половина. Бил ме видя да влизам. Беше буден заедно с една от близначките.

— Това е добре — отбелязва Бавния Ед. — Вторият бодигард казва, че Бреслър е излязъл да пуши в един. Това е добре. Съобщи ли на Бил за разговора с мен?

— Дал съм ти дума, не помниш ли?

— Задръж така за миг. — Майк го чува да говори нещо, а след това Ед е отново на линията, гласът му издава облекчение. — Къде се намираш в момента?

— На път към Белхам.

— Чакай ме при пункта на пътната полиция на „Хайланд“. Можеш да паркираш там, пък аз ще те вкарам вътре да дадеш показания.

— Нали ти казах къде съм бил снощи.

— Знам, но също току-що съобщиха, че бодигардът е починал. Вече имаме случай на убийство, а ти си главният ни заподозрян.

19.

Името Саманта Елис всеки път го връща към мързеливите дни на плажа, където единствената ти грижа е дали бирата е достатъчно студена и дали харесваш гърмящата откъм колоните музика. Майк никога нямаше да срещне Сам, ако Джес не бе решила след първата си година в университета да работи през лятото в Нюпорт, Род Айланд, заедно със своята съквартирантка и най-добра приятелка Каси Блак. Джес настоя да се срещат и с други хора, да разбере дали онова помежду им е истинско и завинаги, не физическо привличане между двама тийнейджъри, които се страхуват да се потопят в истинския живот след завършване на гимназията.

По някакъв извратен начин той се чувства облекчен. Вярно, свикнал е да се наслаждава на изцяло предсказуемия ритъм на техните взаимоотношения. Всеки петък кара един час в северна посока, за да прекара уикенда с Джес в университетския комплекс и да се срещне със стари приятели от училище като Джон „Бам Бам“ Бамфорд. Тогава Бам получава пълна стипендия заради футбола, а треньорът му го урежда с чудна лятна работа като бояджия, само че собственикът на фирмата има нужда от допълнителна работна ръка. Дали Бам не познава някого? Всяка събота сутрин отнасят махмурлука си на север, към някое хубаво местенце на плажната ивица край Хамптън, родина на бикините в неоновите разцветки и изкуствените нокти. Шляят се с група момичета, които работят като барманки, които Бил нарича „гаджетата от аквапарка“ — закачливи, вечно с дъвка в уста, веселячки с тупирани коси, целите накичени със златни верижки около врата и глезените, гривни, пръстени и каквото се сетиш. Умират да купонясват на парчетата на Бон Джоуви — рокерът с най-страхотната грива.

Всички, освен Саманта Елис. Сам, както предпочита да я наричат, носи кестенявите си коси изправени, вързани в стегната конска опашка, и за разлика от останалите момичета, не изпитва никаква необходимост да излага на показ всеки квадратен сантиметър от тялото си. Чете Хемингуей и Фокнър и пие джин с тоник, докато приятелките ѝ пълнят глави с модни списания и обръщат питиета с

имена като „Крещящ оргазъм“ и „Тити Туистър“. Другите момичета се държат добре, когато тя е наблизо, но махне ли се, всички се нахвърлят отгоре ѝ. Само защото е ходила на места като Италия и Франция, се мисли за нещо повече от останалите. Защо ли изобщо работи тук, при положение че родителите ѝ имат къща на милионерския остров Мартас Вайнярд. Едно от момичетата я нарича „задръстена еврейка от Нютън“.

Не че не я харесват, просто ги кара да се чувстват некомфортно. На Сам не ѝ трябват модни дрехи, за да изглежда добре, понеже тя винаги изглежда така. Няма нужда да се стреми да бъде интересна, защото е интересна. Нейното присъствие им напомня колко ограничени са те самите. Завиждат ѝ. Единствен начин да се доближат до живота, който чака Сам, е като сключат успешен брак, докато тя има привилегията да избира.

В последната юлска събота внезапна буря надига вълните. Майк сърфира цял час, а когато след това се стоварва върху постелката си, всички играят волейбол. Всички, освен Сам. Тя седи върху плажен стол и отпива кола, докато гледа ту слънчевия залез, ту играта на останалите. Едно от момичетата изпищява. Бил е смъкнал шорти и показва задника си.

— Кажи на твоя приятел да пробва някой пъпкотрепач — обажда се Сам. — Ще реши проблема за нула време.

— Не мисля, че му пука.

— Точно заради това ми харесва. — Сам накривява глава към него, примижала срещу гаснещото слънце. — Защо не играеш?

— Вълните са твърде хубави, за да ги пропусна. Ами ти? Страх те е да не видиш нечий гол задник?

— Мама ми е казвала да не пропускам нито една възможност да наблюдавам залез. Човек не знае кой ще му е последен.

— Сигурна ли си, че не си ирландска католичка?

Сам се размива. Майк е луд по този заразителен смях, завладял го е изцяло. Една мисъл кръжи в главата му и кара устата да пресъхва, а сърцето да тупти по-бързо.

Дума да не става, предупреждава го глас. В никакъв случай.

Само че е лято. Дошъл е да се забавлява, а и настроението е подходящо. Защо не?

— Залезът е по-красив, гледан от самия бряг — оповестява той.
— Искаш ли да се разходим?

— Разбира се.

Тя живее в Нютън — град, който винаги свързва с големи пари и обществено положение. И двамата ѝ родители са завършили право в Харвард и работят в една и съща фирма в центъра на Бостън. Бащата ѝ я е уредил да работи като секретарка в офиса. Подобна практика ще се отрази благоприятно върху професионалната ѝ атестация в бъдеще, казва той.

— Та какво те води насам? — Видът ѝ подхожда повече за Мартас Вайнярд.

— Фактът, че баща ми няма как да стъпи на подобно място, ако ще да умре. Ами ти?

Единствената черта от характера му, за която е абсолютно сигурен, е, че не може да импровизира. Затова ѝ казва истината.

Дойде ли септември, ще напусне общинския колеж и ще почне работа като строител в компанията не на кого да е, а на Уилям О'Мали с пъпчивия гъз. Майк обича да работи с ръцете си. Това е умение, което позволява на бащата на Бил, човек без висше образование, да си купи хубава къща, един куп пикапи и по една чисто нова моторна шейна на всеки три години. Какъв смисъл има да взема големи заеми, за да слуша лекции, които, ако теглиш чертата, не ти дават нищо повече от добре платения ръчен труд, а те остават опустошен и неудовлетворен?

— Моите поздравления — казва момичето.

— За кое?

— За този реализъм. Затова, че на осемнайсет ти е ясно какво струваш и какво искаш да направиш с живота си, както и че имаш куража да го направиш. Повечето хора прекарват цял живот в преструвки, че им харесва да се занимават с онова, което всъщност ненавиждат. Сигурно се чувстваш облекчен.

След три седмици си лягат заедно. Минали се толкова години, а Майк все още може да си я представи съвсем точно, докато се съблича, а около тялото ѝ се издуват завесите на прозореца; прохладен въздух донася миризма на пържени морски дарове откъм ресторанта отдолу; начинът, по който кожата му се сгърчва като от токов удар при допира

й; погледът ѝ, впит в неговия, в оня последен, върховен миг, а той знае, че му отдава нещо повече от тялото си.

Такова нещо не би трябвало да свършва никога, но свърши. В последната седмица на лятото. Джес се прибира от Нюпорт обляна в сълзи, повтаря, че е допуснала грешка, иска да се върне при него. И той казва „да“.

Изчаква Сам да застане за колежа, преди да ѝ съобщи, че това е краят. Казва ѝ го по телефона, а когато тя пита защо, отвърща, че се връща при Джес. Сам не му вярва. Продължава да го притиска със същия въпрос и той спира да отговаря на обажданията ѝ. Може би го е страх да признае истината: животът с Джес е познат, удобен и предсказуем. Освен това доколко реалистично би било да се надява, че момиче като Сам ще се задържи дълго при черноработник без диплома? Той се връща назад, към живота в Белхам, докато тя, е, тя може да отиде където си пожелае.

В една ранна събота, малко преди шест, Майк се буди от ударите на Сам по входната врата. Моли Лу да не отваря.

— Не можеш просто така да се разделиш с част от сърцето си, Майкъл. Щом си решил да захвърлиш всичко между нас, имай поне куража да ме погледнеш в очите и да ми обясниш защо.

Сам изчаква десетина минути, а сетне се мята в джипа и отпрашва надолу по улицата.

— Сигурно е голям кеф да се возиш на шасито ѝ — отбелязва Лу с усмивка. — Винаги е така с тия, дето врят и кипят.

— Господин Съливан?

Леко женственият глас принадлежи на слаб като клечка мъж на двайсет и няколко години, облечен в черни панталони и риза. Кожата му е силно загоряла и макар Майк да не е специалист по тези въпроси, може да каже с почти пълна сигурност, че веждите му са скубани или поне оформени. Положително им е правил нещо.

— Здравейте — обажда се пак мъжът и протяга ръка. Здрависването му крие мощта на овлажнена тоалетна хартия. — Аз съм помощникът на Сам, Антъни. Съжалявам, че се наложи да чакате толкова дълго, но днес тук е пълна лудница. Следвайте ме.

Майк тръгва подир мъжа, който си пробива път сред задръстилите антрета и коридори костюмари. Някои откъсват очи от юридически книжа, за да хвърлят леко заинтригувани погледи към неговото облекло. Идеята хрумва на Майк в колата, на връщане от обекта. Спомня си първите две имена от фирмата, а търпелива дама от „Справки“ му казва останалото.

Сам е застанала под арката на своята врата, а всяка нейна фибра си е досущ като на онова умно и красиво момиче, в което се бе влюбил през лятото в Ню Хампшир.

Бил има право. Изглежда добре. Даже отлично.

— Майкъл Съливан? — обажда се тя. — Колко време мина? Петнайсет години?

— Горедолу. Благодаря ти, че успя да ме вместиш в графика си без предварителна уговорка, Сам.

Сега се намесва Антъни:

— Господин Съливан, какво ще желаете за пиене? Имаме минерална вода от Италия...

— По-добре кафе — прекъсва го Сам. — Влизай, Съли.

Кабинетът ѝ е почти колкото неговата дневна. Покрай едната стена са подредени шкафове от черешово дърво, но най-силно впечатление прави бюрото. По-скоро бюро и половина. На дължина е колкото каросерията на неговата камионетка, а отгоре са разположени компютър, принтер и факс, които оставят предостатъчно място за купчини книги и папки.

— У-ха! — възкликва Майк. — Имаш си даже лична тоалетна.

— При това с душ. Това ми е наградата, задето работя по деветдесет и четири часа седмично и нямам личен живот.

Сам се разполага зад бюрото. Майк заема едно от двете огромни кожени кресла отсреща. В стаята влиза с танцова стъпка Антъни, понесъл две порцеланови чашки и кана с кафе върху поднос. Остава го върху ъгъла на бюрото и пита дали се нуждаят от още нещо. Сам отвръща „не“, благодари и му казва да се прибира у дома. Антъни казва adieu и затваря вратата зад гърба си.

Сам слага чифт очила с рамка от кост на костенурка и се обляга назад с чашка кафе в ръка.

— Предполагам, че не си дошъл просто да се видим.

— Де да беше така. Предполагам, че следиш новините.

Сам кимва, а изразът на лицето ѝ омеква.

— Бил ми разправи всичко, когато се видяхме. Толкова ми е мъчно.

— Якето на дъщеричката ми е вече две седмици в лабораторията. При всеки опит да науча нещо от оня тип, Мерик, той се опитва да ме баламосва.

— Може да не разполага още с резултатите.

— Бас държа, че са му подръка.

— Сигурен ли си?

— Знам го от близък до разследването човек. Въпросът, заради който съм дошъл, е следният: има ли законово право да постъпва така? Искам да кажа, ако знае нещо, не може просто да го пази в тайна от мен, нали?

— На първо място, аз не се занимавам с наказателно право. Занимавам се предимно с договори. Сливания и придобиване, но не се безпокой, няма да ти досаждам с подробности. Мога да те уверя все пак, че никой закон не задължава Мерик да споделя каквото и да било с теб. Знам, че това звучи безсърдечно, обаче повечето инспектори от отдел „Убийства“ са, общо взето, студенокръвна пасмина. При все това те не са лишени от чувства и си мисля, че Мерик би желал да те държи в течение, освен ако някаква много сериозна причина не го спира. Случаят с Джона беше широко отразен от телевизията и пресата.

— Мерик е на мнение, че мога отново да налетя на Джона — казва Майк.

— И има пълно право да се притеснява. Ако питаш мен, той се страхува да не провалиш разследването, а единственото, на което държи, е то да приключи успешно.

— Ако това е така, първата му работа е да заключи Джона.

Тя кимва съчувствено.

Майк вдига ръка.

— Прости ми, нямам намерение да изливам горчилката си върху теб.

— Разочарованието ти е напълно разбираемо.

— Сам, мислиш ли, че съществува някакъв начин да разбере какво пише в доклада от лабораторията?

— Трябва да се посъветваш със специалист по наказателно право. Например с онзи, който те е защитавал тогава.

— Умря преди година.

Сам се замисля за миг.

— Ние също имаме такъв специалист в кантората. Мартин Уайнстейн. Най-добрият в целия щат. В отпуск е, но мисля, че се връща в края на идната седмица. Ще му се обадя тогава.

Пак чакане. Майк успява да понесе безсънните нощи, повлякъл като букаи изтощението си през дните, съпроводени от нарастващата нужда да пие, но чакането го влудява. Хората като Мерик и Сам не се вживяват особено. Свършват си работата и после изключват — връщат се към другия си живот, истинския.

Сам проговаря отново:

— Ще възразиш ли, ако ти задам един личен въпрос?

— Няма.

— Защо аз?

— Имаш предвид защо избрах да дойда за съвет при теб?

Сам кимва.

— Положително познаваш и други адвокати.

— Всъщност не познавам други. Ти си единствената. А ония, с които съм се сблъсквал случайно през годините, са изроди до един.

— Това е задължителен елемент от длъжностната характеристика.

— Не и при теб. Ти никога не се будалкаш.

— Можеше да споделиш с Антъни по телефона какво те вълнува и аз щях да ти се обадя.

— Исках да говорим очи в очи, не по телефон. А и, честно казано, не мога да понасям цялото това чакане. Бил спомена за случайната ви среща, назова фирмата и аз реших да те видя с мисълта, че ако има на земята адвокат, който може да ми помогне, това си ти.

Сам кимва, докато го фиксира с хладен поглед.

— Имам телефона на Мартин, но нищо не мога да обещаая. Как да се свържа с теб?

Майк оставя чашката с кафе върху края на бюрото и вади визитна картичка от портфейла си. Изписва домашния телефон върху гърба и му я подава.

— Благодаря — промърморва той.

— Хич няма да ми благодариш, когато получиш сметката от Мартин.

Придружава го до вратата, отваря му.

— Бил ми каза за теб и жена ти — промълвява Сам. — И аз минах през същото. В началото е трудното, но по-нататък нещата се оправят. Отново започваш да се срещаш с хора. Преди два месеца един тип ме закара с частен самолет до Европа.

— Сигурно е било много приятно.

— Води ме на концерт. Дейвид Хаселхоф.

— Това не е много приятно.

— Гадничко си е по-скоро. Дръж се, Съли. — Сам го потупва по рамото с усмивка.

Десетина минути по-късно, докато пали камионетката, продължава да усеща нейния допир. Петнайсет години, казва си той. Може би не е възможно да върне назад времето, но със сигурност може да си спомни за онези скъпи мигове, които е заключил в сърцето си.

20.

Фанг страда от остър колит и Майк, дочул познатото пискливо скимтене, отмята завивките и хуква по боксерки през полумрака на къщата, за да открие измъченото животно в дневната, притиснало муцуна към хлъзгащата се стъклена врата.

Майк я отваря и Фанг се устремява надолу по стълбите на верандата, за да изчезне в гъстата, бяла мъгла, предтеча на зората. Майк се прозява, слуша шума от движенията на кучето в задния двор, докато то търси с душене из тревата най-подходящото място да се облекчи.

Фанг излайва. Дълбок и силен звук, който разцепва смълчаното утро, и преди Майк да успее да реагира, кучето се стрелва между дърветата.

Майк изтичва горе в къщата, навлича джинси и фланелената риза от вчера, след което също хуква по пътечката в гората. Дочува лая на Фанг някъде из мъглата, долавя шумолене на клонки, докато тича.

Пътечката излиза на по-голям път — широка ивица утъпкана пръст, която много скоро ще се разкаля. Този горист участък е последното останало незастроено парче земя в Белхам, нещо като защитен от закона резерват, а през зимните уикенди езерцето Салмън Брук гъмжи от малки деца, които се учат да карат кънки, тийнейджъри, които играят хоккей, и възрастни, потънали в сладки приказки. Майк свърва вляво и затичва по пътя, реже гъстата мъгла, заслушан в лая на Фанг, който е в състояние да разбуди половината квартал. Съседът Боб Доури, пенсиониран пилот от гражданската авиация, който се е самоназначил за местен блюстител на реда, навярно вече е бесен и Майк е абсолютно сигурен, че по някое време през деня ще цъфне пред дома му с вида на човек, който носи лоша новина, за да му изнесе лекция относно отговорностите, свързани с отглеждането на домашно куче.

Лаят секва. Майк намалява до ходом и след минута — две забелязва опашката на Фанг, която той размахва ритмично, подобно на автомобилни чистачки в снежна буря, обявявайки на целия свят, че е в

кучешки екстаз. На ръба на стръмен склон лежи проснат по корем някакъв мъж. Трябва да е мъж. Някоя жена не би облякла тъмносиня шуба и светлооранжева ушанка.

Мъжът простенва. Майк веднага забелязва, че краката му са раздалечени под необичаен ъгъл.

Това е работа на Фанг. Близо петдесеткилограмовото куче е проснало човека на земята.

— Фанг, тук!

Животното е твърде заето да обдушва съборения. Майк прави снежна топка и, щом успява да привлече вниманието на Фанг, я праща по протежение на пътя, в обратна на езерото посока. Фанг се втурва подире ѝ, а Майк насочва вниманието си към мъжа.

— Много съжалявам, но кучето се измъкна, преди да успея да го хвана. Ударихте ли се?

Мъжът махва с ръка. Подпира се на ръце, но главата му остава отпусната, а лицето скрито. Пълзи през снега към изпуснатия бастун и червена пластмасова тръбичка — инхалатор за астматици. Майк се навежда, взема го и понечва да го подаде, когато забелязва кафеникавите петънца по ръцете, паякообразните пръсти.

— Дай... ми... го — свисти мъжът.

Звукът от този задъхан, хрипящ глас пронизва мозъка на Майк като куршум. Той се изпъва като струна, прави стъпка назад.

Дай му инхалатора и се махай.

Да. Условиата на пробацията недвусмислено посочват, че това е негова отговорност, не, негов дълг, да му подаде инхалатора и да се отдалечи начаса. След това да изтича у дома и да позвъни най-напред на 911, а после на Мерик. Чиста случайност, детектив. Кучето я свърши, заклевам се. Вдигнах инхалатора, връчих му го и си тръгнах, за да позвъня на 911. Виждате ли колко съм послушен? Как само успявам да държа гнева си под контрол, а доктор Т.? Хайде, подай ми тоя проклет дрегер, господин Теста, и ще мина проверката с развети знамена.

После Майк си спомня лигавата усмивка на задоволство, изписана върху лицето на Джона в магазина. Ти си ми в ръчичките, казва той. Дъщеря ти и животът ти също, а не можеш да ми сториш абсолютно нищо.

Подай му инхалатора и се махай.

Джона продължава да клечи с наведена глава, а около лицето се стеле облак от диханието му.

— Изгрева. Дойдох да погледам... изгрева... преди да... — Процежда всяка дума с усилие, сякаш някаква чудовищна тежест е притиснала гърди те му. — Инхалатора...

Майк коленичи, пазейки с усилие равновесие върху пръстите на краката. Стиска инхалатора между палеца и показалеца.

— Погледни ме.

Някогашният свещеник бавно вдига очи, докато не среща погледа на Майк.

— Сега ще ми кажеш къде е Сара — шепне Майк. — Казваш ми, а аз ти давам инхалатора.

— Не мога... да... дишам...

— Това е добре. Така ще усетиш какво изпитвах аз през последните пет години.

Върху лицето на Джона се изписва паника. Дробовете издават нездрав, свистящ звук, който извиква в съзнанието на Майк представата за потекъл по тръба циментов разтвор.

— Не... мога...

— Какво й стори?

Устните на Джона не престават да потрепват в усилие да поемат глътка въздух. Трахеята му се стяга, той, се бори за кислород, а Майк смътно усеща как някаква част от него се къпе в топлина при тази гледка, при вида на пълните с ужас очи, когато долавя бездънния страх в този глас.

Майк размахва инхалатора пред очите на Джона.

— Една дума само, и ще можеш да дишаш отново.

— Аз... аз... не мога...

— Можеш като едното нищо.

— Моля те — скимти Джона, а погледът му е пълен с жажда за живот и отчаяние.

— Тук ли искаш да умреш?

Джона посяга към инхалатора. Майк го скрива в шепа.

— Никой няма да ти се притече на помощ — уведомява го Майк, докато костеливите пръсти на Джона се опитват да отворят юмука му. — Ще ми кажеш какво стана със Сара, както и с другите две

момиченца, ще ми кажеш още сега или ще те оставя да пукнеш като куче.

Джона не отговаря. Майк притиска палец и инхалаторът изпуска със свистящ звук животоспасяващото лекарство в атмосферата.

— Не... мога...

Майк натиска отново инхалатора. Джона го наблюдава с насълзени очи.

— Казвай! — заповядва Майк през зъби. — Кажи ми и ще ти подаря живота.

Джона се просва върху снега, а лицето му е мораво от усилие. Майк го възсяда и хваща за реверите.

— Ще ми кажеш. Нали си бил свещеник или не помниш? Имаш нужда от моето опрощение. — Разтърсва го здраво. — Кажи какво стана с дъщеря ми.

Джона движи устни, но не може да издаде звук.

Майк отпуска тялото върху снега и приближава ухо до устата му, долавя киселия дъх на жлъчка и ужас, стаен в неговото гърло. Воня на гнило. На смърт.

— Отче наш, който си... на небето...

Майк поклаща глава яростно. Джона вторачва поглед нагоре. Устните му са обезкървени, с капчици слюнка по тях, въздухът свисти през секретите, задръстили болната трахея при всеки опит да вдиша.

— ... да се свети... името ти...

Майк го разтърсва.

— Ти имаш нужда от моята прошка.

— ... да бъде царството ти...

— Покай се. Давам ти възможност да се покаеш, кучи син такъв!

— ... на небето, така и на земята...

Майк го тресе с все сила.

— Проклет да си! КАЖИ МИ!

Погледът на Джона става отнесен, празен. Мъглата започва да се разнася и с крайчеца на околото си Майк зърва Фанг, който души покрай езерото, от другата страна на пътя. *Като птичка!* Това каза Сара, вперила поглед в телевизионния екран, където момиче колкото фъстъче се носи по леда, подскача във въздуха и прави пирует, преди да кацне отново върху огледалната повърхност. *Искам и аз да се науча като птичките, татенце!* И той я завежда на езерото, слага ѝ

кънките, завързва ги, слага ръчичките ѝ върху две каси от мляко, показва как да ги използва, за да пази равновесие. Сара го слуша, но държи непременно да узнае кога ще я научи да скача като птичка и е напълно възможно вече да се е научила, нали сега е голяма. Ами да, възможно е! Всичко е възможно, стига да не губиш вяра. Докато вярваш и не преставаш да вярваш, докато си казваш молитвите, Бог ще те закриля, понеже Той е любов и вяра, и светлина, и...

— КАЗВАЙ!

Облачетата пара край устата на Джона са почти изчезнали.

Умира.

Да пукне дано! Хич не ме е еня!

Но ако пукне сега, на това място, отнася тайната със себе си.

Майк тиква инхалатора в устата на Джона и стиска аерозолния контейнер. Лекарството свисти през тръбичката. Два, три, четири натискания и устните на Джона оживяват, жадно засмукват пластмасовия мундщук като новородено.

Миг по-късно погледът на Джона се избистря.

Майк се изправя задъхан. Няколко минути се измерват с поглед. Двамата мъже, докосвали за последен път Сара.

— Кажете ми дали е жива — промълвя Майк. — Поне това.

Минава още една минута, преди Джона да се съвземе напълно.

— Единствен Бог знае истината.

Майк забелязва бастуна с крайчеца на окото си. Мести поглед към коляното на Джона, представя си как капачката му се пръсва под силата на удара.

Пуска инхалатора и се помъква към къщи. Струва му се, че долавя хленча на Джона, но продължава да крачи.

21.

По-късно през същия ден, неделя, Бил прави скара на открито. Майк отива по-рано да му помага. Не казва нищо за срещата с Джона.

Два стека бира се мъдрят върху огромната веранда, а от колоните гърмят класически рок парчета, предавани по радиото. Майк пие леденостудена кола и пуска пресилени усмивки, старее се да бъде учтив, полага невероятни усилия да се потопи в разговора на множеството приятели и съседи на Бил, но в тъмната част на неговото съзнание нито за миг не заглъхват стенанията на Джона.

Може би близката среща със смъртта от тази сутрин му е набила в главата колко близо е краят, че му остават броени дни, дори часове. Може би всичко това му е отворило очите и е изкарало на повърхността поне малкото му останала човещина.

Не трябваше да си тръгвам, кори се Майк. Трябваше да почакам още малко. Щеше да ми каже нещо, а аз провалих тази възможност.

Още минута — две не биха имали кой знае какво значение.

Трябваше да опитам.

Ами ако не ти бе угодил, тогава какво? С бастуна му по коляното ли?

Майк не знае кое го плаши повече: студената охота, с която наблюдава мъчителната борба на Джона за живот, или почти бездушната лекота, с която се връща в сянката на предишното си „аз“, което, поне до тази сутрин, бе вярвал, че излиза наяве единствено под въздействието на алкохола. Сега разбира, че яростта винаги си е била у него — не дълбоко скрита някъде надълбоко, а на самата повърхност. Пиенето е просто жалко оправдание, което използва, за да я отприщи.

Поглежда часовника си. Минава три. Може пък Мерик да знае нещо ново.

Майк изважда клетъчния телефон, отдалечава се в по-тихата част на двора и набира номера на детектива в участъка.

Звън.

Джона ще умре.

Звън.

Нищо не можеш да сториш.

Звън.

Ще се наложи да се примириш с това.

Включва се гласовата поща на Мерик. Майк оставя съобщение с молба да му се обади веднага и затваря. Сърцето му бие по-учестено, от нормалното, а лицето лъщи от пот.

Онази последна сутрин той влиза в стаята на Сара, за да я целуне по главичката — ритуал, който изпълнява всяка сутрин и който винаги го изумява с факта, че такова малко същество може да е едновременно част от него самия и все пак така съвършено различно от всеки друг на този свят, и само с вида си го кара да тръпне от равни дози любов и страх. Това усещане така и не отминава. Човек не подозира, че такава любов може да съществува, докато сам не създаде дете, докато не почне да сменя памперси нощем и не бди над него, когато е болно, докато не те погледне за първи път с усмивка право в очите. Едва тогава можеш да усещаш този вид любов и разбираш колко много те е променила тя. Онази сутрин я гледал как спи и установява, че това му е предостатъчно. Дори в живота му да нямаше нищо друго, пак щеше да бъде щастлив. И бе напълно убеден, че е така.

Този живот вече си е отишъл безвъзвратно. Няма начин да си го върнеш.

Беше се родила преждевременно, но преодоля всички опасности и се превърна в онова прелестно, сладко и упорито момиченце, което...

Трябва да я пуснеш. Трябва да я оплачеш и да продължиш нататък.

Нататък, към какво?

Все ще измислиш към какво.

Не искам да го измислям. Искам си дъщеричката.

Тази част от живота ти вече приключи.

При това приключи много отдавна, нали така? Живота, който водеше през последните пет години, скоро също няма да го има. Джона ще умре днес или утре — няма никакво значение кога точно, защото ще отнесе своите тайни в гроба. От него ще остане само гласът, който ще живее вечно в съзнанието му и насила ще обитава едни и същи пространства заедно със спомените за дъщеря му.

Майк отива да пийне нещо и намира чашата си празна.

Тръгва през задния двор и верандата към разположения в средата на кухнята плот, върху който редом с шишета сода се мъдрят бутилки „Джак Даниълс“, „Абсолют“ и „Капитан Морган“.

В кухнята няма никой.

Тъкмо измерва с поглед шишето „Джак Даниълс“, когато телефонът в джоба му разтриса бедрото.

Не е Мерик. Сам.

— Добре, че техващам, Съли. Ей сега ти оставих съобщение на домашния.

— Какво има?

— Помолих частния детектив, който работи за нас, да се поразрови малко и, ами, успях да се сдобия с копие на лабораторните резултати от якето на дъщеря ти. Знам, че ти идва изневиделица, но можеш ли да дойдеш до центъра след около час?

— Вече съм на път.

22.

Сам не се е шегувала относно продължителността на работното си време. В този късен следобед на великолепия неделен ден кантората ври и кипи. Не е така претъпкана, както предния път, или поне хората не търчат насам-натам, сякаш е дошъл краят на света, но коридорите и кабинетите гъмжат от народ, зареден с непоколебима енергия. Бюрото на Сам е в същото състояние на безпорядък, което му направи впечатление онзи ден, кошчето за боклук е препълнено с опаковки от готова храна. Майк се пита дали не прекарва тук и повечето нощи.

Начелото на конферентната ѝ маса се е разположила млада, приятна на вид блондинка, с къса чорлава коса и закопчан догоре сив суичър. Прави голямо балонче от розова дъвка, което се пуква, щом се изправя на крака.

Първа се обажда Сам:

— Майк, запознай се с Нанси Чайлдс.

— Как си? — пита Нанси на един дъх. Сигурно използва изрази като „супер яко“ и „жестоко“, казва си Майк, докато се ръкуват. Ръкостискането ѝ е твърде силно.

— Кога ще пристигне частният детектив? — обръща се Майк към Сам.

Отговаря му Чайлдс:

— Пред очите ти е, мъжкарче.

Неизвестно защо, но когато Сам произнася фразата „частен детектив“, в съзнанието му изниква образ на мъж в края на петдесетте, бивш полицай или агент от ФБР, зле вчесан, навлякъл евтин костюм. Нещо като Робърт Урих в ролята му от „Спенсър: под наем“^[1], но не и тази засмукала дъвка възпитаничка на школата за секретарки.

— Чакай да позная — ухилва се Чайлдс. — Помислил си ме за секретарка.

— Извинете. Май не очаквах да видя точно вас.

— Не се коси. Непрекъснато става така. Двете със Сам отдавна сме свикнали, макар на нея да ѝ се случва по-рядко, щото се облича

по-добре от мен и говори изискано. Имаш пълно право, Сам, крайно време е да престана с тая дъвка и да си закача един огромен револвер на кръста.

Чайлдс хвърля към Сам поглед, изпълнен с дълбоко и най-искрено презрение към мъжката пасмина, преди да седне отново на мястото си. Сам се разполага в противоположния край на масата, а Майк се настанява до Чайлдс. Насоченото осветление хвърля приглушена светлина от тавана, а през тонколоните се лее приятен джаз.

— Сам каза, че сте успели да се доберете до копие от доклада на криминалната лаборатория — проговаря Майк.

— Много ясно. Наложил се да припомня за няколко тлъсти услуги, които ми дължаха определени хора, за да стане работата.

— Нямам думи да изразя колко съм ви признателен.

— Причина да казвам всичко това е, че се опитвам да ти внуша колко е важно да запазиш тази информация единствено за себе си.

— Ясно.

— Дали?

— Дали какво?

— Дали е наистина ясно. Чух, че си доста невъздържан. А моят личен опит с юнаци като теб показва, че не само им е трудно да сдържат импулсите си, но и най-често ти го завират изневиделица.

Майк остава неподвижен, напрегнал всички сили да проумее какво му казва тя. С ъгълчето на окото забелязва как Сам се размърдва върху стола си.

Чайлдс продължава:

— Съжалявам, задето ти го казвам така направо, но не обичам да си губя времето с излишни любезности и прочие глупости. На много мъже им е трудно да свикнат с това, което вероятно обяснява и защо все още съм неомъжена. Още нещо, по което си приличаме със Сам, ако не броим факта, че и двете сме мацки.

Чайлдс се усмихва, но явно не се шегува.

— Съществува ли някаква особена причина да се държите така с мен?

— Последния път, когато някой ти е помогнал с информация, ти си превърнал Джона в боксова круша. Много съжалявам, но лично аз изобщо нямам нужда от подобен вид реклама.

Поведението ѝ на училищен побойник би следвало да го притесни и може би щеше да го притесни, ако не бе изкарал докрай схватките с шампионката по мачкане на мъжко самочувствие, доктор Т. А Нанси Чайлдс е просто още един елемент от студенокръвната машина, за която работят д-р Т., Теста, и Мерик. Тази Нанси, с бруталната си прямота и държане, което сякаш крещи „и аз мога да пикая права“, го предизвиква да даде воля на гнева си, да избухне и по този начин да ѝ даде повод да си събере бумагите и да отмарширува към вратата с думите „Съжалявам, Сам, ама не мога да работя с невъздържани типове и пияндури“.

— Тази сутрин се натъкнах съвсем случайно на Франсис Джона — съобщава Майк.

Нанси започва да джвака с дъвката, в очакване да чуе останалото или от скука — не може да определи кое от двете.

— Кучето ми налетя върху него и го събори в снега, това е самата истина — продължава Майк. — Джона лежеше и се задушаваше, наистина береше душа. Беше си изпуснал инхалатора, а той му трябва, за да диша. Инхалаторът лежеше точно до краката ми. Вдигнах го и тогава ми хрумна, че мога да го изтъргувам срещу истината за дъщеря ми. Той ще ми каже какво е станало с нея, пък аз ще му дам в замяна инхалатора, за да може да диша. А сега, Нанси, кажете ми какво бихте сторили вие на мое място?

— Труден въпрос.

— Ами помислете — настоява Майк. — Много ми се ще да го обсъдите, след като правите толкова остри изказвания по мой адрес.

Нанси почуква по масата с върховете на ноктите си. Майк поклаща глава.

— Ето, виждате ли, точно това е, което не разбирам. Всички ми разправят какво е трябвало да направя в дадената ситуация, всички умират да ме критикуват. Щом ги помоля обаче да се поставят на мое място, свиват рамене или също като вас свиват знамената. Затова искам да ти кажа, Нанси, че ако не одобряваш онова, което съм направил, тласкан от любов към дъщеря си, много, ама наистина много те моля да вземеш този доклад, да загънеш с него това твое отношение към мен и да си го завреш право отзад, понеже, ако трябва да съм съвсем откровен, ми е писнало до немай-къде да обяснявам пак и пак едно и също на хора, които и понятие си нямат за какво им говоря.

Минават няколко секунди на пълно мълчание.

Нанси протяга ръка надолу, към крака на стола, до който се търкаля кожена чанта. Майната ѝ, казва си той. Писнало му е да се моли.

Но тя не става. Измъква синя папка и я отваря върху масата пред очите му.

Цветна снимка на якето с формат дващест на дващест и пет сантиметра. До него е оставена линейка, а качулката е отгърната нагоре.

— Това какво е? — пита Майк и сочи няколко двусантиметрови петънца върху лявата половина на качулката.

— Това са капки кръв.

Майк има усещането, че са потопили сърцето му в ледена вода.

— Направили са ДНК анализ и са сравнили резултатите с тези от космите, взети от четката на Сара след изчезването ѝ. Пълно съвпадение — съобщава Нанси.

Но той не си спомня да е забелязал кръв оная нощ, на Хълма.

Нямало е как. Детективът бе сгънал качулката. Сега си спомня.

Да. Детективът с бейзболната шапка на „Ред Сокс“ бе сгънал качулката. Нарочно. Мерик не е искал той да види и затова си е премълчал. Ако Майк бе научил за кръвта, няма начин да не...

Отклонява поглед от снимката, спомня си за тазсутрешната среща с Джона.

— Нещо да ти прави впечатление във връзка с това яке? — обажда се Чайлдс.

Единственото, което вижда, е самота и ужас. Вижда своето поражение.

Нанси проговаря отново:

— Якето има твърде приличен вид, не мислиш ли?

Тя има право. Ако изключим кръвта, дрехата има безупречен вид. Няма и помен от скъсано или разпрано, а бялата кожа по ръба на качулката, Господи, тя изглежда абсолютно чиста.

— Пазил го е някъде много грижливо — промълвява Майк.

— Да, за да се намира в подобно състояние, якето е било съхранявано грижливо. Известно ни е, че след изчезването на Сара домът на Джона е обърнат с краката нагоре от група криминалисти, изпратени от Бостън. Също така знаем, че тази група си е тръгнала от

мястото на огледа с празни ръце. Това е и причината срещу Джона да не бъде повдигнато обвинение. Сега предполагат, че той е укрив веществените доказателства извън къщата, в някой склад или дори банков сейф.

— Мислех, че Мерик е проверил вече тази хипотеза.

— Направил го е. Както по истинското име на Джона, така и по фалшивото. Якето на дъщеря ти се появява съвършено неочаквано и вероятно сега Мерик разсъждава така: ако Джона използва фалшива самоличност, какво би му попречило да използва и втора? Чувам, че Мерик се е захванал здраво за тази възможност.

— Не мога да разбера защо би задържал якето. То е доказателство.

— Някои серийни престъпници имат обичай да запазват спомени от извършените престъпления, за да могат по-късно, нали разбираш...

— Не — отвръща Майк и вдига поглед към нея. — Не разбирам.

— Да притежават част от облеклото на жертвата или някакво нейно бижу — това те наричат трофеи. Някои серийни престъпници задържат подобни предмети, за да могат да възкресят спомена за извършеното. Това е още един начин, по който могат да контролират жертвата, да запазят господството си над нея. Както дочувам, тази тенденция занимава Мерик от дълги години. Затова, щом наближи годишнината от изчезването на Сара, той отново го поставя под наблюдение. Кара дори да ровят из боклука му, проследява телефонни разговори. Още не се е отказал от случая. Най-големият му проблем е високият коефициент на интелигентност при Джона. Той направо излиза от скалата, а и много добре си прикрива следите.

— А сега да отговоря на другия въпрос: защо Джона е сложил якето върху дървения кръст, с което разбунва духовете и се поставя отново под лупа? Особено след като е на път да умре и би желал да си отиде в мир. Въпросът ти е съвсем рационален — отбелязва Чайлдс. — Проблемът е, че за него няма рационален отговор. Нормалната, всекидневна логика е неприложима към стандартите на неговия свят. Разговаряла съм по въпроса с неколцина съдебни психиатри, чието мнение ценя високо, и становището на повечето от тях е, че той иска да бъде заловен. Колкото и налудничаво да звучи, мнозина специалисти са убедени именно в това. Някои искат да се изперчат,

като бъдат заловени. Други го превръщат в нещо като игра. Като Тед Бънди например.

— Джона щеше за малко да умре тази сутрин, но не пожела да говори.

— И това не те изненадва?

— Не сте били там. Беше ужасен от перспективата, че може да умре. Виждах страха в очите му.

— Разбира се, че е бил ужасен. Веднъж вече ти е сърбал попарата. Да го задушиш или да го пребиеш до смърт — кое щеше да избереш?

Майк пита:

— Нещо друго открихте ли?

— Намерили са две нишки — и двете синтетика. Едната е имитация на кожа от енот и съответства на материала, от който е направена качулката на Джона. Големият пробив обаче е човешкият косъм, открит върху единия маншет.

— От косите на Джона?

— Именно. Според моите източници Мерик ще цъфне у Джона със заповед за обиск в ръка. И това ще се случи всеки момент. При такава улика съм готова да се обзаложа, че Джона няма да си остане у дома.

Значи най-накрая се случи. Цели пет години, но накрая се появява улика, която свързва Джона с изчезването на Сара.

Майк се е вторачил в снимката на якето. След цялото това време, след всичката енергия, която бе вложил в битката, очакваше да изпита... какво? Удовлетворение? Така ли е наистина? Ако е така, каква е тази пустота у него?

Това усещане за празнота е от шока.

— Ще задържа папката — обажда се Нанси. — Ако някой я забележи у теб и новината стигне до ушите на Мерик или друг, свързан по някакъв начин с разследването, лошо ми се пише.

— Благодаря ти. — Майк е зашеметен. Напълно изкаран от релси.

— За нищо. — Нанси се изправя с чанта и папка в ръце и напуска помещението, като затваря вратата подире си.

Майк се обляга назад в стола и прокарва длани по гладката повърхност на масата, докато гледа през прозореца към няколкото

силуета на високи сгради, окичили хоризонта на Бостън.

— Моля те да простиш грубостта на Нанси — обажда се след малко Сам. — Тя е добър човек, но е патила доста от любители на чашката. Има баща и брат алкохолици.

— Човек поне е наясно с позициите ѝ. Благодаря ти, задето уреди всичко това, Сам. Много съм ти задължен.

— Мога ли да направя още нещо?

Майк поклаща глава и затваря очи. Докато ги разтърква в опит да отстрани избилата влага, в съзнанието му изниква якето на Сара, тикнато в кашон за веществени доказателства, залепено с лента и прибрано на тъмно в някой шкаф.

Когато отваря очи, Сам се е вторачила в него, а откритото ѝ лице изразява уязвимост също както тогава, преди толкова години, през нощите на плажа, когато са стояли редом и споделяли своите болки и разочарования. Тя слуша неговите разкази за баща му, без да го осъжда, и на Майк му се иска да вярва, че няма да го съди и сега.

— Все сънувам онзи сън — промълвява той. — Сара спи в своята стая и плаче. И не спира да плаче. — Поема дълбоко дъх и продължава: — Аз вземам една възглавница и затискам с нея устата ѝ. На другата вечер сънувам друг сън, в който се возим в кола, а Сара плаче и аз я изритвам навън. Аз! Нейният собствен баща. Защо трябва да сънувам подобни работи?

[1] Американски телевизионен сериал от средата на 80-те, базиран на поредица криминални романи от Робърт Паркър. — Б.р. ↑

23.

Същата нощ му се явява Сара.

Застанала е в края на езерцето Салмън Брук с вдигнат до брадичката цип на розовото яке, но със смъкната качулка. Лицето ѝ е ясно и безметежно. Устните са разтворени, а връхчето на езика докосва долната.

— *Виж, тате, виж!* — крещи тя почти истерично, докато прекосява езерото на кънки с несигурни движения. Вдървената ѝ фигура сякаш казва „Господи, ей сега ще тупна по задник“, както при всеки начеващ кънкьор, а ръцете висят като чужди от двете страни на тялото, потрепват като пречупени криле.

Майк кара редом с нея. Превъзходен зимен ден: небето е стоманеносиньо, въздухът студен, но без да хапе свирепо по начина, който те кара да си останеш вкъщи. Езерото с форма на бъбрек е препълнено с деца и родители. В далечния му край, встрани от навалищата, групичка деца участват в разгорещена среща по хоккей, а звуците на чукащите по леда стикове се носят из въздуха.

— Справяш се великолепно, Сара.

— Ела с мен.

— Да те хвана ли за ръка?

Сара трябва да го обмисли.

— Добре — отвръща тя, като продължава да пристъпва, забола върховете на кънките в леда, — но трябва да направим оня скок като птичките.

— Нали знаеш, че аз няма да мога, миличка.

Сара застива на място, вдига поглед и бута очилата нагоре по носа си. Тук, навън, под слънцето, всяка черта от лицето ѝ изглежда увеличена: луничавите бузи на фона на бледата ирландска кожа; синевата на очите.

— Но нали по това ще ни оценят съдиите! — казва детето.

Той смръщва вежди в опит да проследи посоката на мисълта ѝ.

— По телевизията бе, тате, не си ли спомняш? Мъже и жени карат насам–натам, а след това получават числа.

— А, имаш предвид фигуристите.

— Мъжът хваща момичето и го вдига във въздуха, а съдиите показват числа.

— Е, това го мога. Готова ли си?

— Готова — отвърща тя и му подава ръка, чиято миниатюрност го кара да си спомни първите напрегнати до невъзможност денонощия, които прекара Сара в отделението за недоносени бебета. Бе се родила едва килограм и осемстотин и лежеше цялата омотана в жици, прикрепени към различни компютъризирани машинарии, докато се мъчи да задиша самостоятелно, понеже дробовете ѝ са недоразвити, а след това се бори с инфекция, която за малко не я уби.

— Тате!

— Какво има, миличка?

— Не внимаваш. Съдиите ни гледат. Откога чакат да ме вдигнеш и изнесеш напред.

Той изпълнява инструкцията, изнася телцето ѝ напред в ръце. Прави го без особено затруднение, понеже тя няма и двайсет кила. Сара продължава да си е дребничка за възрастта си.

Детето разперва ръце и крака във формата на Х.

— Като морска звезда! — крещи то. — А сега ти направи една.

Той вдига Сара по-високо, полага я върху раменете си, а после я хваща с една ръка за глезените, притиска ги към гърдите си. Изпъва другата хоризонтално.

— Какво ще кажеш?

— Кажу какво си направил, тате!

(Бау! Бау!)

— Стрела!

Сара отбелязва:

— На съдиите няма да се хареса такова име.

— А ти как ще го наречеш?

— Бойна риба!

(Фанг се разлайва отново. Бау! Бау-бау!)

Очите на Майк се отварят с усилие. Спалнята е залята от лунна светлина. Фанг го няма в леглото. Майк се извърща и забелязва кучето, изправено пред един отворен прозорец, с изглед към задния двор.

Муцуната му сочи към отвора, души въздуха, а опашката се върти насам–натам.

Сигурно е енот или друго животно. Прозорците на горния етаж са отворени и къщата се пълни с най-различни миризми.

— Ела тук, Фанг.

Кучето и не помисля да се подчини. Майк става, усещайки как чертите на Сара отново избледняват и му се изплъзват, и бързо хваща кучето за нашияника.

— Тате.

Майк отскача от прозореца и без малко не се спъва в животното. Стреснат, Фанг също скача и се разлайва.

Гласът на Сара. Това бе гласът на Сара и той долетя откъм двора.

От съня е. Той продължава да витае в главата ти, притаил се е там вътре. Порив на вятъра притиска завесите навътре. Сърцето му напират към гърлото, той се отпуска на коляно и надниква през прозореца. Пълната луна виси над тъмните борови върхари, а светлината ѝ кара задържалите се петна сняг да блестят в неоновото синьо. Оглежда задния двор в очакване.

Причува ти се. Днес налетя на Джона, а после сънува този сън и сега...

— Къде си, тате?

— Бау-бау-бау!

И отново гласът на Сара. Това е гласът на Сара, който го зове.

Майк търси опипом джинсите, навлича ги и закопчава с разтреперани ръце.

— Тате?

Нахлузва на босите си крака чифт кецове и се спуска тичешком към дневната на партера. Фанг го следва с лай по петите. Майк се залавя за ключалката на плъзгащата стъклена врата, отваря я и кучето се стрелва в нощта. Тръгва по пътеката. Над главата му клони и покрити с иглички и листак вейки спират повечето светлина и дървесните стволоче отдолу стават все по-тъмни и по-тъмни, докато тича край тях. Фанг е някъде пред него, напредва с лай, а отместените клонки шибат въздуха, когато инерцията ги връща назад.

— Тате, къде си?

Нейният глас, това е гласът на Сара. По силата на някое Божие чудо тя се е прибрала у дома, за да се изгуби между дърветата, но той

ще я открие и прибере.

— Тук съм, Сара. Тук съм. — Затичва по-бързо, всеки момент ще се спъне и рухне на земята.

Стига до мястото, където пътеката излиза на осветения от луната черен път.

— Сара, тук съм, в гората, при теб съм.

Вятърът свисти между дърветата, разтърсва клоните над главата му. Майк чака отговор, очите му се взират, широко отворени, към всяка сянка и очертание. Краката му треперят. Преглъща непрекъснато.

— Тате?

Гласът ѝ долита право отпред, от дълбините на гората.

— Дръж се, Сара, идвам. — Майк изоставя пътеката и започва да си проправя път през склона, а гумените подметки на обувките му се пързаят по полузалежена трева. Мисълта му е заета единствено с гласа на Сара — колко възхитително спокоен и търпелив е той. Това е чудесно. Прекрасно.

Мракът е почти непрогледен тук долу, на дъното, а теренът е неравен, с неочаквани дупки и огромни камънаци, осеян от паднали клони. Майк навлиза все по-навътре в гората, движи се бързо, но внимателно, край него профучават клонки, шибат го болезнено през лицето, по ръцете и гърдите. Далече отпред, в осветено от лунни лъчи парче снежна покривка, сякаш различава масивното тяло на Фанг, който изкачва един стръмен скат.

— Не те виждам — провиква се Сара някъде от пространството над него все още търпеливо, но сякаш вече и малко уплашена.

— Точно под тебе съм — отвърща високо Майк. — Остани на място. Ей сега идвам.

Майк си проправя път нагоре по стръмния склон, търси опора в храсти и виснали клони. Напредва мъчително. С тия кецове не може да стъпи стабилно.

— Тате? — Сара е готова да избухне в сълзи.

— Не изпадай в паника, съкровище. Говори ми. Почти съм стигнал.

Майк продължава да напредва по склона, а лицето му е цялото в пот.

— Къде си? — пита отново Сара.

Фанг лае.

И двата източника на звук са някъде над него, вече по-силни, по-близки.

— Слушай моя глас, Сара. Също и останалите звуци. От счупени клонки — това е Фанг. И той е дошъл да те посрещне. Толкова много ни липсваш и на двамата.

— Тате, къде си?

— Миличка, аз съм...

Нещо му има на този глас. Няма никакво съмнение, че е на Сара, но на тогавашната Сара — шестгодишната. А сега тя е на единайсет. Гласът би следвало да е по-различен. Не може да е такъв висок, почти писклив. Би трябвало да е по-дълбок.

— Сара — крещи той, обърнал лице нагоре, към Хълма.

— Каж ми името на кучето.

Няма отговор.

— Кой е любимия ти цвят?

Фанг излайва.

Най-накрая склонът свършва. Към мястото, на което е застанал Майк, проникват лунни лъчи и той съзира главния път, а отвъд него е част от алеята към Салмън Брук. Фанг е заврял муцуна в земята, души усърдно в основата на огромен кичест клен.

— Тате, къде си?

Майк се извъръща. Върху прогнил пън се мъдри портативна стереоуредба. Колонките са обърнати по посока на къщата.

— Тате! — изплаква Сара през тях.

Майк не гледа вече в апарата. Вниманието му е приковано към предмета, събудил интереса на Фанг. От един кленов клон виси Франсис Джона.

24.

Погребението на Франсис Джона е в петък — първия ден на пролетта.

Последната воля на бившия свещеник е за церемония в изключително тесен кръг и без журналисти. Задачата е възложена на отец Джек Конъли. Високо цененият и обичан духовник се радва на всеобщо уважение в околността, затова съумява да убеди полицията, в по-голямата си част съставена от католици, да остави нещата в ръцете Божии и да проявят уважение към последната воля на едно човешко същество.

Онова, с което отец Джек не съумява да се справи, е изтичането на информация. Някой подшушва на пресата и пред църквата се установява цял репортерски бивак.

Вратите се отварят и носачите на ковчега, четирима млади мъже, от персонала на погребалното бюро „Макгил и Флатъри“, се показват на горната площадка на стълбището, понесли печалния си товар. Явно не са очаквали да срещнат групичката репортери, заели долните стъпала. Щракат светкавици, жужат камери. Полицаяте се намесват, за да може да мине катафалката.

Майк седи отдясно в патрулната кола, шофирана от Бавния Ед, която е паркирана откъм отсрещната страна на улицата, и разглежда събралите се наоколо над стотина лица през тъмните стъкла на очилата си.

— На гробището ще бъде същото — отбелязва Бавния Ед. — Ако не и по-зле.

Майк не отговаря, седи си на мястото и гледа навън. Невидима, бавно разлагаща се мембрана го отделя от околния свят.

Бавния Ед пали патрулката и я отлепя от тротоара.

— Можем да им забраним да влизат в гробището, но няма как да им попречим да снимат с камерите си над оградата. Имат си база на „Евъргрийн“. Качват се върху покривите на колите си, за да виждат по-добре гроба. Каза, че искаш да стоиш настрана от камерите. Ако се появиш там, мутрата ти ще лъсне по новините.

Уличното движение из центъра е слабо. Излизат на „Паркър“ и поемат по стръмния хълм, а когато минават по „Евъргрийн“ — дълга улица с еднотипни постройки, приютили постоянно безработните и онези, окончателно загубили надежда — Майк забелязва част от обитателите, скупчени на предните стълби с все още сънени лица, подпухнали от махмурлук, палеци цигара или хванали с разтреперани ръце чаши кафе, да наблюдават репортерите, които оправят косите и грима си. По тротоарите са паркирани микробуси, а във въздуха стърчат сателитни антени.

— Ако ще се завираш там само за да се видиш с отец Джак — процежда Бавния Ед, — мога ей сега да обърна и те закарам в кабинета му. Ако искаш, мога дори да го изчакам заедно с теб.

Бавния Ед му дава възможност да отстъпи. Наистина не съществува никаква причина да продължи, никакво логическо обяснение, което да успее да формулира с думи. Опитва се. Бавния Ед пита, както направи и Бил по-рано, но Майк не може да обясни защо иска да присъства на погребението нито на тях, нито на самия себе си, а желанието си остава вътре у него, оня туптящ, необясним импулс, който го убеждава, че трябва да бъде на гробището, когато заравят Джо на. Може би тази внезапно възникнала нужда е свързана със сънищата за Сара, както и с тези за Джона, който лежи върху студена метална маса със замръзнали върху устните последни слова. Майк дори може да ги види, Господи, ето ги там, само трябва да се подредят. Но никой не иска да се заеме с това. Започват да зашиват устата на Джона, той пици да спрат, но не му обръщат внимание.

Майкъл е убеден, че тези сънища са знак за него да продължава да рови. Или пък просто иска да се самонакаже. В края на краищата нали именно той започна всичко.

Бавния Ед поглежда наляво, към „Ханкок“. Пред входа са се курдисали две патрулни коли. Смъква стъклото и махва с ръка. Един униформен отваря портата. Влизат в гробището и когато Бавния Ед спира колата, Майк вижда съвсем ясно парчето земя горе на хълма, където ще погребат Джона, и усеща как страхът се надига болезнено вътре в него, преминавайки като куршум през защитната му мембрана.

— Знам, че си... че беше близък с отец Джак — промълвява Бавния Ед. — Така че не вярвам присъствието ти да създаде някакви

усложнения. Ако обаче те помоли да си тръгнеш, ще трябва да уважим неговото желание.

Майк кимва и слиза от колата. Слънцето пари лицето му и той поема нагоре по влажната трева на хълма, към нещо, което наподобява барачка за инструменти. Вдясно от нея се вижда малък, останал все още неразчистен горист участък.

Когато стига билото, Майк се скрива зад едно дърво и забелязва приспособлението, което ще спусне ковчега на Джона в последната му обител. Там няма дървета, няма никаква сянка. Гробът е съвсем на открито и поради някаква необяснима причина това го притеснява.

Няколко минути по-късно по „Евъргрийн“ навлизат катафалка и лимузини. Пет-шест униформени полицаи разчистват района, за да могат да минат. Миг по-късно автомобилите спират край бордюра и младите носачи излизат, за да понесат Джона нагоре по хълма. Облечен в богослужебни одеяния, отец Джак ги следва начело на колоната хора.

Носачите полагат ковчега върху устройството за спускане и отстъпват назад. Майк бърше чело с ръкава на блузата си.

Отец Джак разгръща Библията.

— Да се помолим.

— *Майкъл.*

Събужда го оня среднощен ужас, породен от мисълта, че нещо с бебето не е наред. Джес навлиза в двайсет и втората седмица от бременността с момиченце, което ще нарекат Сара, а ето че сега нещо не е наред.

Връзката ключове и портфейлът лежат върху нощното шкафче, така че не се налага да ги търси посред нощите. Грабва ги и сядва в леглото.

— Всичко е наред, Майкъл. Дай ми ръка.

Той го прави и тя я отпуска върху корема си.

Рита. Бебето рита.

— Усещаш ли го?

Да. Сара рита като побесняла. Джес лежи настрани и той се накланя, прилепва се към нейния гръб, без да пуска нито за миг корема, под чиято кожа се оформя живот. Моля те, Господи, дай ми само това и то ще бъде напълно достатъчно.

Разнася се металически шум от спускателния механизъм и Майк вижда ковчега да се спуска в земята.

Джона върху желязната маса в моргата, който се мъчи да изрече думите.

Единствен Бог знае кое е истина.

Механизмът спира.

Ковчегът вече лежи в земята и чака да го заровят.

— Амин — произнася отец Джак и затваря Библията.

Майк забива върховете на пръстите си в кората на дървото. Това му помага да не закрепчи.

Майк прекосява моравата, която го отделя от патрулната кола, и се опитва да прогони от коленете си усещането, че може да се огънат всеки миг. За трети път през последните пет минути усеща вибрирането на телефона до бедрото си. Проверява кой го е търсил, **ОГРАНИЧЕН НОМЕР**. Може би някой репортер. Майк прибира телефона и вижда отец Джак да приближава.

Свещеникът спира пред него с думите:

— Много съжалявам, Майкъл.

— Той дали, нали знаете...

Отец Джак свежда глава и започва да изучава върховете на обувките си.

Телефонът на Майк започва да вибрира отново. Изважда го и поглежда дисплея. Бил е. Майк отговаря.

— Току-що ми се обади Джес — съобщава приятелят му. — Търсила те няколко пъти, но без успех.

ОГРАНИЧЕН НОМЕР. Била е тя.

— Благодаря ти — казва Майк и затваря. Отец Джак го наблюдава.

— Франсис бе труден човек. Мъчен и много свиреп. Символ на отрицанието. — Отец Джак поклаща глава с въздишка. — Опитах се...

Майк усеща голяма и влажна топка да нараства в гърлото. Няма начин да я преглътне.

— Съжалявам — повтаря отец Джак.

Добре. Значи отец Джак не знае нищо. Все още му остава Мерик. Ще си поговори с него. А и сестрата Тери Ръсел. Някой от тях все ще

знае нещо. Има надежда.

Телефонът звъни отново.

— Майкъл? — Джес е. Изпълненият с паника глас отеква по необичаен начин.

— Едва те чувам.

— Обаждам се от Франция. — Думите излитат толкова бързо една след друга, сякаш е останала без дъх. — Едва сега научавам. Настанена съм в една ферма. Тук няма телевизия. Въобще нищо няма, но както и да е. Запазих си билет и утре следобед съм у дома. Ти как си? Къде се намираш?

Погледът на Майк се рее нагоре, по Хълма, и спира върху надгробната плоча на Джона.

Не мога повече. Бил. Писна ми да живея в черупка. Писна ми да живея с жена, която изпитва ужас от живота и превръща собствения ми дом в затвор. Писна ми да се сражавам за най-обикновени неща, като например да заведа моята шест и половина годишна щерка на пързалката. Писна ми и жадувам свобода.

Неговите собствени думи, произнесени почти безмълвно като молитва онази вечер на Хълма.

— Майкъл, чуваш ли ме?

— Край гроба на Джона съм — отвърща той.

— Какво? Защо? Защо си причиняваш това?

Задушаващ порив да заплаче и запици го завладява с невероятна сила. Ще му се да го потисне, мъчи се да отклони поглед от гроба, но не успява.

— Трябва да престанеш с това. Колко пъти съм ти го казвала? Помниш ли онзи път в магазина? Сара бе с мен, отклоних поглед само за миг и тя изчезна. Обърнаха целия магазин наопаки, а пет минути покъсно я намерих с някаква жена отпред. Сара я взела за майката на своя приятелка и я последвала навън...

— Нищо не разбираш.

— Какво не разбирам? — Джес ще се разплаче всеки миг. — Моля те, допусни ме до себе си. Искам да ти помогна.

— Онази вечер оставих Сара да се изкатери сама по Хълма, защото ти бях много ядосан. Именно тогава помолих Бог за изход от това положение и той взе, че ме послуша.

— Не спирай да ми говориш, Майкъл. Не ме изключвай. Поне сега недей.

Майк понечва да отговори, но от устата му се процежда стон. Вината, гневът, любовта към дъщерята, която още бушува в гърдите му, и споменът за някогашния живот, всичко онова, което носи стаено в гърдите си през тези пет години, започва да се откъртва и излиза навън под формата на ридания.

25.

Бавния Ед спира патрулната кола в алеята си за автомобили, където е паркирана камионетката на Майк.

— Онази сестра, Тери Ръсел — обажда се той. — Дали е споменавала, че Джона говори насън за Сара?

— Нищо такова не съм чул.

— Какво е казала на Мерик?

— Не знам подробности. Ще трябва да си поговориш с Мерик по този въпрос. Той е в Мейн. Доколкото знам, баща му не е добре. Има Алцхаймер. Очаквам го да се върне днес. Ще го накарам да ти се обади. Обещавам.

— Ами резултатите от аутопсията? Излезе ли нещо?

Бавния Ед се размърдва на място и пружините започват да скърцат под теглото му.

— Съли, я да влезем вътре. Шийла е направила фантастично пиле.

— Коя е Шийла?

— Новата ми приятелка. Влез за малко.

— Някой друг път може би. Благодаря ти за днес, Ед.

— Знам, че живееш в апартамента на Бам в Мерлоуз. Ако искаш да си малко по-наблизо, имам свободна стая за теб. Повече от добре дошъл си при мен, докато всичко отшуми. До няколко дни би следвало да успокоят топката.

Да отшуми, повтаря си Майк наум. Да успокоят топката.

* * *

Майк се обажда на „Справки“ и двацет минути по-късно кара по „Викърс стрийт“ към така наречения Стар град. Сградите тук са класи над ония по „Евъргрийн“: редови къщи с дълги и тесни алеи помежду им; малки, симпатични предни морави, разделени от декоративни огради. Няма и помен от атмосферата на отчаяние и

развала. Къщите са прясно боядисани, живият плет е грижливо поддържан, а цветята — току-що посадени. Улиците са тихи, понеже повечето хора от квартала са на работа, с изключение на неколцината пенсионери, които мият отвън колите си или обливат с маркуч прозорците на къщите.

Номер петдесет и три представлява две прилепени триетажни сгради с предна веранда от боядисани в метално-сиво дъски. Майк паркира на улицата, излиза от колата и взема на бегом застланата с плочи алея и стълбите от лявата страна на къщата. Натиска звънеца, за да чуе с облекчение шум от стъпки и превъртането на ключ в бравата. Вратата се открехва.

Това е жената, която видя в къщата на Джона през онази нощ.

— Господин Съливан — проговаря Тери Ръсел.

— Извинете, че идвам без предупреждение, но се питах дали ще искате да си поговорим малко.

— Разбира се — казва жената и отваря широко.

Още три стъпала и Майк се озовава в огромно, правоъгълно помещение с под от масивно дърво, светложълти стени, камина от синкав камък и лавици за книги от двете и страни. Изобилие от религиозна литература, заглавия от рода на „Целеустремен живот“ и „Разговори с Бога“, както и много порцеланови фигурки: Исус на кръста, свети Антоний, няколко на Богородица с Младенеца. Слънчева светлина залива топлатата стая, струи през прозорците, обърнати към задния двор, в който пет-шест малчугани ритат футболна топка.

— Ще пийнете ли нещо? — пита жената. Облечена е в джинси и черен плетен пуловер, а върху бялата обърната яка гордо се кипрят семпла златна верижка и разпятие от същия метал. Не носи други бижута. Никакви обеци или пръстени, никакъв грим. — Нямам кафе, но мога да ви предложа чай, както и кола.

— Така съм си добре, благодаря.

Тя присяда в единия край на шоколадовокафяво канапе, единствената мебел в помещението. Майк заема противоположния край. Прозорците са притворени и той чува кикота и писъците на децата отвън.

— С какво мога да ви помогна, господин Съливан?

— Наричайте ме Майк, моля.

— А вие мен — Тери.

Майк с усилие изобразява една усмивка.

— Чух, че работите за полицията.

Тери кимва.

— Работех с детектив Мерик. Докладвах му всеки ден, докато Франсис бе още жив.

Неизвестно защо, това, че тя нарича Джона с малко име, го дразни.

— По тона ви съдя, че детектив Мерик не ви е споменавал нищо за разговорите ми с Франсис.

— Не — отвърща Майк, — не е.

— Детектив Мерик бе... ами инструкциите му към мен бяха изключително точни. — Тя бръсва джинсите с ръка. Опитва се да говори предпазливо, казва си той, подбира внимателно думите. — Много съжалявам за всичко това — продължава жената. — Кара ме да се чувствам ужасно.

— Няма за какво да се извинявате. Просто се надявах... — Гласът на Майк се прекъръшва. — Джона говореше ли за Сара?

— Не и пред мен. А и никога не съм го питала. Доктор Бойнтън бе пределно ясен по този въпрос.

— Кой е доктор Бойнтън?

— Криминален профайлър или психиатър — не съм съвсем сигурна. Мисля, че не е от Бостън. Както и да е, когато детектив Мерик се свърза с мен и попита дали искам да взема участие в разследването, накара ме да разговарям и с доктор Бойнтън. Обсъждахме разговорите ми с Франсис. Бяхме станали доста близки — с Франсис, искам да кажа. Знам, че това звучи необичайно и дори в известна степен чудовищно, но когато човек е на прага на смъртта, случва се да излезе от черупката си даже пред непознати. Франсис нямаше никакви приятели, ако не броим адвоката му. Но той не е точно истински приятел, нали така?

— Допускам, че не е.

— Мисля, че ме приемаше като приятел — отбелязва Тери. — Отначало бе само ала-бала. „Добро утро, Тери. Много си хубава днес, Тери. Как я караш?“ Такива работи. Но постепенно стана по-откровен. Разказа ми за детските си години тук, в Белхам, за това как винаги е искал да стане свещеник и колко горда е била неговата майка.

— Гледаше ли Джона новини? — Майк си спомня, че някакъв журналист бе окачествил Джона като нарцисист, като човек, който проявява жив интерес към собствената си персона, показвана от малкия екран, като използва всичко това, за да поддържа дистанцията между себе си и полицията.

— Обичаше новините. Си Ен Ен и предавания като „Кръстосан огън“. Но започнеха ли да говорят за случая, Франсис превърташе канала. Поне когато аз бях в стаята.

— Вие самата питали ли сте го някога?

— Не. Станеше ли дума, доктор Бойнтън ми бе препоръчал да прибягвам до намесата на трето лице. Нали разбирате, ако подметна небрежно „Що за човек би подхвърлил така якето на хълма?“, Франсис може да проговори, да сподели нещо, като се чувства в безопасност, понеже не става дума за него самия. Спомням си, че доктор Бойнтън разправяше как този подход помогнал при Тед Бънди. Той отричал упорито да има нещо общо със случилото се на ония млади жени, но когато профайлъри от ФБР го попитали какво мисли за човека, който, нали разбирате, е в състояние да извърши подобни зверства, Бънди отговорил в трето лице: „Подобен човек би извършил такова престъпление по такъв и такъв начин.“ — Тери въздъхва. — Опитвах да го предразположа. Проблемът бе, че състоянието на Франсис се влошаваше много бързо. Денем не искаше нищо друго, освен да си седи в люлеещия стол, да разглежда албумите и играе с играчките си. Всички го правят. Връщат се към детството. Почват да разглеждат снимки, да играят със стари играчки, да пеят отдавна забравени песнички, да говорят за хора от миналото. Като една моя пациентка, Марша, за която се грижех миналата година. Навсякъде мъкнеше топка за ръгби: в леглото, в болницата, банята. Не я изпускаше от ръце. И най-неочаквано ми метна един страшно сериозен поглед и започна да крещи: „Дълъг пас, Тери. За Бога, дълъг пас!“ Голям чешит бе тая Марша, много ми липсва.

На Майк ужасно му се иска да ускори нещата, но някаква повластна част от него надделява и го убеждава да прояви нужното търпение. Ясно е, че Тери има нужда от повече време и не бива да я притиска с порой от въпроси, както по всяка вероятност е постъпвал Мерик. Може би изпитва необходимост да съпостави собственото си виждане за Джона с това на останалия свят или просто иска да се

освободи от присъствието му и единственият начин, по който може да го постигне, е като говори за него.

— Франсис ме помоли да смъкна от тавана няколко кутии с коледна украса. Поиска още да му помогна при монтирането на празнично осветление в дневната и спалнята му. Обикновени, бели лампички, не като днешните, дето примигват. Майка му запазила част от играчките, които е имал като малък. Седеше неподвижно и ги държеше в ръце. Понякога плачеше. Коледните фигурки му бяха любими. Всяка си имаше някаква история. Франсис умира да разказва истории.

Майк не може да си представи Джона като човешко същество, което някога е било дете и е имало любяща майка, не може да си представи момчето, превърнало се в чудовище.

— Нощем Франсис оставаше в стола си, вторачен в белите лампички. Просто седеше, отдаден на мислите си. Струва ми се, че светлинките го успокояваха. Както и лекарствата. Плачеше доста. Такъв един самотен, самотен старец. Сигурна съм, че страдаше много. — Тя поклаща глава, видимо опечалена.

— Говорите така, сякаш сте харесвали Джона — обажда се Майк.

— Харесвах онази част от него, която ми позволи да опозная. Давам си сметка, че думите ми звучат ужасяващо, предвид онова, което е извършил. Но когато някой ви разкрие сърцето си в подобна ситуация — когато знае, че умира, когато го измъчва силна болка, — в такива случаи неизбежно установявате духовна връзка. Учат ни как да се борим с това, но, честно казано, нима е възможно? Предполагам, че в някаква степен ме привличаше и фактът, че е бил свещеник. Това изисква известна доза уважение все пак. Мислех си да отида на погребението днес.

— Защо не го направихте?

— Заради репортерите. Те не знаят нищо за мен, а аз нямам желание да ги допускам в живота си. — Тери въздъхва. — Колкото до онази негова страна, която го е накарала да извърши всичко това, Франсис не ме допусна до нея. Какво е правил в мое отсъствие? Какви мисли са го спохождали? Не мога ви кажа. Когато бях около него, Франсис постъпваше точно толкова човешки, колкото който и да било от нас.

— Изненада ли ви неговото самоубийство?

Тери мисли за момент.

— В началото да — казва тя. — Поради две причини. Франсис е бил свещеник и добре знае, че това е грях. От друга страна, той не изпитваше физическа болка или поне аз не знам да е изпитвал. Досега не съм губила пациент по този начин. Поначало се случва изключително рядко. При все това Франсис не бе като останалите пациенти. У него имаше... имаше много неща в главата му, до които няхах достъп. Чувство за вина може би. И както вече споменах, той бе крайно самотен. Това не се лекува.

— Да се обеси сам... това някак не се вписва в неговия стил.

Тери свива рамене.

— Трудно е да се каже какво минава през главата на човек. Видях го оная сутрин. В неделята. Изглеждаше... не беше на себе си. Крайно развълнуван. Имах достатъчно време да обмисля нещата и единственото разумно обяснение според мен е онова, което изложих и пред детектив Мерик: мисля, че Франсис бе наясно с предстоящия арест и предпочете сам да сложи край на живота си, вместо да се раздели с него зад решетките.

Това посещение не е имало за цел да разпали наново надеждите му. Сега Майк разбира това свършено ясно. Причината да отиде на погребението, да разговаря сега с Тери, се крие в желанието да сложи край един път завинаги.

— Искрено съжалявам за вашата загуба — казва Тери.

Майк кимва. Май не остана нищо за казване — поне той не се сеща. Затова благодари на жената и става.

Тери бърка в джобчето на пуловера си и вади визитна картичка и писалка. Написва нещо върху гърба на картончето и му го подава.

— Записала съм номера на домашния си телефон. Ако искате да ме питате за нещо, каквото и да било, не се притеснявайте.

— Ще се обадя. Благодаря.

Жената го изпраща до входната врата. Той хвърля последен поглед към нейното златно разпятие, благодари още веднъж и излиза.

— Господин Съливан?

Извърща се към нея. Лицето на Тери бледнее зад стъклото на вратата.

— Ще ви споменавам със Сара в молитвите си.

Майк е все още на път за вкъщи, когато най-неочаквано му звъни Мерик с молба да се видят.

— Ако става дума за онова, което ви е съобщила сестрата за Джона, няма нужда да се притеснявате. Тя го каза и на мен.

— Пристигна докладът от аутопсията — отвърща Мерик. — А и намерихме едно-друго в дома му.

Майк се мъчи да съсредоточи вниманието си върху пътя.

— Свободен ли си още сега?

— Какво сте намерили? — Страх и надежда се смесват в гласа на Майк.

— Бих предпочел да го обсъдим на четири очи.

26.

„Дакота“ е поредният пример за развиващия се с бързината на гъба модерен бизнес в центъра на града. Намира се на главната, където по-рано беше магазинът за обувки „Александър“. Паркингът е пълен със скъпи автомобили: сааби, беемвета, даже и един мерцедес. „Дакота“ е първият бар за юпита в Белхам.

Интериорът не оставя място за съмнения относно клиентелата. Изобилие от лакирани в тъмни тонове дървени облицовки и приглушено осветление. Дълъг бар, натъпкан с бутилки, блещукащи под лъчите на скъпи спотове, а вдясно от него има помещение с няколко маси с бели ленени покривки и декоративни свещи в средата — идеално място за обмен и продажба на тайни с помощта на сухо шардоне и прескъпи екзотични мезета. Вляво от главния вход, зад стъклена врата, се намира стаята за пушене, обзаведена с кожени мебели в тъмночервено и масички за кафе, отрупани с броеве на „Уолстрийт Джърнъл“ и „Файненшъл Таймс“, както и любимите на богатите списания за яхти и мода. Мерик е седнал в едно от червените кресла, обърнати към еркерните прозорци над „Мейнстрийт“. В едната си ръка държи чашка порто или някакво друго скъпо питие, а с другата разлиства списание върху коленете си. С черния си костюм и измъчено, изпито лице прилича на предприемач, седнал да си почине след продължителен и напрегнат ден.

Майк се отпуска в креслото насреща и вади пакет цигари. Мерик затваря списанието и внимателно го оставя заедно с чашката върху стъклената повърхност на масата помежду им. „Ценители на виното“. Господи!

— Определено става дума за самоубийство — обажда се детективът.

— Което опровергава какво? — Майк е видял вече пъна, обърнат настрани под краката на Джона. Няма нужда да си гений, за да съобразиш, че покойният е стъпил върху него, нахлузил е примката и после е скочил.

— Трябва много да се внимава при самоубийствата. Прекалено често зад тях се крие убийство. Жертвата е ликвидирана, а след това пренесена на друго място, за да се инсценира самоубийство. При подобни случаи върху шията винаги остават две следи от примката, което ни разкрива истината. При Джона следата е само една и отговаря на използваното въже. Освен това имаме типичните за случая кръвоизливи в очната еклера. Те доказват, че става дума за смърт, настъпила в резултат от асфиксия. За щастие снегът наоколо е бил доста размекнат през деня, а през нощта отново замръзнал и така е запазил следите от стъпки. Те съвпадат с ботушите на Джона. Не открихме предсмъртна бележка. Но като вземем предвид магнетофонния запис с гласа на дъщеря ти...

Изразът на лицето му се променя. Мерик носи някаква неприятна новина и сега се чуди как да я съобщи по-безболезнено.

Ето сега, казва си Майк и стисва облегалките за лакти.

— Криминалистите приключиха вчера с огледа на къщата му — съобщава Мерик. — Под леглото в спалнята открили разхлабена дъска на пода. Разковали го целия и се натъкнали на тайник. В него била долната част от екипа на Сара. Също и гребен с косми от главата на Ашли Жиру. А куклата на Карълайн Ленвил открили в леглото на Джона. Цялата е с негови отпечатащи.

— Хубавата Бий Бий — отронва Майк името на куклата, пръкнало се кой знае как в неговото съзнание. Майка ѝ му е показвала снимка на Карълайн с малката кукла с червена коса от пластмаса и ръфнат от кучето им крак. Детето я носило в раницата си, когато изчезва.

— Край леглото имаше уокмен. С касета в него. — Тъга пронизва иначе безизразния глас на Мерик. — Останалите бяха в едно чекмедже. На Сара, Ашли и Карълайн.

— Прослушахте ли ги?

Мерик кимва и Майк отново стисва дръжките на креслото.

— Какво казва Сара?

— И трите ленти си приличат — гласовете на момичетата подсказват, че се намират на тъмно място и не виждат нищо. — Говори бавно, замислено. — Онова, което си чул в гората, е извадено от оригиналния запис на Джона.

Майк си спомня казаното от Лу за това, че Джона споменава името на Сара в съня си. Но той не е бълнувал. Подготвял е своя... своя какво? Звуковия фон на своето самоубийство?

— Не успяхме да идентифицираме част от звуците. Затова изпратихме лентата за анализ в лабораторията на ФБР. Според мен записите са правени... някъде извън дома на Джона. Може да изскочи още нещо. Ако се случи, ще ти съобщя.

— Ами кучетата?

— Не разбирам.

— Сутринта, когато намерих Джона, видях хората ви със следови кучета.

— Това бяха кучета, обучени да търсят трупове.

Майк търси опипом цигара, а една част от него се извисява над тялото му, поглежда надолу и наблюдава, докато останалата мъчително осмисля чутото и търси някакви пролуки в думите на детектива.

— Кучетата не откриха нищо — продължава той. — Още претърсваме къщата на Джона, надяваме се да открием нещо, което да ни насочи към... мястото, където я е заровил. Съжалявам. Ще ми се да имаше по-лесен начин да ти го кажа.

— А къщата на Джона? Какво става с нея?

— Имуществото му ще стане собственост на църквата „Свети Стефан“. Изпълнител на завещанието е отец Конъли. Волята на Джона е парите да постъпят по сметката на някоя благотворителна организация, избрана от отец Джак. Къщата е в ужасяващо състояние, така че според мен някой ще я купи, за да я събори и построи на нейно място нещо красиво. Ще излезе по-евтино от всеки основен ремонт.

Всички тези помещения, всичките тайни, които крият, в очакване да бъдат сринати и забравени.

— Бих искал да огледам. Може да забележа нещо, което на вас не би направило впечатление.

Мерик го гледа така, сякаш е дете, което се е изгубило и не е в състояние само да намери пътя до дома си.

— Това е напълно възможно — настоява Майк. — Искам също така да чуя записа със Сара.

— Значи искаш да се самонакажеш?

— Държа да го чуя. Може да има нещо в него. Не познаваш моята дъщеря по начина, по който я познавам аз. Тя е умна. Може да се

е опитала да ни съобщи нещо, кой знае?

— Записал съм името на отличен терапе...

— Напълно е възможно — прекъсва го Майк. — Взemi случая Елизабет Смарт. Полицията съвсем я отписа, а тя през цялото време си е била жива и здрава. Ако близките ѝ бяха послушали властите, ако бяха престанали да вярват, никога нямаше да я намерят. И я откриха. Откриха я само защото семейството ѝ не престава да вярва.

— Ще ти уредя посещение в къщата на Джона, щом така искаш. Дай ми няколко дни. — Мерик поглежда часовника си. — За съжаление трябва да вървя. Желаете ли да уведомя някого?

На Майк му идва наум, че единственият оцелял друг член на някогашното им семейство е кучето. Че едничкото човешко същество, на което може да разчита, е Бил — неговата връзка с действителността.

— Мисля да поостана малко — казва Майк. — Обади ми се да ми кажеш, когато ще е възможно да разгледам къщата.

— Непременно.

Мерик замълчава, след това става и си тръгва, а подметките му тропат по дървения под.

— Мерик?

— Моля?

— Ед ми каза за баща ти. Наистина съжалявам.

— Грижи се за себе си, Майкъл.

Вече е четири следобед и слънцето свети ярко над оживената Мейн стрийт. Майк си спомня — било е преди много години — как стои на това място, където е седнал сега, и гледа през прозореца, докато майка му мери обувки, а любезно усмихнатият продавач се опитва да не забелязва синините и отоците по лицето ѝ. Няма я вече, мъртва е, убита от Лу. И Сара я няма, най-вероятно мъртва, убита от Джона.

Майк се пренася на върха на Хълма в оная сутрин, когато полага люляков букет в деня на Сарината годишнина.

Този жест не е възпоменание за нея. Тук става дума за отказ, нежелание да приеме истината и да се примири с нея. Да се освободи.

Да се освободи и после какво?

Появява се сервитьор, младеж в началото на двайсетте, издокаран в безупречен костюм, с диамантена обеца на всяко ухо.

— Мъжът, който си тръгна току-що, каза, че ще поеме сметката, ако решите да обядвате — казва младокът. — Бихте ли ми казали кой е той? Лицето му изглежда много познато.

— А вие знаете ли коя е Сара Съливан?

— Откъде да знаете? Не я показват по Ем Ти Ви.

— Съжалявам, да не би да казах нещо лошо?

Майк въздъхва.

— Не — отвърща той, — не вие.

27.

Добре знае, че най-подходящото време да го направи е докато дневната светлина е все още силна.

Майк кара по „Андерсън“ и забелязва букетите цветя, визитни картички и увеличени снимки на Сара, пръснати по моравата и стъпалата пред къщата. Не забелязва никакви репортери. Или са се отказали за момента, или все още киснат край гроба на Джона. Той влиза в алеята и паркира колата в гаража, за да не се вижда.

Вътре в къщата, Майк измъква от контактите телефонните кабели в кухнята и спалнята. Не желае да го прекъсват, защото може лесно да се откаже от намерението си. Слиза в сутерена, взема каквото му е необходимо и се връща отново горе.

Стаята на Сара е пълна с топла, мека светлина. Миризмата ѝ, онова нейно ухание, с което са пропити възглавницата, завивките и дрехите, си е отишло отдавна, изветряло в хода на времето. Всичко останало си е както преди: масата за рисуване край прозореца; снимката на Том Брейди с автограф, подарена ѝ от Бил; комплект от серията „Барби“ в ъгъла — къщичка на Барби, с лека кола „Мустанг“ и частен самолет. Барби си има дори собствен „Макдоналд'с“ точно до къщата. Четири фотографии в бели рамки висят над леглото ѝ: Сара в родилната зала, първата прегръдка на Джес; първата прегръдка на самия Майк и още една на Сара в люлката. Идеята си е нейна. Сара е запленена от представата, че някога е била толкова мъничка.

Започва от куклите Барби. Взема ги внимателно една по една и ги полага в картонена кутия. Играчки, дрешки и мебели — тях ще подари на някое дете. Снимките над леглото ще си останат по местата до мига, в който бъде готов и за тях. Предметите, които са свързани със специален спомен — например мечето с надпис ТИ СИ СПЕЦИАЛНА върху корема, купено в деня на нейното рождение, за да бъде оставено отначало в кувъза, а по-късно в люлката ѝ, — тези неща ще опакова и скрие на тавана, при вещите на майка си.

28.

На другата сутрин, събота, Майк едва успява да свърже отново телефона, когато той вече звъни. Върху дисплея на апарата в кухнята се изписва ЕЛИС, САМАНТА. Майк вдига слушалката. Малко след девет часа е.

— Как я караш?

Всички все това го питат. Сякаш е на смъртно легло, обречен да последва Джона в отвъдното.

— Карам я горе-долу — отвръща той и си сипва трето кафе.

— Какви са ти плановете за днес?

— Работа до гуша. Притискат ме срокове. — Обектът в Нютън изостава. Работата трябва да приключи до края на седмицата. Бил изнася по-голямата част от товара на свой гръб, работи доста извънредни часове. — Ами ти? В офиса ли си?

— Днес за мен няма работа. Решила съм, просто за разнообразие, да правя онова, което правят всички нормални хора в ден като този. Снощи гледах филм за жена, преследвана от убиец, по кабелната, днес ще ходя на йога, а след това ще гледам още скапана телевизия. В момента се забавлявам с трима юнаци, които се състезават в катерене по телефонни стълбове.

— По телефонни стълбове?

— Да, съвсем сериозно. Яки мъжаги с кожени пояси драпат нагоре по стълбовете. Обичам спорта, ама това ми се вижда бая идиотско. Ти какво мислиш?

— Има ли гола жена на върха?

— Не.

— Бира?

— Поне аз не виждам да има.

— Е, тогава споделям мнението ти.

Тя се смее, а звукът на този глас го въодушевява, изпълва го с усещане за лекота.

— Имаш ли планове за довечера?

— Сам, нали не...

— Не ти се обаждам от съжаление. — Сам замлъква, за да подчертае смисъла на казаното. — Защо не идеш на работа? Свърши каквото имаш там за вършене и ако искаш да прекараме заедно вечерта, обади ми се. Можеш да звъниш по всяко време. Тук съм си цял ден. Нали имаш домашния ми телефон?

— Виждам го на дисплея.

— Добре тогава. Гледай да не се преумориш много.

— Ти също — отвърща Майк и затваря, а звукът от нейния глас стопля мислите му.

Остава загледан в люляковите храсти, засадени в ъгъла на задния двор, когато телефонът звъни отново.

— Значи си намислил да ме оставиш тук, докато си изгния — казва Лу.

— За какво говориш?

— Прекрасно знаеш за какво. — Гласът му е задъхан и писклив, също като на току-що спасен от удавяне. — Доколкото те познавам, сигурно вече си прочел сутрешния вестник и сега подскачаш от радост.

Майк поглежда през прозореца отпред, към пощенската кутия, окачена в началото на алеята. Репортерите все така не се виждат, а може би е още твърде рано. Сигурен е, че продължават да рият из Белхам. Притиснал безжичния телефон към ухото си, Майк излиза от кухнята и тръгва по коридора.

— Пукната пара не давам за онова, което разправят — нарежда Лу. — Казвам ти, не съм го направил.

Майк блъсва входната врата, спуска се бързешком по стъпалата и притичва през моравата, в свежия, стоплен от слънцето въздух.

— Чуваш ли какво ти приказвам? Не съм аз.

Измъква от кутията днешния „Глоуб“ и го разгръща.

На първа страница се мъдри голяма снимка на Лу, воден от двама детективи към патрулна кола. Заглавието отгоре гласи: **МЪЖ ОТ БЕЛХАМ АРЕСТУВАН ЗА УБИЙСТВО НА БОДИГАРД.**

— Адвокатът ми се е преместил в друг щат — съобщава Лу. — Какво ще кажеш за твоя? Свърши ти добра работа.

Майк преглежда на бърза ръка материала, думи и фрази подскачат пред очите му: Лу е уличен в причиняване смъртта на бодигарда, починал вследствие усложнения, настъпили след обгаряния от трета степен; предстои повдигане на обвинение; Лу „уж“ бил

свързан с името на прочутия мафиот Джак Кадилака Скарлата; „уж“ имал отношение към обира на няколко бронирани автомобила.

— Ти чуваш ли ме изобщо? Разполагам само с пет минути.

Майк продължава да чете.

— Адвокатът ми почина.

— Тогава ми намери друг.

Майк вдига очи от вестника.

— Какво каза?

— Трябва да ми намериш адвокат.

Погледът на Майк се вдига към тавана. Вещите на майка му — по-точно малкото, които успява да запази са скрити в кутия от обувки. Точно преди да замине за Париж, Лу събира всичките ѝ дрехи и снимки, всичките ѝ лични вещи, останали в къщата, и ги изгаря в задния двор.

— Скапан кучи син — казва Лу и затваря.

29.

Час по-късно Майк е напълно наясно с положението.

Когато става дума за енигматичния му старец, Майк е сигурен поне в едно: Лу изпитва панически ужас от тесни затворени пространства. Никога не си го е признавал — той не споделя нищо и с никого. На Майк му просветва един неделен дъждовен следобед, докато гледа „Ловецът на елени“ по кабеларката в дома на Бил. Сцените, при които Де Ниро и Уокън са натикани в ония кафези като военнопленници — такъв е бил някога и самият Лу. Докато гледа тия сцени, Марк разбира защо баща му винаги държи да се качва по стълбите, вместо да използва асансьора, защо прави всичко възможно да не лети със самолет, защо отказва най-категорично да се вози в малки коли. „В такава кола нямаш никакъв шанс да оцелееш при катастрофа. Блъснат ли те, умираш.“

Мерик не е в участъка и Майк се свързва с Бавния Ед. Когато спира пред участъка, мигом съзира скупчените на паркинга репортери. Паркира зад сградата на участъка, където Бавния Ед му отваря вратата.

— Държат твоя старец в кафеза заедно с Брайън Делански — съобщава Бавния Ед, докато вървят по коридора. — Знаеш ли го? От местните е.

— Нищо не ми говори.

— Представи си скапаняк с ръста на Бил и два пъти по-откачен. Намерили го в два часа сутринта целия в кръв и бълвоч, прострян на земята в безсъзнание. А твоят старец спи в неговото легло. Носът на Делански е счупен. Наложило се докторът в Спешното да му източва и двата тестикула. Самият Делански твърди, че е паднал в съня си. Колко годишен, казваш, е Лу?

— Наближава шейсетте.

— Бога ми, Ханибал Лектър може да му завиди. — Бавния Ед спира пред вратата към ареста. — След петнайсет минути трябва да го подготвим за транспортиране.

— Спомням си процедурата.

— Само че твоят старец няма да се измъкне под гаранция. Опитай да му налееш малко разум в главата. Всичко ще протече много по-лесно, ако ни сътрудничи. — Бавния Ед отваря вратата и Майк тръгва по слабо осветен коридор.

Лу се намира в последната килия, седнал по турски върху койката, стиснал в длани кутийка кола. Лицето му е болезнено бледо и лъщи, сякаш е намазано с олио. Въпреки хладния въздух върху синята блуза, в допир с подмишниците му, ясно личат тъмни петна. Малкото помещение е пропито с миризмата на застояла пот, изветрял аромат на използвания от Лу афтършейв, „Олд Спайс“, както и на просмукани от воня на тютюнев дим дрехи.

Отпред е поставен съваем стол. Майк се настанява върху него.

Изтичат цели две минути. Лу не помръдва и не продумва.

— С Поли Уотърс израснахме заедно — съобщава той най-накрая. — Взеха ни в армията по едно и също време. Онзи път бе тъмна нощ и ние навлязохме в някакво село, за което се предполагаше, че е изравнено със земята. Стана така, че Поли не гледаше накъдето трябва, когато някакъв жълтур с огнепръскачка го подпали като факла. Човек пищи много особено, когато гори. Споменът за подобен звук не те напуска, докато си жив.

— А какъв звук се чува, когато им пръсваш главите?

Лу отлепва поглед от колата.

— Полицаите открили фасове край бараката в задния двор на Джона — съобщава Майк. — Можеш ли да познаеш чии отпечатъци са били по тях?

— Няма да влизам в затвора заради свинцините на друг.

— Отпечатъците съвпадат с намерените върху две парченца от бутилката, използвана за коктейла „Молотов“. Отгоре на всичко съседът на Джона е запасен офицер. По ирония на съдбата точно в оня момент си играел с прибора за нощно гледане. И кого, мислиш, забелязал да развива крушките от задната веранда на Джона?

— По тях има ли пръстови отпечатъци?

Майк не отговаря.

— Никак не ми се вярва — заявява Лу.

— Намерили са златната ти запалка в снега.

— За последно я видях у „Маккарти“. Някой ми я сви от джоба на сакото. Иди питай Джордж Маккарти, той ще потвърди.

— Искаш да кажеш, че някой те работи?

— Нямаш представа колко си прав.

— Доколкото разбирам, полицията те е спипала малко преди да духнеш от града.

— Гласях се за Флорида.

— Не мисля, че ще ти е много лесно да пробуташ тая история.

Лу скърца със зъби, а по протежение на долната му челюст се издуват сухожилия.

— Обадох се на едно-две места — продължава Майк.

След разговора с Лу той звъни отново на Сам, разяснява й положението и споделя своята идея. Тя го изслушва, прави някои предложения и се съгласява да помогне.

— Франки Делано — обажда се Майк. — Трябва да го помниш.

Лу кимва.

— Дърт гангстер. Подвизаваше се с бандата си в Норт Енд.

— Адвокатът, който имам предвид, не само го спаси от затвор, но отърва и двама от ключовите му играчи — Джими Фингърс и някакъв друг герой на име Престано. Кракът им не е стъпвал в затвора.

— Как се казва тоя?

— Уайнстийн.

— Мартин Уайнстийн? Има ли офис в Бруклайн^[1]?

— Този тип не е от Бостън. Наемането му граничи с невъзможното, но една моя приятелка му е близка.

— Ами викай го тогава.

— Много е скъп.

— Колко?

— Петдесет бона първоначално.

Лу дори не мигва.

— Викай го.

— Само за начало, нали разбираш. При случай като този, с всичките улики, които са събрали против теб, можеш да очакваш сметка за поне сто бона, а може и двеста. Хора като Мартин Уайнстийн не работят на кредит.

— Казах да го викаш.

— Тук вече работата зависи от теб.

Лу присвива очи.

— Помагаш ми — продължава Майк, — и моята приятелка урежда адвоката. Не ми помагаш, оправяш се сам. Такива са условията на нашата сделка.

— Какво искаш?

— Ще ми кажеш истината за случилото се с мама.

— Задникът ми се пържи на бавен огън, а ти си се разровил в лайна отпреди сто години.

Майк става.

— Тя ни заряза — заявява Лу. — Точка по въпроса.

— Месец след като това стана, тя изпрати по пощата пакетче до Бил. Имаше и бележка. В нея пише, че ще се върне в Белхам. Как разбра къде се укрива?

— Ако съм знаел, не мислиш ли, че щях да я върна у дома?

— Не и преди да й хвърлиш един здрав пердах. Не си забравил ония години, нали?

Лу отпива яка глътка от колата.

— Теб те нямаше няколко дни, нали така? Замина по твоите си работи. Помниш, разбира се. Върна се у дома, викна ме в задния двор и ми дръпна една лекция, от която да ми стане ясно, че тя няма да се прибере и е време да свикнем с тази мисъл. И сигурно щях да ти повярвам, ако не бях видял куфара ти отворен върху леглото и не бях решил да проведе малко разследване.

Майк бръква във вътрешния джоб на сакото, измъква пожълтелите самолетни билети и ги лепва срещу решетката.

— Билети за Париж и паспорт с името на Том Петерсън — казва Майк. — Мъжът от снимката много прилича на теб. Искаш ли да хвърлиш един поглед?

Трябва да му се признае това на Лу: не трепва, дори не мигва. Оставя кутийката кола на пода, а после се обляга назад в леглото, сключва пръсти зад врата, все едно слуша прогнозата за времето.

— Работата е там, че ти не обичаш самолети — продължава Майк. — И все пак си се качил на един, за да прелетиш цялото разстояние до Франция, при това под чуждо име. Защо?

Лицето на Лу поаленява, дебелиите, подобни на въжета вени по ръцете му се наливат с кръв.

— Кажи ми какво й стори и ти давам дума, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да те измъкна оттук.

— Ако не, какво? — Гласът на Лу крие заплаха: ебаваш се с мен, но на собствен риск.

— Чух, че килиите в „Уолпол“ са като клетките за военнопленници.

Лу не отронва дума. Лежи с блеснали очи.

Вратата се отваря и Бавния Ед тръгва към тях.

— Време е, Съли.

— Няма проблеми, господин полицай — отвръща Лу, а върху жълтеникавото му лице се изписва самодоволна усмивка. — Майкъл, щом проявяваш толкова жив интерес към скелетите от миналото, защо не започнеш от съпругата си — моля за извинение, бившата съпруга. Питай я за оня тип, дето ѝ го завря в онова евтино хотелче в Мейн през уикенда преди сватбата ви.

[1] Град, основан в началото на XVII век, който се намира в непосредствено близост до Бостън. — Б.р. ↑

30.

— Никога не си споменавал тая история с билетите и паспорта — казва Бил.

— Това не е нещо, с което човек ще тръгне да се хвали.

Майк помага на Бил да вдигне един от правените по поръчка шкафове от черешово дърво, които трябва да се я монтират в новата, професионално обзаведена кухня на Маргърет Ван Бърън. Тази кухня е достойна за снимка в домакинско списание: шкафовете са на обща стойност осемдесет бона, плотове от полиран гранит. Има, два фризера и, разбира се, свръхмодерни печка и фурна „Вайкинг“. Само дето Маргърет Ван Бърън мрази да готви.

Бил продължава:

— Учудва ме, че Лу така и не се е сетил за тях.

— Сигурно си е помислил, че ги е заврял някъде. Кой го знае? Беше много отдавна.

— А ти просто си ги прибрал.

— Мислиш, че трябваше да ги предам на полицията ли?

— Те смятаха, че изчезването на майка ти има връзка с Лу.

— Ти знаеш, както знам и аз, че още тогава Лу си имаше ченгета на заплата при него. Отец Джак е казвал същото не един път.

— Така си е.

— А освен това тогава бях едва на девет. Опасявах се, че ако Лу разбере някой ден за тия билети, бързо-бързо ще се намеря легнал до майка ми.

— И сега ли те е страх от това?

— Въобще не е за пренебрегване. — Майк бърше потта от челото си. — Мислех си, че ми е в кърпа вързан. Лу никога не е изпадал в подобна ситуация — затворен в капан, опрял до моята помощ. Мислех си, че като му покажа плика, докато е в това състояние — и готово.

— А вместо това той ти снася оная дивотия за Джес.

— Именно — отвръща Майк, докато се занимава с бормашината. — Точно това направи.

— Обади ли й се?

— Не.

— Но ще го сториш.

През следващия един час двамата работят мълчаливо. Когато приключват с шкафовете, преминават към лавиците в съседния килер.

— Тоя Лу, така да изгори човека — проговаря Бил, — никак не е хубаво.

Майк престава да се занимава с работата си и обръща глава към Бил.

— Нали говорим за същия Лу Съливан, с когото съм отраснал? Нали беше там, когато започна да блъска главата на Джон Саймън в бронята на една кола и за малко да го довърши?

— Дали е способен да подпали жив човек? Без съмнение. Напълно е способен да го стори, също както още куп други неща, дето ние двамата дори не можем да си представим. Но да клечиш зад някаква барака, да посипеш навсякъде с фасове, а накрая да си изпуснеш и златната запалка... Не ти ли се вижда малко прекалено немарливо?

Същото бе хрумнало и на Майк.

— Ако знам едно нещо със сигурност за твоя старец, то е, че той не е мърляч. След всичките дивотии, дето е вършил, при които нито веднъж не е оставил следа, нито веднъж не е допуснал да го хванат.

Така е, защото всеки път заравя труповете така, че да не могат да ги намерят.

През остатъка от следобед и двамата мълчат. Става шест часът и Бил решава да приключва.

— Ще се видиш ли със Сам за вечеря? — пита той, докато си взема палтото.

— Ще довърша едно-друго тук, а после се прибирам.

— Добра идея. За какво ти е да прекарваш приятна вечер с една красива жена, като вместо това можеш да отидеш и да се караш с бившата?

— Няма да ходя в Роули. — Само че вече е отскачал два пъти до камионетката да се обажда на Джес. Неуспешно. Самолетът й трябваше да кацне в три. Може би закъснява, а може да е взела по-късен полет.

— Сестрата на Пати взема децата довечера — обажда се Бил. — А ние с нея ще си поръчаме китайско за вкъщи и ще гледаме новия филм с Адам Сандлър.

— Как я накара да гледа подобно нещо?

— Ами миналата седмица тя ме принуди да изгледам някакъв филм, наречен „Часовете“. Каза, че имало лесбийки.

— На бас, че не е имало и за цяр.

— Абе, имаше, ама слаба работа. — Бил въздъхва и клати глава. — Избий си го от главата, Съли.

— Ти би ли могъл, ако си на мое място?

— Ако излезе от устата на Лу ли? Като едното нищо.

— Значи, ако някой ти каже нещо такова за Пати, плюеш и отминаваш?

— Двамата с Пати сме си все така женени. Ти и Джес сте разведени. Не можеш да ни сравняваш.

Майк поема голяма картонена чаша с кафе.

— В колко идваме утре?

— Миналата седмица гледах предаване за това, как можеш да си дадеш трупа за изследвания в някой медицински институт. Нямах представа колко е лесно. Подписваш се само на две-три места. Твоят старец би представлявам особен интерес за тях.

31.

В четири часа следобед на другия ден Майк звъни на вратата на Джес. В моравата отпред е забучена табела с надпис ПРОДАВА СЕ.

Джес изглежда изненадващо отпочинала и спретната в черната си дизайнерска пола и блуза в цвят слонова кост, с дълбоко изрязано деколте. Прическата ѝ също е променена — по-къса, с изрусени кичури. Докато я разглежда, Майк се пита как е успяла тази жена, която познава още от гимназията, това момиче, което едно време обличаше само джинси и блузи с къс ръкав, чиято представа за истинско развлечение е да караш с бира в ръка, почти опрял броня в колата отпред, на път за мач на „Пейтриътс“, да се преобрази в съвсем друга жена, която е започнала да отделя огромно внимание на дрехите си и прекарва дълги седмици в пътешествия из Европа.

Майк влиза в антрето и тя мигом го прегръща.

Докато я държи в обятията си, той се връща назад в спомените, към най-важните моменти от съвместния им живот: утешава я при погребението на баща ѝ; танцуват на сватбата си; притискат се един в друг, когато докторът им съобщава, че Сара е преборила белодробното възпаление. Отново става осезаемо усещането за онези по-незначителни събития, уж лишени от каквато да било връзка с всичко останало: смеят се на някой филм, целуват се за довиждане, преди да тръгне за работа. Всичко това го кара да се почувства неспокоен, объркан.

— Толкова съжалявам — мълви тя в гърдите му, — толкова ми е мъчно.

Той не разбира за него ли ѝ е мъчно или за Джона, или може би по принцип.

Джес се дръпва рязко от него и разтрива ъгълчетата на очите си. Отдалечава се и тръгва към дневната. Не знае какво да каже, а може би не иска, поне не още. Майк забелязва, че по-голямата част от мебелировката е вече изнесена.

— Кога напускаш?

— Вторник до обяд.

След два дни.

— Само това успях да приготвя — казва Джес, като сочи с широк жест на ръката различните пластмасови плата, пълни с бъркани яйца, бекон, препечени филийки, резенчета от ябълка и пъпеш.

Майк сяда. Топли слънчеви лъчи проникват през прозореца и сгряват лицето му. Той се опитва да задържи представата за сладкото ухание на напирания отвън свеж въздух, докато Джес разправя как тенджерите и тиганите, всъщност почти цялата кухня, са вече на път заедно с по-голямата част от мебелировката. Пуска покрай ушите си информацията колко кожи дера спедиторската фирма за опаковка и транспорт.

Джес лежи по гръб и помага на чифт грубиянски ръце да разкопчават блузката ѝ.

Майк поглежда надолу, към резенчетата пъпеш „Медена роса“, а в съзнанието му просветва числото 10. Той съсредоточава цялото си внимание върху него, задържа го там, докато поема дълбоко въздух през носа. Дълбоко дишане с помощта на диафрагмата — там е истината.

Джес пъха палци зад колана на джинсите и ластика на пликчетата и трескаво ги смъква надолу по бедрата, ѝ все едно синята материя изгаря кожата ѝ.

Джес му говори нещо.

— Какво каза? — пита той.

— Попитах какво има.

В съзнанието му изниква усмивката на Лу.

— Опаковах някои неща от стаята на Сара в петък вечерта — отвърща Майк. Продължава да фиксира с поглед храната пред себе си, отбелязва си ярките цветове на пъпеша и ягодите.

Джес сплита пръсти върху масата в очакване.

— Изпитах неудобство. Все едно ѝ казвам, че вече няма място за нея в живота ми. На сутринта реших да върна всичко както си беше.

— Може би още не си готов да се сбогуваш — обажда се Джес.

— Там е работата, Джес. Не съм сигурен дали изобщо ще бъда готов някога.

Въздиша и пита:

— Какво успя да научиш?

— Каквото има на бостънската уебстраница, а и „Глоуб“ отразява събитията доста подробно.

— Да ти разкажа ли всичко?

— Само ако ти искаш.

Майк започва от нощта, когато застава на верандата у Джона, и ѝ разказва всичко, чак до срещата с Мерик в „Дакота“. Докато говори, вниманието му се насочва през прозореца навън, към задния двор, към парчетата зелена площ и напъпили цветя, към различните спортни уреди, направени от метални тръби, към всичко друго — само не към лицето на Джес. Мисли си, че ако погледът му се спре върху него, всичко, което е таил след вчерашното посещение при Лу, ще се излее навън и той ще изгуби контрол над себе си, ще изпадне в ярост, както се е случвало по време на брака им.

— Оная сутрин, когато го срещнах на пътеката — казва Майк, — трябваше да го оставя да се задуши.

— Взел си правилното решение.

По тона ѝ познава, че не казва каквото мисли.

— Заради това ли си ядосан?

— Не съм ядосан.

— Вратът ти е червен като цвекло.

— Горещо ми е. Май ме е налязъл грипът, дето върлува напоследък.

— А защо не ме поглеждаш в очите? Правиш го само когато се опитваш да избегнеш скандал.

Има право, разбира се. Джес улавя всеки издайнически симптом на неговите настроения, познава отлично всички негови прийоми, които му помагат да заобиколи опасността от избухване на някоя свада.

— Ако те е яд заради нещо — продължава Джес, — кажи ми открито, за да го обсъдим.

На китката ѝ виси диамантена гривна. Навярно подарък от новия ѝ приятел. Вторачва поглед в бижутото (*пръстите ѝ търсят опипом ластика на боксерките му, а когато го намират, се впиват в плата и дърпат яростно надолу, може би дори го разпарят, защото ако Джес Армстронг пожелае нещо, Бога ми, тя се устремява неудържимо към него — нейните нужди винаги са на първо място, нейните желания, не е ли така, Майк?*) и усеща как остриите зъби на казаното от Лу се впиват още по-дълбоко в меката маса на мозъка му.

Майк вдига глава и среща нейния поглед.

— Май знаеш какво стана с Лу.

— Така е — съгласява се тя с въздишка. — Съжалявам, че освен всичко останало, и това ти се стовари върху главата.

— Не ми се виждаш изненадана. От историята с Лу имам предвид.

— Когато става въпрос за баща ти, нищо не е в състояние да ме изненада.

— Вчера говорих с него. В затвора.

— Господи!

— Помоли ме за помощ.

— За Бога, защо си причиняваш всичко това?

— Казвал ли съм ти някога за своите подозрения, че Лу страда от клаустрофобия?

— Това какво общо може да има с желанието ти да го посетиш в затвора?

— Смятах, че ще мога да се възползвам от тази негова слабост. Да го принудя да ми разкаже за мама. Бях го пипнал здраво, а разполагам и с доказателства. — И Майк ѝ разказва за билетите, паспорта и за това, как ги е открил.

— Никога не си го споменавал — отбелязва Джес. Върху лицето ѝ се изписва израз на огорчение. — Трябвало е да разкажеш всичко на полицаите, когато са дошли да разпитват след изчезването на майка ти.

— Нищо добро нямаше да излезе от това.

Джес мисли известно време по въпроса и казва:

— Може и да си прав. Когато става дума за опазване на тайни, твоят баща е ненадминат. Сега каза ли ти нещо?

Лу нищо не каза за майка ми, Джес. Постъпи както постъпва всеки път: отрича и отрича, и отрича. Онова, което направи обаче, бе да изтърси тази пикантна историйка за връзката ти с някакъв мъж, консумирана през уикенда, преди да се оженим. Не бих обърнал внимание, ако дъртият кучи син нямаше толкова самодоволен вид, след като го каза — сякаш знае, че ме удря право в сърцето.

Майк я познава от гимназията. Дори днес това, че нейната вярност е поставена под съмнение, му идва като шамар през лицето. Тя подчинява своето поведение, и за нещастие това на всички останали, на най-строг морален кодекс. Когато една от най-близките ѝ приятелки

й доверява, че има връзка с женен мъж, Джес моментално прекъсва всякакви контакти с нея. Точно тогава Майк си е у дома и чува казаното от Джес: „Въобщо не ме интересува колко много го обичаш, Карла. Човекът е женен — точка.“

Защо тогава го каза гадният Лу?

Джес е единствената ти връзка със спомена за Сара. Задай ѝ въпроса просто за да си сигурен, че си готов да се сбогуваш.

Джес отпуска длан върху неговата и стиска. Каквото и да сподели с нея, тя ще му помогне да понесе болката, както е правила по време на брака им, ще му покаже как да се справи с нея.

— Кажи — настоява тя.

— Отрича да има нещо общо.

— Защо те изненадва това?

— Наистина си мислех, че ми е паднал в ръцете. Да му беше видяла лицето. Той загива на онова място.

— Много добре — отсъжда Джес, като стисва по-силно ръката му. — Отлично.

32.

През месеците, последвали изчезването на Сара, Майк привиква телефонът да звъни по всяко време на денонощието. Когато апаратът звънва, той се обръща настрани и взема безжичната слушалка, за да я притисне към ухото си в очакване да чуе Джес, Мерик или пък някой ненормалник, някой пропаднал безделник, който няма какво друго да прави, освен да звъни посред нощ за негова сметка, за да разкаже някоя изсмукана от пръстите история за това, как бил видял Сара или пък да твърди, че знае какво се е случило с нея.

Обажда се Роуз Жиру.

— Тед... — проплаква тя.

Майк сядва в леглото. Знае за трите инфаркта на съпруга ѝ и че последният без малко да го убие.

— Постъпи на изследователска работа в Калифорнийския университет на Сан Диего.

— Защо си толкова разстроена?

— Приел е работата, без да ми каже.

Тук няма кой знае каква изненада. Майк не познава човека лично, виждал е само снимки на Тед Жиру, едър като мечка мъж с гъста брада и очила с черни рамки. Инженер-химик, който според Роуз прекарва по-голямата част от времето си или на работа, или заключен в своя кабинет, разположен в сутерена. Въз основа на чутото за него Майк си го представя студенокръвен като риба.

— Казах му, че не мога да се местя, не съм в състояние да напусна тази къща — оплаква се Роуз и се прокашля. — И знаеш ли какво ми каза той? „Постъпи както искаш, Роуз, но аз отивам.“ Това е неговият начин да ме накаже. Също като номера с масата. Нали съм ти разправяла, че каних един път отец Джона на вечеря?

— Спомням си.

— Седя край тази маса редом с Ашли и другите ни деца, а след като си тръгна, Тед започна да ми повтаря при всеки удобен случай какъв особняк според него е Джона. Казвах му, че се държи глупаво. Тед не ходи на църква. Нарича я „ментърджийница“. А когато

заговореше такива неща за отец Джона и аз не му обръщах внимание, започваше да се дразни.

Роуз се изсеква. Майк си я представя, седнала самотна в мрака на някоя част от къщата си, омотана в домашен халат, стиснала книжна салфетка в топчест юмрук.

— Тогава бе друго, в ония времена — продължава тя. — И днес квартала си го бива, но в ония дни познавахме абсолютно всеки. Децата ни растяха заедно. Мятат се на колелетата и отпрашват накъдето им видят очите. Когато запишеш някое дете в следучилищната програма на църквата, не се притесняваш, че свещеникът може да блудства с него или пък че самата църква ще прикрие подобно нещо. Дори след като от полицията ме уведомиха, че са намерили обувките на Ашли в кабинета на отец Джона, когато ми казаха какво е направил в Сиатъл, аз се опитах да го защитя, казах на Тед, че положително съществува някакво логично обяснение за всичко това. Не можеш да поставяш под съмнение морала на един свещеник. Не можеш да се усъмниш в безупречността на църквата. И аз приемах този мъж в моя дом. Изповядвах пред него греховете си. Доверявах му се. — Роуз се изсеква отново. — Тед така и не ми прости.

Роуз му е разказала надълго и нашироко обстоятелствата около изчезването на дъщеря им, но никога не е споменавала как се отразява то върху отношенията със съпруга ѝ. Майк е останал с впечатлението, че двамата представляват непоклатим фронт, обединен от общата мъка и любов към изчезналата дъщеря, твърдо решени да търсят начин да продължат нататък.

— И знаеш ли какво, Майкъл? Тед е прав. Има пълно право. От една майка се очаква да закриля своите деца. Всички признаци бяха налице, но аз си затворих очите пред опасността.

— Ти не си виновна — отвръща Майк и веднага му се приисква да върне думите си назад. Казаното е клише, а и колко пъти сам той го е чувал? Колко пъти е пренебрегвал тези слова, просто не им е обръщал внимание. Сара се качи на Хълма самичка и в това е неговата вина. Съжалявай колкото си щеш — нищо няма да се промени. Думите нямат свойството да заличават мъка.

— Още имам онази проклета маса за хранене — продължава тя. — Тед не дава да се отървем от нея. Не беше минала и година след изчезването на Ашли, когато Тед влезе в нейната стая, опакова

всичките ѝ дрехи и ги раздаде, без въобще да ми каже. Заяви, че трябвало да продължа напред. А масата? О, не — в никакъв случай! Нея не можем да изхвърлим. Няма значение колко я мразя — трябва да си стои, понеже е от неговата безценна майка. Престанах да се храня на нея, но да не мислиш, че това му направи впечатление? Искане да ме накаже. Заради станалото с Ашли. Заради отказа ми да замина с него, когато му предложиха място в Кеймбридж. Да пукна, ако има сила, способна да ме помести оттук, да не говорим за децата, които също се нуждаят от грижа и внимание. Не искам да обърквам живота им, което и без това вече е сторено. Но Тед непрекъснато намира към ново начало. И накрая му казах: ако приемеш този нов пост, ще те напусна.

Подсмърча и продължава:

— Пада ми се.

— Никой не заслужава подобно нещо, Роуз.

— Докторът казва, че такива работи се случват.

— Откъде би могла да знаеш за миналото на Джона?

— Имам предвид бебето.

— Какво бебе?

— Имаше друго бебе преди Ашли. Двамата с Тед си мислехме, че бременността напредва нормално. — Думите сякаш се откъртват някъде дълбоко в гръдния ѝ кош. — В средата на четвъртия месец разбрахме, че бебето няма мозък. Докторът предложи две възможности и Тед... Тед ме убеди коя от тях е правилната, човечната. Звучеше толкова убедително, научно и практично. Докторът прояви голямо разбиране и такт, но това е без значение. В очите на Бога аз извърших убийство. Убедена съм.

Роуз е замесена от същото жилаво католическо тесто като собствената му майка, втасвало из църковни училища в едни времена, когато монахините са имали навика да пердасат през кокалчетата на ръцете с линейка. Всяка неделя на литургия, задължителен жив интерес към религиозното обучение и оформяне на характер у деца. Следваш правилата и правиш каквото ти се казва, и в никакъв случай, при никакви обстоятелства, не си позволяваш да извършиш или одобриш това велико зло — аборта. Тези неща се оставят в ръцете на Бога.

Майк се изкушава да ѝ разкрие своята истина по въпроса: на Бог въобще не му пука. Единственото същество, което се грижи за теб, си

ти самият.

— Съгласно канона всеки, който извърши аборт, се отлъчва автоматично от Църквата — продължава Роуз. — Знаех това, но не намерих сили да живея, нали разбираш, с това огромно бреме. Искях да се изповядам, но не смеех да си отворя устата пред отец Джона. Страх ме беше от неговата присъда. Затова отидох в друг град, за да говоря с отец Морган.

Роуз се разплаква истински.

— Той ми се развика — шепне през сълзи тя. — Каза, че нямам право да вземам подобно решение, че е трябвало да родя онова бебе, за да може да бъде кръстено. Едва тогава можело да се погребее както подобава и душата щяла да отиде на небето. А аз не го сторих. Предпочетох лесния път и така осъдих тази душа на вечни мъки в ада.

Лавирането в подобно минно поле е специалност на Джес. Тя никога не среща затруднения при подбора на най-подходящите думи, нищо не е в състояние да я остави загубила ума и дума, както става с него сега.

— Отец Джона... усети, че нещо не е наред. Не можех повече да го тая вътре в себе си. И му казах. И знаеш ли какво, Майкъл? Той бе толкова мил с мен. Толкова добър. Само това ми остана в главата, когато излезе наяве цялата история около неговото минало. Да бъде толкова мил и добър, а после да направи всичко онова с Ашли. Просто... нищо не разбирам вече, Майкъл. Просто нищо не разбирам. — Роуз избухва в ридания. — Съжалявам — казва след малко тя. — Не беше редно да ти звъня и изливам душата си. И аз не знам защо го сторих, честна дума.

— Няма нищо, Роуз. Въпросът е там, че аз не знам какво да ти кажа. Никога не ме е бивало особено в подобни ситуации.

— Поне умееш да слушаш. Тед никога не е могъл.

— Какво да направя за теб?

— Разкажи ми за Сара. Колкото пъти сме разговаряли, никога не си ми казал истински каква е била тя... преди.

— Какво искаш да научиш?

— Всичко — отвръща Роуз. — Искам да узная всичко.

33.

— Въпросът си е съвсем намясто — отсъжда Бил, докато обръща кюфтета и наденички на барбекюто, поставено върху настилката на алеята за паркиране. Пролетната вечер е прекрасна. Всички са излезли, за да се насладят на приятния прохладен въздух, изпълнен с детски викове. Група малчугани играят уличен хокей недалеч от тях.

Майк удря жълта гумена топка в настилката, за да я изтръска от остатъците кучешка слюнка, и когато топката се връща в ръката му, я запраща към дъното на задния двор у Бил, та да може Фанг да се впусне след нея, надал яростен лай.

— Добре тогава. Аз съм Спайдърмен.

— Ти си идиот.

— Ако се наложи да си избира някой супер герой, това ще е Спайдърмен.

— Да, но Супермен може да лети.

— Също и Спайдърмен. Оня страхотен номер с мрежата.

— Подскачането с мрежа няма нищо общо с летенето, братле.

— Същото е.

— Дума да не става. На Спайдърмен му трябва високи постройки, небостъргачи — нали разбираш, нещо, за което да си закачи мрежата. В противен случай остава прикован към земята. Я ми кажи как би могъл да се премията над... да лети над едно житно поле?

— Че за чий му е да лети над житно поле?

— Ами, да речем, възлагат му да изследва житните кръгове.

— Какви житни кръгове бе? — Фанг, стиснал здраво топката в зъби, застава пред скарата и я обдушва внимателно, преди да се замъкне обратно при Майк.

— Извънземните ги оставят из посевите като елементи от навигационната си система — отвръща Бил през пушека. — Не си ли гледал „Следите“?

— Не. Впрочем какъв е резултатът от разправията с Пати за барбекюто?

— Когато тя прави скара последния път, взе, че плесна отгоре няколко парчета тофу, като си въобразяваше, че няма да усетя. А те имат вкус на мръсни крака. Вземи го този филм, „Следите“. Как се казваше оня, дето го е правил? Найт? Истински гений.

Майк взема отново топката и в същия миг забелязва сребристо беемве със затъмнени прозорци да се плъзва пред къщата на Бил.

— Защо не ми каза, че си поканил Бам?

— Бам току-що си взе лексус на лизинг, а тия може да са от лотарията на канала за телешопинг. Внимавай за камера... и балони. Балоните са сигурен знак.

— Те се движат с микробуси.

Шофьорската врата се отваря и отвътре изскача младеж с платинена коса, високо подстригана и настръхнала от гел. Неестествено тънката му снага е издокарана — Боже мили! — в панталони с цвят на кестен и черна риза. Бутва с пръст слънчеви очила с черни рамки нагоре по носа си.

— Господин Съливан! Аз съм Антъни!

Бил взема бирата си с думите:

— Е, поне ми става ясно защо не излизаш с момичета напоследък.

— Това е секретарят на Сам.

— Взела си е мъж за секретарка? Бива си я и нея.

Майк запраща топката към дъното на задния двор и тръгва по алеята.

— Цял ден се мъчим да се свържем с вас по мобилния — съобщава Антъни, когато стига до него.

— Забравих да му заредя батерията снощи. Какво има?

— Ами ето какво. Баща ви е ангажирал господин Уайнстийн като свой защитник.

Майк усеща кожата на лицето му да се изпъва до възможност.

— Сам ме предупреди, че може да реагирате така — съобщава Антъни. — Знам също, че помежду ви има договорка. Нямам представа как е станало. Нареди да предам, че ще ви се обади по-късно.

— Тя в офиса ли е?

— Заета е с едно заседание до осем часа. Ще се обади, не се безпокойте. — Антъни се пресяга през отвореното стъкло, грабва

отвътре бял плик и го връчва на Майк. Той е запечатан. — Това нещо трябва да ви се връчи лично по нареждане на господин Уайнстийн. Използваните от нас куриери не идват чак дотук, та се наложи вашият верен слуга да предложи своите услуги.

— Благодаря — отзовава се Майк. — Дълга ви една бира.

— Ще бъде среща — казва Антъни и намигва. Влиза си в колата и протяга ръка през прозореца за сбогом.

Майк разпечатва плика с помощта на палеца си. Вътре има ключ и сгъната бележка. Измъква я, разгъва и зачита характерните драскулки на Лу, изографисани върху адвокатска бланка.

Майкъл,

Отказах ми гаранция. Заключен съм в Кеймбридж до началото на процеса. Имам среща с адвоката утре сутринта в десет. Той иска 50 000 като първоначално плащане. Парите се намират в сейф под пода. Отгърни мокета в килера на старата си спалня и ще го откриеш. Комбинацията е 34-26-34. Вземи парите и остави на място остатъка.

Каза, че искаш да се спазарим. В дъното на сейфа ще откриеш някои неща, които са на майка ти. Направи плащането утре и ще отговоря на всеки твой въпрос. Имам право на посещения.

Нямам нищо общо с изгарянето на онзи мъж.

Майк сгъва листчето и поема обратно по алеята. Вие му се свят.

Бил посочва писмото с щипките за скара и се обажда:

— Това да не е любовно писмо от прекрасния ти партньор?

Майк му подава хартийката. Бил я хваща с краищата на щипките и я разгъва.

— Искрено се надявам твоят старец да обича горещия климат — заявява Бил и оставя бележката върху скарата. Майк я гледа как лумва в пламъци и в гърдите му се надига желание да направи същото с всички въпроси, които го измъчват. Да ги положи един по един върху жертвенатаклада и да си тръгне.

34.

С притиснат към ухото клетъчен телефон, Майк се обляга на шофьорската седалка на камионетката и започва:

— Нали каза, че Уайнстийн няма да поеме случая, преди да е получил твоето съгласие.

— Баща ти е оставил съобщение при Миранда...

— При кого?

— Миранда е секретарката на Уайнстийн — отвръща Сам. — Баща ти оставил съобщение, с което уведомява Уайнстийн, че ако поеме случая, може да разчита на допълнително възнаграждение в размер на двайсет и пет хиляди в брой. Ако успее да го отърве, получава още сто бона. Ключовата дума тук е „в брой“. Нали се сещаш?

Сеща се. В добавка към процента, който адвокатската фирма ще даде на Уайнстийн, той можа да разчита на още до сто двайсет и пет хиляди долара, при това освободени от данъци, след като Лу е готов да плати в брой. Без следа от банков превод данъчните не могат да го пипнат.

— И той не дава нито цент от тези пари на фирмата, така ли излиза?

— Ще бутне нещо на Миранда, за да си държи езика зад зъбите, което тя несъмнено ще стори. Доста отдавна работи при него. Каквото каже Мартин, това прави Миранда, а той си плаща като поп за тази лоялност.

— Засега не забелязвам да си държи устата достатъчно добре затворена.

— Не го знам от Миранда. Мартин ми каза.

— Какво му пука на Мартин откъде му идват парите?

— В момента му трябва нещичко отгоре. Прицелил се е в едно ново бентли.

— Страхотен тип, дума да няма.

— Защо не ме предупреди, че баща ти разполага с подобни ресурси?

— Защото нямах представа за това. — Лу никога не се е славел с широки пръсти. Да, купува си скъпи костюми, но никога не дава пари за лъскави коли и дълги ваканции. Къщата му в Белхам представлява едноетажна селска постройка, а през първите години след Виетнам парите са си направо кът.

Сам проговаря отново:

— Когато двамата с теб обсъждахме въпроса първия път, аз ти казах, че ако решиш да използваш името на Мартин като стръв, а ти явно тъкмо това си направил, съществува възможност баща ти да вдигне телефона и да се свърже направо с него.

— Именно затова изградихме нашата схема.

— Но ти не каза, че баща ти разполага с купища пари. Ако знаех това, щях да предприема друга тактика.

Майк не се сърди на Сам — яд го е на себе си. До такава степен е завладян от идеята да стисне Лу за гушата, че изобщо не се сети за парите. Знае за ограбените бронирани автомобили, за липсващите от тях близо два милиона долара. Грешката му е, че допуска — неоснователно, както изглежда — баща му да е профукал заграбеното. През ум не му минава възможността старият да е скътал някъде толкова мангизи.

Ами времето, което прекара във Флорида? Дали не е свършил и там някоя поръчка?

Сам проговаря:

— Защо се притесняваш толкова много? Мислех, че си го загърбил завинаги.

— Това няма значение в случая. Какво ти дължа дотук?

— Безплатно е.

— Нека те заведе на вечеря. Ще слеза до града и ще си поговорим в някое приятно местенце.

— Приятното може да се окаже фатално за портфейла ти.

— Какво имаш предвид? Салата за петдесет долара ли?

— О, не. Много, ама много по-скъпо.

— Значи трябва да съм изтупан?

— Абсолютно.

— Избери време и място. Ще ти звънна утре.

Майк затваря и поглежда през прозореца, към къщата на Лу — по този въпрос няма две мнения: съпругата и синът му винаги са били

само временно пребиваващи в нея. Майк е бил тук за последно малко преди да навърши осемнайсет. Лу излиза по свои дела, а Майк събира малкото си вещи, общо два кашона, и се мести в къщата на О'Мали. Стаята на Чък и Джим е свободна, понеже двамата са постъпили едновременно в армията.

Оттогава са изминали две десетилетия и старият квартал се е променил доста. Селските къщи са съборени, а на мястото им се издигат просторни домове в колониален стил, някои с по два гаража. През всичките двайсет години Лу не е пипнал своята. Не е положил никакво усилие да направи тази бърлога на сериен убиец поне мъничко по-приветлива.

Майк седи в камионетката, вперил поглед в някогашния си дом, и мисли за бележката от Лу. Старият не му е оставил място за маневриране. Ако утре не се появи с парите в ръка — край на играта. Лу ще отнесе в гроба всички свои тайни. Също като Джона.

Нищо добро няма да излезе от тази работа. Ясно ти е като бял ден.

Точно този благоразумен, предвидлив глас му е спестявал купища неприятности в миналото. Благоразумен и предвидлив. Същият като майка си.

Майк излиза, затваря зад себе си и тръгва по наклонената морава към предната врата, докато изважда ключа от джоба на джинсите. Отключва и влиза в дневната, по навик дясната му длан се плъзва по стената в търсене на ключа за лампата.

Дневната е все така застлана с мокет в черно и различни оттенъци на сивото, стените са си все същите — бели, без нито едно петънце по тях. Няма снимки, няма евтини копия в рамки. Лу не обича снимките. Оттатък дневната има малка кухня. Същият бял линолеум на пода, чист и лъскав, както винаги без лекета, зелени плотове, умивалник и маса в безупречно състояние. Из въздуха се носи мирис на амоняк и белина — остри, антисептични аромати, които добре прилягат към студенината на мебелировката: твърди, функционални предмети, които спокойно могат да се поставят в някоя болнична стая — място за размисъл над собствените синини и белези.

Майк затваря вратата зад себе си. Шест крачки, и вече е прекосил дневната и част от кухнята. Завърта втори електрически ключ и тръгва

по тесен коридор към някогашната си стая, когато забелязва през отворената врата на Лу някакви снимки върху бюрото.

Майк свърва натам и пали лампата.

Снимките са на Сара.

Четири на брой, всичките правени на открито. Запечатали са образа на детето в различна възраст: Сара в лятна рокличка, редом с Фанг, потърсила опора с ръка върху гърба на кучето; Сара, завряла нос в глухарче; Сара, увлечена в игра с Пола О'Мали при катерушките на Хълма; Сара в розовия зимен екип, ръка за ръка с Майк, чакат ред да се спуснат по пързалката.

Снимките му изглеждат едновременно познати и чужди. Майк никога не е давал на баща си каквито и да било снимки. Нито пък Джес. Как не! Майк е фотографът в семейството. Джес няма нерви да се разправя с камера, а и предпочита ръцете ѝ да са свободни в случай, че Сара понечи да падне.

Но тези снимки не са правени от него. Авторът им е Лу. Предупреден е да стои настрана, но е следял Сара с обектива на камерата, за да открадне тези мигове.

Трябва да има още снимки, още негативи.

Майк проверява най-напред чекмеджетата на бюрото. Когато остава с празни ръце, се насочва към нощните шкафчета, кутиите с обувки в дрешника на Лу и най-накрая — под леглото. Нищо.

Може да са в сейфа.

Майк отива в старата си стая и пали лампата. Помещението е съвършено празно. Както и дрешникът. Изважда швейцарско ножче от джоба си — коледен подарък от децата на Бил миналата година. Намира подходящ крайник, коленичи и повдига с него ъгъла на мокета. Щом той се отделя от пода, хваща здраво материята и дръпва с все сила.

Лу не се е скъпил. Майк знае едно-друго за сейфовете. Преди няколко години, когато Джес решава да прибере на сигурно място у дома някои важни документи, вместо да се разкарва до банковия трезор, той извиква специалист в къщата, който му разказва подробно за всички модели. Сейфът на Лу прилича на техния — четвъртит, направен от солидна стомана, с равен капак, подходящ за скриване под килима. Майк е готов да се закълне, че сейфът на Лу е допълнително укрепен и не може да се пробие с бормашина. Касата е бетонирана в

пода и няма как да се измъкне без помощта на по-сериозно техническо оборудване.

Това нещо го нямаше тук, когато той самият беше дете. След изчезването на Сара и преди Джона да се превърне в главен заподозрян, Мерик и хората му се заемат с Лу и оглеждат внимателно всеки квадратен сантиметър от неговото жилище. Една от версиите е, че Сара може да е отвлечена заради миналите му дела. Бавния Ед не е споменавал нищо за сейф, пълен с пари. Нито пък за снимките на Сара.

Майк се хваща за работа. Въвежда кода, завърта дръжката и чува мазния шум от отключване.

Две реда от по две пачки с използвани стодоларови банкноти, пристегнати с ластик. Майк взема една и преброява парите. Десет хиляди, и то само в едната. Трябва да има Бог знае колко още — зависи от дълбочината на сейфа. След пет минути вече знае.

— Мама му стара!

Половин милион. В брой.

Как иначе, обажда се едно гласче. Ако ги внесе в банка, властите ще ги блокират начаса.

Хрумва му налудничавата мисъл да ги дари. *Ами да, в ръцете ми са и може да реша, че е най-добре да ги дам на някой друг. На някой, който наистина се нуждае от тях. Например на Асоциацията за борба с жестокостта към животните. Те се грижат за изгубени или избягали домашни любимци. Няма нужда да ми благодариш, Лу. Топлото чувство, изписано върху лицето ти, ми е напълно достатъчно.* Колкото и привлекателна да е представата за подобен неоценим миг, ясно е, че образът на Лу винаги ще го преследва.

Върху дъното на сейфа лежи пристегнат с ластик плик. Майк го изважда, маха ластика.

Снимки, но не на Сара. Най-горната, с малко избледнели от годините цветове, показва някакви хора, крачещи по оживена алея сред бели къщи, залети от светлина. Отначало Майк решава, че снимката е правена в квартал на Бостън, но това място е по-гъсто застроено и някак непознато.

Като Париж.

Майк изучава лицата от снимката. Не познава никого. По облеклото на хората може да съди, че е пролет или лято. Обръща

снимката и вижда автоматично отпечатаната от копирния апарат дата: 16 юли 1976.

Юли. Месецът, в който Лу заминава за Париж.

Следващата снимка е на платиненоруса жена, седнала край маса на открито, под бяла тента, покрита с бръшлян. Носи тъмни очила и чете вестник. Наоколо са насядали други хора, четат вестници и книги, бъррят помежду си, пият кафе.

Майк преминава към следващата снимка, същата жена в близък план, само че сега е без очила — усмихва се на седналия срещу нея мъж. Той е с гръб към обектива, но лицето на жената се вижда съвършено ясно.

Майка му.

Преглежда останалите снимки. Тя е на всяка една от тях, а също и нейният компаньон, този непознат мъж, много по-висок от нея, с остър, подобен на ястребов клюн, нос, дълги бакенбарди и гъста, вълниста, черна коса. Банкер или бизнесмен, ако се съди по костюма му. Трудно е да се определи с точност. Онова, което не е трудно да се види обаче, е топлото отношение на майка му към него. На всяка от снимките тя го държи за ръката или лакътя. Последната снимка ги е запечатала прегърнати. Той е прострял ръка около раменете ѝ на някаква оживена улица, а широката усмивка на майка му е обърната настрани. Тя е щастлива и уверена в себе си, отново в Париж, потънала в улиците на своя роден град.

35.

Майк е очаквал нещо като мъжка версия на Сам: висок, консервативно облечен джентълмен, със стройно тяло, оформено от редовно тичане сутрин и срещи по скуош следобед. Човек, който обича да си наваксва през уикенда с приятелите си, Престън и Аштън, на борда на своята яхта, закотвена близо до лятната му къща в Хаянис. Само че Мартин Уайнстийн, с маслинения си тен и сресана назад оредяваща черна коса, със златния ролекс и пръстена на кутрето, изглежда като типичен адвокат на мафиотска фамилия.

— Чудите се как е възможно евреин да прилича на Тони Сопрано, нали? — усмихва се Уайнстийн, лъснал големи бели зъби. Сигурно тежи към сто и петдесет кила — тялото му е масивно и тлъсто. — Майка ми е чистокръвна италианка, а баща ми — стопроцентов евреин. Аз и двамата ми по-малки братя приличаме външно на нея, но наследихме хитростта на баща си. Взех си италианка за жена, а двете ми деца са бледи като ирландчета. Чудеса на генетиката.

— Ето парите, които искате — отвърща Майк и подхвърля плика на Уайнстийн. — Искам да го видя насаме.

— Не си губите времето, същински бащичко. Това ми допада. Да вървим. Ще ви заведе при него.

Двамата тъмничари — стари кримки с бирени търбуси и квадратни челюсти, нареждат на Майк да изпразни джобовете си в пластмасов контейнер.

— Коланът и връзките на обувките също — обажда се единият.

Уайнстийн обяснява:

— Могат да се използват като оръжие. Не се притеснявайте, после ще ви ги върнат.

След като предава всичко, пазачът го проверява с металотърсач, сетне го кара да се събуе, разглежда най-внимателно подметките и токовете, преди да върне обувките.

След това кимва на партньора си, чува се жужащ звук и решетката се плъзва встрани с дрънчене.

Поредица коридори и врати, които се отварят и затварят след тях, докато Уайнстийн води, а Майк си повтаря наум как трябва да се държи с Лу.

Дежурният тъмничар вижда Уайнстийн, кимва и вади ключове да отвори вратата. Майк зърва Лу през стъклото. Седи, облечен в оранжев комбинезон. Навел глава, разучава бележниците на китките и веригата около кръста си.

— Разполагате с петнайсет минути — казва Уайнстийн, а сетне приближава толкова, че Майк усеща ментоловия му дъх, и добавя: — Дръжте се мило, става ли? Баща ви повръщаше цяла нощ, тресеше го — страшна работа, ви казвам. Наложил се да викат лекар. Изглежда е пипнал жесток грип.

Грип — другия път. Диагнозата е клаустрофобия.

Килията е тясна, с маса и два стола, мирише на сапун и крем за бръснене. Майк влиза. Лу остава с наведена глава и пита:

— Даде ли ти парите, Мартин?

— Няма проблеми — отвърща Уайнстийн. — Ако ти потрябва нещо, Лу, аз съм отвън, до вратата.

Уайнстийн затваря след себе си. Майк придръпва стола и сядва.

— Казвай сега.

— За Джес или за снимките, които намери в сейфа? Намери ги, нали?

— Знаеш, че е така — отвърща Майк. — Видях и снимките на Сара върху бюрото. Кога си ги правил?

Погледът на Лу става по-твърд, когато чува името на внучката си.

— Та какво разправя Джес за неделната си забегка?

— Кой е мъжът от снимките?

Лу вдига глава усмихнат. Изглежда повехнал на луминесцентната светлина, под очите личат сенки от недоспиване, тънките му устни са лишени от цвят. По челото се стичат капки пот.

— Не ти стиска да я попиташ, нали?

— Сега ще говорим за мама, а ти ще започнеш, като ми разкажеш как разбра къде се крие.

— Крие — повтаря Лу. — Наистина ли си толкова глупав?

— Кълна се в Бога, ако мислиш да шикалкавиш...

— Арнолд Макий.

— Кой е той?

— Пощаджията на О'Мали. Макий беше постоянно присъствие в „Маккарти“ — всяка петъчна вечер. Цъфна веднъж и ме попита защо писмата ти пристигат на неговия адрес. Видя, че съм в небрано лозе, и ми каза за пакетчето, което си получил от Париж. Почерпих го няколко бири и, от дума на дума, го помолих да си отваря очите и ако ми достави още нещо с твоето име отгоре, аз ще му доставя две стотачки с неговото.

— Значи ми е изпратила втори колет?

— По-скоро бележка. Написана върху една от ония дебели и скъпи пощенски картички. Но тя винаги си е падала по скъпото. Не съм ли ти разправял как един път ме докара почти до банкрут? В началото бяхме кът с парите, но това не пречеше на майка ти да се гощава със скъпи вечери из елитните ресторанти на Бостън. А когато си купеше нещо, го криеше някъде из къщата. Забелязвал ли си я да го прави?

— Какво пишеше в онова писмо?

— От кого ти каза, че е синьото й шалче?

— Не си спомням.

— Мислех, че търсиш истината, Майкъл. Или просто се опитваш да получиш моето потвърждение за твоята версия?

— Каза, че е от баща й.

Лу се обляга назад и скръства ръце върху корема.

— Нейният баща беше келнер, който едва успяваше да свърже двата края. Майка й пък умряла, когато Мари е била на четири.

Майк се мъчи да си спомни какво му е разказвала майка му за родителите си, нещо, което да противопостави на Лу, да докаже, че лъже. Като не се сеца за нищо подходящо, пита пак:

— Какво пишеше в писмото?

— Не си спомням съвсем точно, но ставаше дума за това, колко много й липсваш, как постоянно мислела за теб — такива глупости.

— Така ли? Само толкова?

— Искаш да узнаеш дали е писала кога ще се върне да те вземе? Помня, че имаше адрес, но не и телефонен номер. Питам се защо. — Лу пуска шампионската си усмивка, оня почти лъстив израз на задоволство от факта, че те е поставил на място. — Знаеш ли, още пазя тая бележка.

Пулсът на Майк се ускорява.

— Сигурно ще попиташ къде е? — продължава Лу.

Дава му възможност да избере: да се откаже сега или да доведе нещата докрай.

— Върви си, Майкъл.

— Къде е?

— В мазето — отвърща Лу. — Най-горното чекмедже на гърстнера.

Това е солидна кутия за инструменти, произведена от „Гърстнер и синове“. Лу съхранява там безценните си инструменти. Майк пита:

— Значи във второ писмо е написала адреса? Така си успял да стигнеш до нея.

Лу му намигва.

— Бинго.

— След това си скочил в самолета и хайде в Париж.

— Точно така.

— С фалшив паспорт.

— По онова време имаше някои недоразумения между мен и властите. Бяха си внушили, че имам нещо общо с някаква кражба на електроника от един склад в южната част на Бостън.

— Само че ти не обичаш самолети заради клаустрофобията си.

— Не ги обичам, защото им нямам доверие.

— Защо тогава не ѝ се обади? Имаш ѝ адреса, намираш телефона от „Справки“ и готово. За какво ти е било да се качваш на самолет?

— Момчето иска майка си — отвърща Лу, а Майк долавя злобата в неговия глас, почти вижда думите му да се свиват в юмрук.

Защо е толкова самонадеян?

Намислил е нещо.

Но какво?

— За теб майка ти винаги е била светица. Ами аз? Игрите с топка, велосипедите, колата, обучението ти в „Свети Стефан“? Когато основахте фирмата с Бил, аз предложих пари, даже и клиенти ви доведох. Винаги съм ти давал онова, от което имаш нужда.

— Включително по някой пердах.

— Трябваше да закоравееш. Енорийското училище и всичките религиозни дивотии ти размекваха мозъка. Това е проблемът на цялото ви поколение. Кътате като злато мръсотията, която животът излива отгоре ви, а после умира да циврите колко несправедлив е бил светът

с вас. Нищо чудно, че в днешно време е пълно с педали. — Лу поклаща глава, а след това се навежда напред и дрънчи с веригата около кръста. — Да си ме чул някога да хленча от самосъжаление? Заради брат ми, който загина в шибаната им война, или заради годината, която прекарах в плен?

— Кажи ми какво ѝ стори.

— Опитвах да я уговоря да се върне.

— Лъжеш.

— Стигнахме ли вече до същността на нещата? Май да. — Нито в израза на лицето, нито в тона му се долавя следа от разкаяние, от молба за прошка. — Стават такива неща, нали? Също като през оная нощ, когато посети Джона. Сигурен съм, че не си отишъл там с намерението да го пребиеш, но той е започнал да те лъже в очите и ти просто не си успявал да се сдържиш. Или греша?

— Да си виждал напоследък дружката си Джак Кадилака?

— Нищо не съм ѝ сторил. Щом не ми вярваш, недей. — Гласът на Лу е спокоен, прекалено спокоен, казва си Майк.

— Кой е мъжът на снимките?

— Жан-Пол Латиер.

Майк не успява да овладее удивлението, което се изписва на лицето му.

— Да, знам кой е — казва Лу. — Израснали са заедно. Били са много, ама наистина много близки. Направо неразделни. Голяма работа били Жан-Пол и твоята майка като млади. Винаги заедно. След това тя дошла в Щатите. Петнайсетгодишна и безнадеждно влюбена. Дватама поддържали връзка чрез писма и по телефона, само че най-често се обаждал Жан-Пол, тъй като нейният баща, твоят дядо, не ѝ позволявал да звъни чак във Франция. Когато младежът пораснал и станал на деветнайсет, долетял тук да види майка ти. Можел да си го позволи. Когато майка ти заминала, той започнал работа в хартиената фабрика на баща си. Подготвяли го да поеме семейния бизнес. „Хартии Латиер“. Голяма фирма според тамошните представи. А Жан-Пол умираше да обсипва майка ти със скъпи подаръци. Като она шал. От време на време из къщи се появяваха разни скъпи вещи.

Майк опипва несъзнателно чело. Усеща го влажно и лепкаво.

— Не ти се вярва, че твоята майка-светица е била замесена в толкова мърлява история.

— Ако е имало нещо между тях двамата, напълно я оправдавам.

— Нещо ли? Тя е била влюбена в него още когато се запознахме.

— Тогава защо е тръгнала с теб?

— Семейството на Жан-Пол е преуспяващо, много богато, с впечатляваща история. Цял куп предприемачи, политици — все хора от голямото добрутро, което кара някои да се подмокрят от умиление. Нищо не е в състояние да развълнува твоята майчица така, както парите. Проблемът е там, че бащата на Жан-Пол не искал синът му да се обвързва с някакъв боклук от простолудието, дори да е красив като майка ти. Трябва да се мисли за кръвните линии, нали така? Майка ти доста прилича на твоята съпруга — извинявай, на бившата. И двете ценят високо хубавите неща, които предлага животът, само че майка ти не е търпелив човек. А аз не знаех, че продължава да храни илюзии по отношение на Жан-Пол. Дори след като се оженихме. Винаги ми е било ясно, че ония снимки са въздух под налягане.

— Кои снимки?

— Майка ти държеше един албум със снимки на негови близки. Сигурно ти ги е показвала.

Албумите от мазето. Същите, които отнесе със себе. Майк помни как ги разглежда, усамотена долу, как на няколко пъти я сварва там да плаче, а сетне изнася снимките горе, показва му ги една по една и описва историята на своето семейство. На нейното семейство.

— Не — казва Майк, — не го е правила.

— Той се навъртал редовно из Белхам, докато аз бях на война. Идваше често в Бостън дори след моето завръщане. Няма начин да не си го виждал по време на някоя от тайните мисии, които провеждахте двамата.

Докато Лу говори, Майк рови из паметта си, търси образа на мъжа от снимките. Нищо. Толкова отдавна е било.

— Никога не съм виждал този човек — заявява той.

— Така ли? Много интересно. И защо според теб?

— Искаш да кажеш, че си знаел за връзката им.

— Хранех известни подозрения. Букети цветя от време на време. Купила ги била от цветарницата. Появяваше се красива сребърна рамка или пък чифт скъпи обувки, маркова рокля, а тя разправяше, че ги открила на благотворителна разпродажба. Майка ти можеше да бъде много убедителна с тоя нежен гласен — знаеш го по-добре от всеки

друг. Най-надарената лъжкиня, която съм срещал. Известно ли ти е, че си имаше пощенска кутия в центъра? Именно там Жан-Пол ѝ пращаше пари и скъпи подаръци.

Майк се опитва да си я представи как се облича и гримира, за да отиде на среща с този мъж, с този Жан-Пол, в Бостън. В някой хотел за милионери. Но в съзнанието му изниква само образът на старомодно облечена жена, привикнала към пестеливост и евтини гримове, с които прикрива синините си. Този образ оживява в главата му, тъй като е напълно правдив, а Лу се опитва да го очерни с лъжите си.

— Майка ти знаеше, че съм я снимал — казва Лу. — И Бог ми е свидетел, исках само...

— Следващия път, когато ме видиш, ще седя на свидетелското място, за да разкажа на всички за вечерта, когато се похвали, че си бил в къщата на Джона. Обзалагам се, че полицаите още не са открили подслушвателните устройства.

Погледът на Лу се изпълва с влажен пламък.

— Мартин — провиква се той. — Мартин, нямаме повече работа тук.

Майк се привежда над масата.

— Никога вече няма да видиш света отвън. Обещавам ти го най-тържествено.

Вратата се отваря широко, а Лу казва:

— Работата е там, че Жан-Пол обичаше майка ти, но не понасяше деца. И затова я накара да избира: Париж или Белхам. Майкъл, познай какво предпочете тя.

36.

Дъбовият сандък за инструменти, гърстнерът, се намира точно където е казал Лу: в мазето, върху най-долния рафт на един от онези пластмасови стелажи, които си сглобяваш самичък у дома. Заключен е. Вместо да губи време в търсене на ключ, Майк грабва една бормашина и пробива отвор в ключалката, спомня си, че когато Лу не е навън и не участва в поредния особено гнусен скандал с Мари, слиза тук, за да се заеме с някоя сложна задача. Има талант на мебелист, но не му достига търпение. Веднъж изработва цял кухненски шкаф, но докато го завърши, минават цели три години. Точно в това мазе и с инструментите на баща си Лу изработва и клетката за птички, която подарява на майка си.

Кутията се отваря лесно. Между облечените със зелен филц стени са оставени шест пачки писма, акуратно пристегнати с ластик. Всичките са адресирани до Мари Съливан с почерка на Лу. Повечето пликосе са пожълтели, а марките в ъглите им аха — и ще се отлепят.

Писмата на Лу от войната.

Това е много изненадващо, казва си Майк. Фактът, че ги е запазил. Твърде сантиментален жест, а у Лу няма капка сантименталност. Още по-изненадващо е, че въобще ги е писал, като се има предвид нежеланието му да говори за онези години.

Майк взема една връзка и я поставя върху работния плот, който минава по протежение на цялата стена. Пали цигара, маха ластичето и измъква наслуки едно писмо. Една-единствена страница, изписана с молив.

13-и май 1965 г.

Скъпа Мари,

Слънцето тук не ти дава мира. Няма спасение от тая гъста, влажна жега. При първия удобен случай ми прати вентилатор. Ха-ха!

Обстановката при нас се нагорещява. Онзи ден ни стовариха с хеликоптери в Додж Сити и в същия миг се

озовахме насред ожесточена престрелка. Слава Богу, бях с каска и бронирана жилетка, иначе да съм гушнал букета. Жълтурите ни държаха приковани към земята цели два часа. Нямах възможност дори да вдигна за малко глава, та да видя къде са — до такава степен ни бяха стиснали за гушата. През живота си не съмbral такъв страх. Не вярвам в ада, но ако го има, трябва да е тук.

Не спирай да убеждаваш брат ми. Не го искам на това място.

Моля те, пиши. Писмата ти ми помагат да живея в тази лудница. Как е Майкъл? С какво се занимава? Двамата сте постоянно в мислите ми. Изпрати ми негова снимка, ако можеш.

С обич:
Лу

Страх и любов. Тези две думи никога не са излизали от устата на Лу, а ето че ги е написал.

Майк отваря второ писмо. Датирано е седмица по-късно.

Пратиха ни да охраняваме пътя покрай едно гробище. Всяка нощ спя край някой надгробен камък. Губим по човек на ден — главно заради проклетата жега.

Обичам те, Мари. Помня, че разменихме остри думи, преди да замина. Знам и че парите не стигат, и ви е трудно на двамата с малкия, но аз ще се върна у дома и ще се реванширам. Не ме предавай. Не предавай онова, което си имаме. Ще се върна. Обещавам.

Още десетина писма с подобно съдържание, написани почти идентично: Лу описва ада около себе си, моли Мари да му пише. Последното:

Сигурно вече знаеш за Дейв Симънс. Стоеше точно до мен. Мари. Кихна и в следващия миг главата му се пръсна. Тъпа история. Моля те, намини край жена му, виж как я кара.

Моля те, престани да ме наказваш с това твое мълчание. Пиши ми.

На дъното, върху плик с реклама на верига фотоателиета, лежи друг плик с размери на пощенска картичка. Върху триъгълния капак е отпечатано: БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ НИ ПОВЕРИХТЕ ВАШИТЕ СПОМЕНИ. Адресиран е до Майкъл Съливан, в старата къща на Бил, точно както каза Лу. Върху картичката има обратен адрес.

Майк взема плика и го разглежда. Той е отворен. Изважда картичката от дебел картон.

Скъпи Майкъл,

Съжалявам, че ти пиша едва сега. Не спирам да търся място, достатъчно просторно за нас двамата. Париж е ужасно скъп град, особено този остров на Сена, където живея сега. Първият и последен наем се плащат авансово, а искат и гаранционен депозит за евентуални щети. Работя като сервитьорка в едно кафене, но все още не съм спестила достатъчно. Като обърна поглед назад, май трябваше да взема парите, които изтеглих от банката, за да можем да се установим двамата тук, но тогава мислех за училищната ти такса. След всичко, което си преживял, не исках да те местя в друго училище и да те откъсвам от приятелите.

Ще дойда да те взема. Знам, не мина повече време, отколкото казах, но знам още, че ти си търпеливо момче. Трябва да продължиш да бъдеш такъв. Можеш да ми пишеш на посочения адрес.

Гледай да не го намери баща ти. Скрый това писмо далеч от него. Ако разбере къде се крия, не е нужно да ти напомням на какво е способен той.

Заведението, в което работя, е с прекрасен изглед към „Нотр Дам“ и докато седя и пиша това писмо, мога да поглеждам през прозореца към гаргойлите на покрива, които толкова много харесваше.

Колкото и зле да изглеждат нещата, не преставай да вярваш. И не забравяй колко много те обичам.

Бог да те благослови:

Мама

Майк пъхва картичката обратно в плика. Преглъща мъчително.

За теб майка ти винаги е била светица. Ами аз? Игрите с топка, велосипедите, колата, обучението ти в „Свети Стефан“?

Майк взема плика с отпечатана отгоре реклама и го отваря в очакване да види още снимки на Сара или на майка си. Но не и лицето на Джес. На една много по-млада Джес, която се настанява в някаква кола на мястото до водача. Майк прехвърля набързо снимките и вижда...

Запраща снопчето срещу стената. Снимките се пръсват като взривени върху пода.

Майк отваря капациите над ниското стълбище и се измъква в залятия от слънчева светлина заден двор на Лу. Изважда портфейла и намира сгънатото на две жълто листче с новия адрес и телефона на Джес. Дала му го е, когато се сбогуваха миналата неделя. *Ако имаш нужда от нещо, Майкъл, каквото и да е, обади се.*

„Като нищо ще се обадя.“ Набира номера и долепя апарата до ухото си.

— Ало — обажда се Джес.

Думите набъбват в гърлото му. Отваря уста, но не може да произнесе нито звук.

— Ало — повтаря Джес.

Майк затваря и бърше лице с длан.

За теб майка ти винаги е била светица. Ами аз? Игрите с топка, велосипедите, колата, обучението ти в „Свети Стефан“?

Майк иска телефона на „Свети Стефан“ от „Справки“ и набира.

— Обажда се Майк Съливан — съобщава той на секретарката, която отговаря. — Искам да говоря с отец Конъли. Много е важно.

Секретарката го оставя за малко на линия, след което прозвучава гласът на отец Джак:

— Как я караш, Майкъл?

— Надявам се, че ще можете да ми помогнете с една работа. Имам въпрос, свързан с моята майка.

— С най-голямо удоволствие — отвърща отец Джак. Майк знае, че майка му е била близка с отца и той е напълно наясно с живота му при Лу. Спомня си колко смаян бе отец Джак, когато го попита дали знае къде е отишла майка му. Ако се е преструвал, заслужава „Оскар“.

— Има ли начин да се разбере дали тя е плащала за училището ми?

— За училището ли?

— Знам, че звучи идиотски, но току-що говорих с Лу и той твърди, че вноските са правени от него. Може ли да се провери дали това е така?

— Така е.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Посети ме лично и плати в брой скоро след заминаването на майка ти. Донасяше парите в брой всяка година. Единствен от родителите плащаше по този начин.

Майк не е подготвен за чутото.

— Добре тогава. Благодаря — промълвява той.

— Мога ли да ти помогна с нещо друго?

— Не точно сега. — Майк благодари още един път и затваря.

Като обърна поглед назад, май трябваше да взема парите, които изтеглих от банката, за да можем да се установим двамата тук, но тогава мислех за училищната ти такса. След всичко, което си преживял, не исках да те местя в друго училище и да те откъсвам от приятелите.

Това са думите на майка му от писмото, само че всичко е било лъжа. Лу каза, че е плащал той, а отец Джак току-що го потвърди. Тя го е излъгала. Но защо?

— На това трябва да се сложи край — обръща се той към нищото. — Време е всичко да приключи.

Ти го поиска, нали?

Спомен за Сара: двамата са в колата, на път към закусвалнята на Мейн стрийт, няколко седмици след като умира майката на Бил. Сара

трябва да е била на пет. Майката на Бил се отнася с нея като със собствена внучка, затова двамата с Джес казват на Сара, че Нана Джейн е починала, след което Джес поема инициативата и обяснява, че смъртта означава край за тялото, а душата на Джейн е отишла на небето, докато всичките добри неща, които хората са харесвали у нея, всички светли мигове, които са преживели заедно, спомените за тях остават да живеят у всеки, който я е обичал.

Сара задава един-два въпроса и отива да си играе с куклите, а с течение на времето въпросите оредяват и накрая съвсем спират. Двата с Джес си казват — вече е забравила, до онзи ден в колата, когато Сара заявява, че все още ѝ е мъчно.

— Още ми липсва Нана Джейн — казва детето.

— На всички ни липсва, миличка.

— Кога ще си отиде тъгата, тате?

— Трябва време.

— Колко време?

— При всеки е различно. Трябва да дадеш време на сърчицето си да приеме нещата.

— А какво става, ако не ги приеме?

Това е невъзможно, казва ѝ тогава той.

Ами сега? Сега се пита колко мъка може да приеме едно сърце, с колко истини да се примири, преди да се пръсне.

37.

Малкото свързани с Бийкън Хил спомени на Майк са мъгляви. Те са от младежките му години — пиянски нощи от кръчма в кръчма, в компанията на Дивия Бил и останалите от белхамската банда. Бийкън Хил се гордее с някои от най-красивите жени в града. Майк помни това място като елегантен рай за каймака на обществото и свръх богатите, допълнен с трудности при паркирането и улично осветление със старомодни фенери. Бийкън Хил изглежда съвсем малък, докато не тръгнеш из лабиринта от тесни еднопосочни улички, обточени с павирани тротоари и тухлени фасади на кооперации и еднофамилни градски къщи, всяка от които струва колкото няколко прилични свои посестрими в Белхам.

Уличките са си все така тесни, паркирането все така трудно и всички тухли са все така по местата си. Но докато върви по „Чарлс стрийт“, Майк остава поразен от запазения дух на градчето. Разбира се, на всеки ъгъл има „Старбъкс“, а отсреща блести витрината на денонощен магазин, но като изключим това, Бийкън Хил сякаш устоява на атаките на лъскавата модерност, поразила вече изцяло Белхам. Част от Майк се наслаждава на оживлението в тази топла пролетна вечер, изпълва го разтуха при вида на хората, които влизат и излизат от магазините, отиват на вечеря, бутат детски колички, на студентите с раници на гръб и чаша кафе в ръка, които говорят по мобилните си телефони.

Майк завива наляво, по улицата на Сам, открива търсения номер и се изкачва по предните стълби. След като напуска къщата на Лу, Майк изпитва нужда да чуе нечие безпристрастно мнение относно своите намерения и, понеже му е ясно какво ще каже Бил, звъни на Сам в службата.

Открива фамилията ѝ върху бронзова табелка, на която са написани имената на живущите в сградата, натиска звънеца и след малко чува жуженето на бравата. Апартаментът на Сам се намира на третия етаж. Изкачва вита стълба и я вижда, застанала в очакване на прага, в джинси и блуза с висока яка. Не познава друга жена, която да

умее да се облича така семпло и пак да изглежда хем секси, хем елегантна.

— Подстригана си — отбелязва Майк. — И си се изрусила.

— Антъни ме накара.

— Изглеждаш великолепно. — Самата истина.

— Имах нужда от промяна. Антъни се опита да ме замъкне с него да сме си сложили халки на пъпа, но аз стигнах само дотук. Влизай.

Апартаментът ѝ представлява обширно, разхвърляно пространство, изпълнено от светлина, с високи тавани. Помещението е изненадващо голямо. Масата е подредена за двама: красив кристал, порцелан и вече отворена бутилка вино. Плазмен телевизионен екран виси на тухлената стена, а отсрещният ъгъл е обзаведен като кабинет, с кожени кресла и натъпкани с книги лавици от махагон.

— Тук е... уха! — отбелязва Майк. Очаквал е да види нещо значително по-малко. На подобно място можеш спокойно да отгледаш цяло семейство.

— Благодаря. Приятели ми помогнаха при обзавеждането. Вечерята се топли във фурната.

— Ти ли си готвила?

— Взех я от „Антонио“. Най-добрата италианска кухня в града. Забравих да те попитам, когато се обади, но се надявам пиле с пармезан все още да ти е любимото ястие.

Майк е изненадан и трогнат, че си спомня.

— Какво ще пиеш?

— Кола, ако ти се намира.

Сам се отправя към кухнята с боси крака, отваря хладилника и подава леденостудена кутийка кола.

— Вече можем да ядем — оповестява тя — или да си поговорим. Както решиш.

— Да си поговорим звучи добре.

Сам взема чашата с вино от плота на кухнята и Майк я следва към една ниша, приютила две обемисти, щедро тапицирани кресла, разположени едно срещу друго, заедно с отоманка помежду им. Огромен панорамен прозорец гледа към улицата под тях, както и към издължено овално пространство с трева и дървета, което, неизвестно защо, му се струва познато.

— Какво е това място отсреща? — пита Майк.

— Площад „Луисбърг“. Ако ти се намират осем милиона, мога да те уредя с някое прилично местенце, което се нуждае от основен ремонт.

— Осем милиона!

— И не забравяй данъците. Могат до стигнат до петдесет хиляди годишно.

Майк оставя колата върху масичка край креслото, след което изважда плика от задния си джоб, преди да се настани. Сам сядя, като вдига крака върху отоманката. Ходилата й са на сантиметри от коленете му. Винаги сядаха така, спомня си Майк. Сам държи да го гледа в очите, когато обсъждат някой сериозен въпрос. Понякога отпуска стъпала върху коляното му, а той го разтрива, докато си приказват.

— Представа нямам откъде да започна — обажда се Майк.

— Почни отначало.

— Ако го сторя, трябва да бъдуваме цяла нощ.

— Щом трябва.

И сега той си спомня.

Площад „Луисбърг“. Коледа. Всяка година майка му го води в града, за да види голямата елха в Общинския парк на Бостън, а след това двамата се отправят към Бийкън Хил за празнична разходка с екскурзовод, която неизменно приключва на площад „Луисбърг“. Разбира се, частните домове не се отварят за посетители, но понякога, ако пердетата на партерните етажи не са спуснати, човек може да надзърне вътре и да види чудовищните елхи на безумно богатите. Всъщност неговата майка предпочита да наблюдава хората из къщите, вместо да слуша историята на сградите, които обитават и чиито стени още помнят стъпките на Луиза Мей Алкот и членовете на клана Кенеди.

Спомня си и друго. При последната им Коледа заедно майка му е доста разсеяна, иска да се помотаят още малко след края на обиколката. Вали сняг и, макар това да не му пречи, не може да каже същото за студа. Въздухът реже, вятърът хапе откритата кожа и той иска да си вървят. Майка му казва, че не може, още не, понеже имала среща с приятел. Да, с приятел. Тъкмо тази дума използва тя. Приятел. Това го изненадва, тъй като майка му няма приятели — най-малкото не

е споменавала да има. Още повече се изненадва, когато вижда този приятел. Мъж.

Жан-Пол ли е бил? Майк не знае. Не си спомня как изглежда мъжът, нито как е облечен, но помни неговото здрависване, нежността, с която слага ръка върху гърба на майка му, за да я отведе край един ъгъл, където си приказват цяла вечност, докато мъжът хвърля по някой и друг поглед към Майк.

— Не се насилвай да говориш, Съли. Можем просто да си седим и да се наслаждаваме на вечерта.

Майк посяга към положения върху бедрото му плик.

— В добри отношения ли си с бившия си съпруг?

— Не, слава Богу.

— Значи не се разделихте като приятели.

— Най-меко казано.

— Мога ли да попитам как стана?

Сам отпива от виното и казва:

— Защо се разведохме ли? Ами в продължение на три години опитвахме да си направим бебе и като не можахме по нормалния начин, започнахме разните му там изкуствени манипулации. Хапчета, хормонални инжекции, даже ин витро пробвах на три пъти. Но не се получи. Така че постъпихме като зрели хора. Започнахме да работим извънредно и престанахме да си говорим. Отчуждихме се един от друг и накрая той ми заяви, че не е щастлив. Аз също не съм, отвърнах му, и се съгласихме на развод. Мат страшно много искаше деца и, след като не съм в състояние да му ги осигуря, той реши да си върви, да си потърси късмета другаде, нали разбираш. За него осиновяването никога не е било алтернатива. Винаги съм смятала, че тъкмо в това се крие причината за неговите изневери.

Майк понечва да изрази съчувствие, но не иска да я прекъсва.

— Хващала съм го два пъти — казва Сам. — И двата пъти в мотел. И двата пъти вали, а аз седя в колата с бинокъл в ръце, гледам го как отваря вратата и целува пачаврата си за довиждане. Колко банално, а? И, колкото и жалко да изглежда, а то е безумно жалко, всеки път го прибирах у дома с колата си. Изкрънквах от него обещания да не се вижда повече с тази жена. Нали съм се врекла за „добро и лошо“, а случаят май спадаше към категорията за „лошо“. Мислех си, че в известна степен съм си го заслужила, защото

яйчниците ми не функционират като хората. — Сам отпива пак, а когато оставя чашата, започва да чегърта някакво петънце върху джинсите. — Казваше се Тина. Адвокат от друга фирма. Един от мързеливите сперматозоиди на Мат ударил право в десетката. Затова ми поиска развод. Намери си жена, която да го дари със семейство.

— Искрено съжалявам, Сам.

Тя свива рамене.

— Такъв е животът.

— Значи си знаела.

— За изневерите знаех, да. За бременността на Тина разбрах едва след подписването на документите по развода. Стана много бързо. Той ми даде всичко, което поисках. Но за бременността успя да скрие известно време.

— Питала ли си го след това защо е постъпил така?

— Мат е един самовлюбен задник. Защо да го търся, за да потвърждава нещо, което вече ми е известно?

Майк се привежда напред и усеща пръстите на стъпалата ѝ да го докосват по стомаха. Оставя плика в скута ѝ.

— Тези снимки са правени от Лу — съобщава той. — В седмицата, преди да се оженя.

Сам оставя чашата си на пода и внимателно отваря илика. Докато разглежда снимките, той се прави, че наблюдава хората долу по улицата, и полага усилие да не мисли за тях. Трийсет и шестте кадъра разкриват историята на една Джес, която се качва в някакво волво с мъж, когото Майк никога не е виждал, за да отидат до Ню Хампшир. Лу е направил множество снимки на колата по магистрали Сто двадесет и осма и Трета в северна посока. Паркират пред една книжарница, тръгват по оживена улица, която ги отвежда до стръмните бетонни стълби на синя къща — евтиното хотелче, споменато от Лу. Последните три фотоса са кулминацията: двамата слизат по същите стълби, влизат в колата и се целуват.

С ъгълчето на окоето Майк вижда Сам да прибира снимките обратно в плика.

— Всичко това не означава непременно, че е имала връзка.

— Ами последната снимка? Онази, на която се целуват?

— Фокусът не е особено добър. Според мен те само се прегръщат.

— И все пак.

— Значи баща ти извади снимките на бял свят просто ей така?

— Намерих ги в една дървена кутия заедно с бележка от майка ми, която Лу успял да докопа. Нали помниш какво стана с моята майка?

— Казвал си ми, че е избягала.

Майк започва от деня, когато майка му си тръгва, и причините да го направи. Разказва ѝ за последните си три срещи с Лу и завършва с второто писмо, което е открил в онази кутия. Разказва също за лъжата ѝ за таксите в „Свети Стефан“. Когато приключва, слънцето е залязло и уличните фенери светят.

— И сега си мислиш, че майка ти умишлено не се е върнала за теб. — Гласът на Сам е нисък, почти плах, сякаш я е страх да попита.

— Дали Лу е отишъл дотам, за да я снима с онзи мъж? Да. Дали мисля, че е имала любовна връзка? Май да. Дали мисля, че Лу се е опитал да я склони да се върне? Съмнявам се. Който му мъти водата, просто изчезва. Това е факт.

— Но за училището ти е казал истината — потвърдил ти го е самият свещеник.

— Сам, това е човек, който си вади хляба с лъжи и убийства. Майка ми не може да се стопи във въздуха. Ако бе жива, щеше да се свърже с мен — с писмо или по телефона. Все щеше да направи нещо.

Сам кимва цялата в слух.

— След изчезването ѝ у дома пристигнаха полицаи. Цял куп. А той вече е имал тези снимки. Знаел е с кого е, къде е. Трябвало е само да предаде снимките и щеше да излезе сух от водата.

— Ами ако ти бе разбрал за нейната връзка? Представи си какво би ти причинило това. На колко си бил тогава? На девет?

— Там някъде.

— А що се отнася до снимките на бившата ти съпруга — продължава Сам, — допускам, че баща ти е изровил нещо за нея и си е помислил, че ако ти ги покаже, ще я напуснеш.

— Само че не ми ги показва.

— Може би не го е сторил, воден от същите съображения, които не са му позволили да ти покаже снимките на майка ти. Фактът, че не го е направил, е по-скоро похвален, не мислиш ли?

— Веднъж видях как Лу обработва някакъв мъж с оловна тръба. Бил длъжник на Джак Кадилака, най-добрата дружка на Лу. Онзи се валяше по земята, пицеше и се молеше за живота си, а Лу го удряше, без да му мигне окото. И какво направи след това Лу? Отиде си право у дома да дремне.

— Съли, няма да седна и да си играя на психоаналитик, да ти разправам колко добре разбирам баща ти. През ум не ми минава. От всичко, което ми разказа, той очевидно е стопроцентов кучи син. Но въпреки това може би у него се крие и една непозната страна. Изглежда е решил, вместо да ти разкрие истината за твоята майка, да те предпази от нея.

— Така ли мислиш?

— За какво са му снимките, ако не е така? Честно казано, трудно ми е да си представя какво биха ти причинили те на онази възраст. И може би... Само предполагам, но може би си е казал, че за теб би било по-лесно да го мразиш, отколкото да узнаеш истината.

Майк затваря очи, разтрива ги. Вижда Джес да целува онзи, другия. Вижда Лу да се скита из улиците на Париж тръгнал по следите на жена си и нейната отколешна любов, щрака с апарата и си представя как ще срещне Мари насаме. Мисли си за всичко това, представя си как хлопва вратата между него и себе си, за да си тръгне, но не успява.

— Може и да бъркам — казва Сам. — Нямам представа какви са подбудите на баща ти. Честно казано, дори не знам какви са подбудите на собствения ми баща. Хората са голяма загадка.

— Днес звъннах на Джес.

— И какво каза тя?

— Каза „ало“ и аз прекъснах.

— Защо не я попита, когато обядвахте заедно?

Майк е мислил дни наред по този въпрос.

— Страхувах се, че ако каже „да“, това ще унищожи спомена за всички хубави мигове, които сме споделяли, и ще промени отношението ми към нея.

Сам мълчи. Майк се сеца за онзи нов спомен, който е изникнал така ненадейно. За майка му и непознатия от Бийкън Хил. Това истина ли е? Жан-Пол ли е бил онзи човек? Или умът му, подгонен от страха, е изфабрикувал една фикция? Прилича на истина, но вече не е толкова сигурен.

— Забрави го — прошепва Сам.

— Ти би ли могла?

— Зависи.

— От какво?

— От това, още колко врати искаш да отвориш.

Майк кимва.

— На второто писмо от майка ми има написан обратен адрес.

Сам изчаква да чуе останалото.

— Обадох се на твоята приятелка, Нанси, и я помолих да изрови нещо около този адрес, за майка ми и онзи мъж, Жан-Пол. Мисля, че Нанси ще свърши много по-добра работа от мен.

— Значи си решил да я търсиш.

— Знаеш ли, през цялото време си мислех, че Лу ѝ е сторил нещо. А сега излиза, че може и да е жива. Нямам сили да загърбя този факт.

— И ако се окаже жива?

— Не знам, Сам. Наистина не знам.

38.

През следващите три дни Майк потъва до гуша в работа. Свършват при Маргърет Ван Бърън в понеделник и се местят на следващия обект — онзи в Нютън, при дамата с урната. Доти Конаста е пенсионерка, при това много възрастна. Бил непрекъснато я подкача: „Не, кажете сериозно, когато дундуркахте Мойсей, той наистина ли беше лошо момче?“ На ръба на старческото оглупяване е, разправя все едни и същи истории за покойния си съпруг, Стан, и определено е много самотна. Следва ги по петите от стая в стая. Обикновено клиент, който им виси над главите, докарва Майк до бяс, но неспирното дрънкане на Доти го разсейва от постоянните, мъчителни мисли за майка му, за Лу и Джес, а и за онова ново лице, Жан-Пол.

След работа отива с Бил у тях, за да се потопи в хаоса на неговото домакинство. Движението е от особено значение. Постоянното движение ще го изтощи, затова помага на Пати при почистването на масата и миенето на съдове след вечеря, при къпането на децата — особено сериозна задача, когато става дума за близначките, любителки на ожесточената борба във ваната. Помага на Пола с домашните и я кани на разходка с кучето ѝ. Говорят си предимно глупости: защо любимият им сериал е изтъпял до такава степен, защо всички момчета са лайнари и така нататък. По-късно вечерта слиза в сутеренния кабинет на Бил, за да правят сметки или гледат телевизия — по избор на домакина. Майк все гледа да остава колкото се може по-до, късно, преди да си легне. Бил е наясно с всичко и не задава въпроси.

И ето че се обаждат Нанси Чайлдс.

— Попаднах на следа, но френският ми доста е ръждясал — съобщава тя, а след това, сякаш прочела мислите му, добавя: — Да, представете си, някои от нас, децата от бедните квартали, сме учили и друг език, освен испански.

— Какво открихте?

— Нека изровя всичко и ще ви кажа. А сега се обаждам, понеже искам да привлека Сам към случая — нали говори свободно жабарски.

Нещо против?

Абсолютно нищо. Сам и без това знае всичко.

По време на онези спокойни паузи, когато лежи проснат в леглото, Майк започва да се пита какво ли е успяла да изрови Нанси. А историята около Джес не спира да го гризе отвътре. Снимките се превъртат една по една в главата му и понякога решава да ѝ звънне само за да прекъсне, преди още да е чул първия сигнал. Наистина ли иска да научи истината? Или се е превърнал в мазохист? И той не знае.

Идва петък следобед и Майк се зарича да се наслади на още една вечер със Сам. Никакви приказки за Лу или Джес.

Има само един костюм — черен. Идеален е както за сватби, така и за погребения. След като се издокарва, слиза долу, в кухнята на Бил, където заварва близначките, седнали край масата, и двете по шорти и блузки, захапали ледени близалки с вкус на грозде, от които капе по ръцете и в чинийките им.

Бил подсвирва.

— Добре изглеждаш, Лаурел.

— Така се и чувствам, Харди.

Телефонът звънва.

— Една бира в ръка, и си готов за снимка — казва Бил и хуква към коридора да вземе безжичния от дневната.

Грейс измъква близалката от уста, а езикът и устните ѝ са лилави.

— Да не се жениш?

— Не — отвръща Майк. — Просто излизам на вечеря.

— С костюм?

— Ресторантът е много изискан.

— Тате не ходи на ресторант с костюм.

— Така е.

— Мами разправя, че тате има лоши маниери на хранене.

— Самата истина.

— Той с тебе ли идва?

— Не, излизам с една приятелка.

— Момиче?

Майк кимва, докато рови из купчината вестници и рисувателни книжки за ключовете си.

— Вратовръзката ти е грозна — отбелязва Грейс.

— Така ли мислиш?

— Тате има по-хубава. Отгоре с кучето Снупи от телевизията. — Обръща се към Ема: — Иди я донеси от дрешника на тате.

Като никога Ема прави каквото ѝ казват и хуква за вратовръзката.

— Трябва да ѝ поднесеш цветя — заявява Грейс. — Момичетата ги обичат. И мами обича цветя, но тате ѝ носи много рядко и всеки път каквито не трябва.

Майк открива ключовете за колата.

— Ей, сладурани!

— Какво, чичо Майкъл?

— Никога да не се променяте. — Лепва ѝ една целувка върху челото и се усмихва широко.

Грейс се усмихва в отговор.

— Момичетата обичат също, когато си поделите близалката.

Движението на юг по Първа магистрала е пълна лудница. Майк е забравил, че петък следобед е най-натовареното време, и на изхода от града напират точно толкова желаещи, колкото има и в обратната посока. Седи в камионетката, броня до броня с останалите нещастници, напредва сантиметър по сантиметър към пунктовете за плащане пред моста „Тобин“.

Някакъв самолет излита и докато Майк го наблюдава как се издига над небостъргачите в центъра на Бостън, отново се сеца за Джес, която също като майка му си събра партакешите и духна надалеч от общите им проблеми. Само че така не става: никога не можеш да избягаш от проблемите. Само ги местиш на ново място. Дори да прелетиш половината планета, пак си оставаш същият. Удивително е колко много хора опитват да загърбят миналото и зарязват всичко, което познават. Мъчат се да пуснат корен другаде, надяват се да станат нещо, което не са. Както Джес с нейните дрехи. Може пък в тях да е скрито разковничето. И в разстоянието помежду им. Във времето. Да. Времето и разстоянието могат да ти помогнат да забравиш всичко, даже син или дъщеря. Точно както направи майка ми, казва си Майк. Точно както направи бившата ми съпруга.

Вечерята представлява тричасово шоу, завършило със сметка, надвишаваща месечната му вноска за камионетката. Когато излизат, навън цари мрак, а нощният въздух е студен и наситен с подобната на електричество възбуда, на чистата радост от това, че имаш възможност отново да излезеш спокойно на открито след края на поредната отвратителна зима в Ню Ингленд.

— Наистина трябваше да си поделим сметката — обажда се Сам, докато се загръща в парче плат, нещо средно между шал и наметало. Качена е на черни обувки с високи токове, а роклята в същия цвят е направо поразителна със започващата почти от ханша цепка от едната страна.

— Казах, че ще те заведа където поискаш. Такава ни беше уговорката.

— Вярно, а като те видях издокаран в черен костюм и в такъв изискан ресторант, Майкъл Съливан, направо ми взе акъла.

— С напредването на възрастта се опитвам да придобия светско лустро.

— Значи отиваме на танци?

Майк се почесва по ъгълчето на устата.

— Нямам думи да ти опиша физиономията — казва Сам. — Шегувам се. Как, мислиш, се танцува на такива токове? Нали ще се пребия.

— Да вземем такси.

— И да пропилеем подобна вечер. Как не. Ще вървим пеша.

Повежда го по „Нюбъри“, бостънския еквивалент на „Родео Драйв“. Минава девет, улицата е задръстена от коли, а тротоарите от младежи със сериозни лица, които сякаш са се запътили към страхотно важна среща. Видът на тези двойки връща мислите му към снимките на Жан-Пол и собствената му майка в нейния нов и подобрен вид.

— Помниш ли, когато ходихме до „Раците на Мери“? — пита Сам.

Майк се усмихва. Трябваша им два часа, докато стигнат онази съборетина в околностите на Оганкуит, щата Мейн. До ден-днешен това си остава мястото, където бе вкусил най-прекрасните морски дарове на света.

— Имали сме великолепни моменти — добавя Сам.

— Без съмнение. Без съмнение.

— Защо тогава спряхме? — Сам продължава да се усмихва и след като е задала въпроса.

Майк пъхва ръце в джобовете, дрънчи с монети и ключове, вперил поглед надолу по улицата.

— Чисто любопитство — казва Сам. — Обещавам да не те бия.

— Наистина ли?

— Честна скаутска.

— Е, щом е честна скаутска. — Погледът му се мести от грейналите светлини на централен Бостън към блесналия обръч от фарове по „Арлингтън“, около Градския парк. — Истината е, че се уплаших. Ти отиваше в колеж, предстояха ти големи неща, а аз се върнах към онова, което ми бе познато и където се чувствах неуязвим. Какво да ти кажа? Бях на деветнайсет и доста глупав.

Прекосяват улицата и влизат в парка, минават край бронзовата фигура на Пол Ривиър, възседнал своя кон.

— Как се справяш с всичко напоследък? Нищо не каза по време на вечерята.

— Стигнал съм до положение да ненавиждам собствения си глас.

— Полезно е човек да си излее душата.

— Не и когато натоварваш другите с проблемите си. Не е зле понякога, за разнообразие, да изслушаш какво имат да разкажат те за себе си.

— Изобщо не ме натоварваш. За протокола, даже много ме зарадва, като ми се довери онази вечер, когато дойде у нас.

Крачат по моста с изглед към лагуната. Долу, на кея, където са привързани оформените като лебеди лодки, някакво момиченце сочи с пръст към истинските лебеди и говори на баща си. Стомахът на Майк се присвива, а дъхът се вкоравява в гърлото му.

— Нанси ми звънна тъкмо когато бях в най-натовареното движение — проговаря той. — Адресът от плика е на някакво кафене в Париж, само че майка ми никога не е работила в него. Не и под името Мари Съливан. Нанси каза, че ти си се обаждала, за да говориш със собственика.

Сам кимва. Научила е, че заведението е собственост и се управлява от едно и също семейство вече две поколения. Развиват успешен бизнес и съумяват да отворят още два ресторанта в същия район на Париж, но в нито едно от заведенията не е работила Мари

Съливан. Поне не с това име. Напълно е възможно да го е сменила, дори съвсем законно, за да не я открие Лу.

Майк вече за втори път уличава майка си в лъжа: първо за училищната такса, а сега за работата в кафенето.

— Научи ли нещо друго? — пита той.

— Само за ресторантите.

Майк замълчава, обмисля наученото от Нанси.

— Жан-Пол Латиер е жив. Все още притежава и ръководи семейната фабрика за хартия. На петдесет и осем години е, колкото мама, и все така си живее на оня остров в Сена — забравих му името.

— Ил Сен Луи.

— Именно. Жан-Пол има само един брак. С жена на име Марго Паради. Оженил се е две години преди майка ми да се омъжи за Лу. През ноември 1977-а се развежда. Значи около година след завръщането на майка ми там. Не се е женил повторно. Няма и деца.

Сам не казва нищо, знае за думите на Лу, че французинът не обичал деца.

— Този тип изглежда е в постоянно движение — продължава Майк. — Има един куп телефонни номера. Нанси успяла да се добере до него, след като се представила за вицепрезидент на американски концерн за производство на хартия. Имаш ли нещо против да запаля?

— Само ако почерпиш.

— Ти пушиш?

— Отказах ги преди четири години, но от време на време припалвам.

Майк изважда пакетче цигари, пали първо нейната, а сетне своята.

— Да се върнем към Нанси — промълвява той след малко. — Не го е питала за Мари Съливан. Решила, че може да поискам да говоря с него лично. Той владее много добре английски.

Минават покрай бронзовите патици, за които Сара смята, че нощем оживяват, и спират при кръстовището на „Бийкън стрийт“ и „Чарлс“. Сам го сграбчва за ръката, докато притичват през улицата, и го пуска, когато стигат отсрещната страна.

— Ще му се обадиш ли?

— На Жан-Пол ли?

Сам кимва.

— Първо трябва да свърша нещо друго.
— Джес — казва Сам.
— Мислех, че ще имам сили да го загърбя.
— Трудна работа. — Сам замълчава за миг. — Кога?
— Утре сутринта. Обадих се да я питам дали ще си е у тях.
— Как реагира, когато разбра, че отиваш в Ню Йорк?
— Казах ѝ, че пристигам за няколко дни с приятеля си Бам Бам и искам да си поговорим. Ще обядваме заедно.
Сам кимва с озадачен вид.
— Ако имаш нужда от нещо, обади се.
— Непременно. — Майк вижда табела с надпис „Маунт Върнън“ и свърва вдясно по стръмна улица. Изкачва шест стъпала, преди да чуе гласа на Сам.
— Къде хукна? — пита тя, застанала на ъгъла, в сянката на магазин за алкохол.
— Нали те изпращам до вас.
— Деденце, часът е едва девет и половина. Да не си се преуморил или пък те е страх да не пресрочиш вечерния час в старческия дом?
— Вече ни позволяват да закъсняваме чак до единайсет. И не съм уморен.
Майк слиза при нея, задържайки погледа ѝ за малко. Старото чувство се събужда — охлузено и наранено, може би малко променено от времето, но все така живо. Сам е наясно с това. Може да го види в начина, по който го гледа.
— Искаш ли да се прибиращ? — пита тя.
— Не. А ти?
— Не.
— Някакви предложения? Но без танци, моля.
— Мислех си за канелони.
— От цяла вечност не съм ял прилични канелони.
— Значи извади късмет. Знам едно страхотно място в Норд Енд. Съгласен?
— Съгласен.
Тръгват по „Чарлс“ и Сам мушва ръка в неговата.

39.

Ню Йорк е като Бостън на стероиди: по-едър, по-гаден, готов всеки миг да те глътне, ако проявиш безгрижие, мудност или просто глупост. Правило номер едно в този град гласи в никакъв случай да не приличаш на турист. Това означава да се впишеш в ритъма на пешеходното движение и да си отваряш очите на четири. Този дървенияк, вероятно от някой затънтен град в Айова, обаче се мъчи да раздели вниманието си между уличните табелки и местоположението им върху картата на града, която държи разтворена като вестник пред физиономията си. На ъгъла се кипри пациент на психиатрията, вдигнал плакат с надпис: ВРЕМЕТО ЗА ПОКАЯНИЕ НАСТЪПИ, ГЪЗОВЕ ПРОСТИ!

Това е забележителното при градове като Ню Йорк — човек никога не изпитва недостиг от безплатни развлечения.

Великолепен пролетен ден — напълно подходящ за коктейл с джин, както обича да казва Бам Бам — и следобедното слънце топли лицето му, спомня си за уикендите, прекарани на по чашка в лодката на Бам. Майк седи на открито в ресторант от другата страна на улицата и наблюдава как господин Айова забива глава в огромен тип, до който даже Бил ще прилича на джудже, когато в същия миг се появява Джес. Докато приближава, той вижда усмивката ѝ, онова непринудено щастие, което поражда насладата от топлината и слънцето, от анонимността в град, където хората не се блещят един в друг.

Джес застава до масата.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук.

Той се насилва да се усмихне.

— Тук съм. — Тонът му издава сила и самообладание.

Джес плъзва слънчевите очила над челото, за да ги нагласи върху главата си. Облякла е крещяща рокля на цветя, която би породила съмнения относно душевното ѝ здраве, ако се появи с нея в родния си град. Тук обаче просто се вписва сред останалите горещи поклонници на модата.

— Къде е Бам? — пита тя.

— Наложил му се някаква работа и не можа да дойде. Само двамата ще сме.

Едва успява да седне, когато сервитьорът си пробива път с рамото напред към масата, готов да обслужи или пък, казва си Майк, изпълнен с желание да разгледа по-добре Джес в лице. Отново му хрумва мисълта, че времето ѝ е по-скоро съюзник, отколкото враг. Поръчва си бяло вино и, докато сервитьорът изчезва на бегом, оставя чантата до краката си на пода. Майк опитва да се върне назад към моментите, запечатани върху старите снимки. Тогава Джес все още умееше да се забавлява и макар задушавачката предпазливост, която бе доминирала в неговия и на Сара живот, да се появява, още по времето, когато разбират за първата бременност, маниакалните ѝ страхове се превръщат в начин на живот едва след втория спонтанен аборт.

— Е — казва тя, докато кръстосва крака и се обляга назад, — какво сте наумили двамата с Бам за довечера?

Гледа я и се сеца за нейните клетви: „Никога няма да те лъжа, Майкъл“ и „Няма да има никакви тайни помежду ни, Майкъл“ — това е нейната житейска и брачна философия. Тайната любовна връзка е нещо, което влиза в пряко противоречие с цялата ѝ същност или най-малко с онова, за което се е представяла, докато са били заедно. Дали са били просто празни приказки, или Джес наистина се е съобразявала с това си кредо? Време е да разбере.

Не съществува внимателен подход в такива случаи. Той плъзва плика по масата към нея, съзнавайки, че това ще съсипе напълно добронамереността помежду им.

— Това тук е твое — казва той.

Джес опитва да прочете в очите му някакъв намек за онова, което се случва в момента, но не успява. Взема плика и внимателно изтръсква съдържанието му върху масата.

Първата снимка показва нея и приятеля ѝ, тъпкача, или какъвто ще да е, хванати ръка за ръка на стълбите пред оня хотел. Майк внимателно е поставил тази снимка най-отгоре, преди да затвори плика. Изражението ѝ ще му разкрие цялата истина.

Джес отваря уста и всичката кръв се оттича от лицето ѝ. Не спира да се вира в снимката на някогашното си „аз“, опитва се да не допусне видяното да пробие защитната черупка, която си е изградила през петте години, изминали след загубата на Сара. Очите ѝ се

присвиват, опитва се да му покаже, че няма да му позволи да я пречупи. Същият поглед както онази вечер, когато се прибира от Хълма вир-вода, за да ѝ каже, че Сара я няма.

Но черупката се пропуква и той го разбира, когато Джес бавно извърща глава от снимката към улицата с напълно отчужден израз на лицето. Същото като на гимназистката, в която се влюби преди години, застанала пред прозореца на своята спалня, докато полицейската кола спира пред тях, а тя знае, че двамата униформени, които изкачват бавно предните стълби, са дошли да ѝ кажат защо баща ѝ закъснява вече три часа и няма да се прибере от работа.

— Колко време? — пита Майк и усеща как нещо остро и нагорещено се пречупва вътре в него и потъва. Подготвял се е психически за това, но, Боже мой, колко различно е, когато наистина се случва пред очите ти.

Сервитьорът пристига, оставя бялото вино пред Джес и пита дали са готови с поръчката за обяд. Майк поклаща глава и мъжът се изпарява, нацупен от перспективата за минималния бакшиш от подобна поръчка.

— Колко време? — пита той отново и Джес потръпва от гнева в гласа му.

Колкото и да ти се иска да се пресегнеш през масата и да я зашлевиш през лицето, с пълно право между впрочем, налага се да вземеш решение. Искаш да научиш какво се е случило или да я накажеш? Защото можеш да избереш само едно от двете. Не можеш да имаш всичко.

Майк заговаря отново:

— Попаднаха ми случайно.

Джес се засмива с горчивина.

— Съмнявам се. Когато става дума за баща ти, няма случайни работи.

— Откъде знаеш, че ги е правил Лу?

Тя не отговаря. Остава все така загледана към улицата, очите ѝ скачат от един предмет върху друг.

— Ще ми кажеш ли?

— За какво? Сигурна съм, че баща ти е казал всичко.

Ако отрече, ако заяви, че не, напротив, дошъл е да чуе истината от нея, дали няма да опита да го излъже? Нищо не я задължава да каже

истината, но ако мисли, че Лу вече го е информирал...

— Защо си дошъл? Да злорадстваш? Да се насладиш на удоволствието, че си ме разобличил? — Джес среща погледа му и Майк вижда една нова решителност, която втвърдява очите ѝ. Разбира, че всеки миг ще се затвори в черупката си.

— Дойдох, за да получа обяснение — казва той с цялото спокойствие, което успява да мобилизира.

— Нищо подобно. Дошъл си, за да ме приковеш към позорния стълб. Обаче знаеш ли какво? Тази роля вече не ме привлича.

— Джес, аз...

— Не. Няма да го допусна. Направих грешка, при това огромна, и тя ме е съсипвала по начин, който никога няма да разбереш. Но аз съм си простила. Изминах дълъг път дотук, но съм си простила и продължих напред. Що се отнася до тази част от живота ми — тя посочва снимките, — това отдавна е обърната страница.

— Аз нямам ли право също да продължа?

Тя грабва чантата от земята.

— Кажи ми поне къде сбърках. Какво те изпрати при другия?

Джес отмества стола и става. Майк също се изправя, заобикаля масата и я хваща над лакътя.

— Не съм искал да го науча, но се случи. И сега в главата ми се прескачат куп въпроси. Мира не ми дават. Не и след станалото със Сара.

Джес не помръдва, но той усеща с цялото си същество желанието ѝ да си тръгне.

— Искам само едно обяснение и мисля, че имам право на това.

Лицето ѝ сякаш омеква мъничко. Той е в правото си. Тя отпуска дръжката на чантата и я оставя отново на земята. Майк освобождава ръката ѝ.

— Благодаря ти — промълвява той и двамата седат.

— Нека ти бъде ясно. Каквото ти кажа сега, ще бъде всичко. След като си тръгна, темата е приключена завинаги.

Не се притеснявай. След като си тръгнеш, и през ум няма да ми мине да те потърся отново.

Джес вдига чашата с вино, настанява се по-удобно и кръстосва крака. Върху лицето ѝ е изписано негодуванието на жена, готова да бъде подложена на кръстосан разпит.

— Познавам ли го?

— Не.

— Как се казва?

— Мислех, че Лу ти е казал всичко.

— Не е споменавал име.

— А то има ли някакво значение?

— Вероятно не.

Джес отпива от виното.

— Роджър — казва тя. — Лятото, когато се сгодихме, аз наех онази къща в Нюпорт, помниш ли я?

Помни я. През онова лято е много зает. Работата им с Бил се развива успешно. Джес е преподавателка в училище за деца със специални нужди и летата ѝ са свободни ако не броим почасовата работа като сервитьорка. Приятелка от колежа ѝ предлага да наемат къща в Нюпорт заедно с четири други момичета. Джес го пита дали има нещо против и той казва, че няма проблем, даже ще бъде забавно да отскача дотам всяка седмица, за да прекарват заедно деня на плажа.

— Една неделя ти не дойде, а аз се запознах с Роджър на някакъв купон. Той бе в края на четирийсетте и работеше като финансист в Бостън. Толкова бе различен от средата, в която сме израсли двамата с теб. Толкова умен и... книжен, както би го нарекъл ти. Всяка сутрин четеше „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“. Баща ми преглеждаше единствено спортната страница на „Херълд“, докато мама, както ти е известно, не даваше пет пари какво се случва извън Белхам. Роджър се занимаваше с инвестиционни програми, но по душа бе човек на архитектурата и изкуството. Едно лято наел вила в Тоскана. Имаше цял куп истории за пътуванията си из Европа. Много си падаше по ветроходство.

— Искаш да ми кажеш, че те е привлякъл с богатството си?

Тя го стрелва с поглед.

— Не съм толкова повърхностна и ти го знаеш.

Майк пита, вдигнал ръце в недоумение.

— Какво тогава?

— Роджър бе... толкова завършен. Аз не разбирам нищо от инвестиции и не съм ходила по-далече от Род Айланд. А ето, че той прояви интерес към мен и това ме привлече. Желанието да разбере

неговия интерес, предполагам. За мен това беше необяснимо. Нямах намерение да се влюбвам.

Мислех, че не си била влюбена, обажда се глас.

Джес забелязва израза на лицето му.

— Това бе много объркан период от живота ми — казва тя почти с молба за прошка в гласа. — Роджър знаеше за теб. Знаеше, че те обичам. Нищо не съм скривала от него. Знаеше, че ме е страх да не те изгубя. Да не изгубя онова, което имахме двамата.

Майк забива нокти в мазолестата си длан, усетил как тръгналата по гръбнака му жег започва да залива лицето.

— Лятото, което прекара на Хамптън Бийч, си се запознал с някакво момиче. Синди или нещо такова. Самият ти ми каза, че си се влюбил в нея.

— По онова време още не бяхме сгодени.

— Тогава бях убедена, че сърцето ми е устроено по начин, който оставя място само за една любов. И вярвах, че това си ти. Избрах теб, защото мислех, че там ми е мястото, но Боже мой, Майкъл, та ние бяхме толкова млади, когато се оженихме! Все още деца. Въобще нямахме представа какво правим.

— И какво стана? Защо реши да скъсаш с Роджър и да се върнеш с мен?

— Не съм се връзвала.

— А как го наричаш?

Джес опира лакът върху облегалката на стола и започва да разтрива чело, сякаш се мъчи да прогони мигрена. Докато я чака да заговори, той вдишва няколко пъти дълбоко, моли се да овладее нарастващото желание да ѝ прасне един. И откъде идва то? Та нали Джес описва събития отпреди двайсет години?

— Дойде септември и трябваше да се връщам на работа — казва тя. — Бях си внушила, че не е възможно мъж като Роджър да се интересува от момиче като мен. Казах си, че правя грешка, и скъсах с него.

— Само че той не искаше да скъсвате.

Джес го поглежда както се гледа отдавнашен познат, когото не си имал желание да виждаш повече.

— Продължил е да се навърта около теб — добавя Майк. — И кога взе решение да възобновиш ебането на пълни обороти?

— Няма нужда да ставаш груб.

— Ами ти как му викаш на това? — Дошъл е чак дотук и се е убедил, че подозренията му са истина. Ебане си е напълно точно.

— Наричам го грешка. Голяма грешка. Опитах да останем приятели — само приятели, — но привличането помежду ни беше твърде силно. Онова, което вършех, бе грешно. Предстоеше ни сватба и това не биваше да се случва. Но се случи и аз знаех, че трябва да сложа край. Каквото и да ти е казал Лу за онази вечер, аз бях на път да прекъсна тази връзка.

— Коя вечер?

— В която се натъкнах на Лу в ресторанта. — Джес търси с поглед очите на Майк. — Не ти ли каза?

— Говорихме само няколко минути. Не се стигна до подробности.

— Имах среща с Роджър в едно заведение на Чарлстаун. Казах му, че всичко е свършило, че не мога повече. Отидох до тоалетната и налетях на Лу, ухилен до уши в коридора. Заведе ме на една маса в задното помещение, започна да разправя колко се радвал да ме види, колко добре съм изглеждала и после сложи снимките върху масата. Точно както направи ти.

Джес отпива от виното.

— Каза ми да скъсам с Роджър, което щях да сторя така или иначе. Каза, че ако ме види с него още един път, ще ти покаже снимките. След това заяви, че трябва да ви сдобря. Отвърнах му, че ще направя опит, а баща ти подчерта, че е в мой собствен интерес да успея.

Майк се мъчи да си припомни онези времена, но не се сеца дори за един случай, при който Джес да се е изказала положително за Лу.

— Всеки ден, докато те чаках да се прибереш у дома, се измъчвах от терзания да не би Лу да ти е казал нещо. А после той се забърка в оная история с бронираните автомобили и когато замина за Флорида, усетих, че мога отново да дишам свободно.

— Какъв късмет си извадила.

— Недей.

— Какво недей?

— Не ме гледай така. Нямах никакво право да ме съдиш.

— Прости ми, задето ми е трудно да приема за чиста монета всички тия глупости колко си била объркана и как не си могла да разбереш собствените си чувства.

Кожата върху лицето на Джес се дръпва. Връща си предишната твърдост.

— Доста голяма доза нахалство проявяваш след всичко онова, което се случи със Сара.

— Това няма нищо...

— Да не би аз да я пуснах самичка нагоре по Хълма? А нима съм ти казвала някога, че ти си виновен? Казвала ли съм?

Майк избягва погледа ѝ. Жените от околните маси започват да им хвърлят крадливи погледи.

— Да, имаш пълно право. Не съм — заявява Джес. По бузите ѝ се стичат сълзи, но гласът си остава ясен и чист. — А много ми се искаше. Винях теб за случилото се и те мразех, и не можеш да си представиш дори колко пъти ми се е приисквало да ти го изкреця в лицето. Но не го сторих, Майкъл. Не го сторих, защото ми бе ясно, че подобни думи ще те наранят право в сърцето. На този свят се случват много нещастия и това е едно от тях. Когато разбрах, че съм бременна, трябваше да го сторя, макар това почти да ме уби. Беше грешно и безнравствено и ми бе ясно, че извършвам убийство, но трябваше да го направя. Не можех да вмъкна детето на друг мъж в нашия брак. Беше грешно, обаче го направих. Направих го, защото исках да бъда с теб. Защото те обичах.

Майк се вижда приведен напред, все едно се е измъкнал от кожата си и сега е станал страничен наблюдател на случващото се.

— Беше грешка — повтаря Джес със сгърчено лице, готова да избухне в ридания. — На всеки трябва да му е позволена по една голяма грешка. Няма защо човек да плаща, всеки ден за нея, но аз плащах. Докторът обърка нещата. Цяло чудо е, че Сара изобщо се роди, а после Бог ме наказа и ми отне детето. Моето детенце. Моята Сара.

Майк не успява да се изправи достатъчно бързо. Бедрото му удря масата отдолу, катурва я и преди да успее да реагира, чашата вино и другата, от кафето, се пръсва с трясък на земята. Джес не помръдва.

— Аз ти простих онзи ден на гробището. Сега е твой ред. Кажу ми, че ми прощаваш.

Майк започва да се препъва в пространството между маси и столове, устремен към улицата. Поглежда наляво, после надясно — не може да реши в коя посока да поеме с омекналите си нозе.

— Кажи, че ми прощаваш — крещи подире му Джес. — Кажи!

Избира посоката и тръгва.

— Кажи! Не си отивай, преди да си го казал!

Не се обръщай назад. Каквото и да стане, продължавай напред и не се обръщай.

40.

Когато спира, челото на Майк е обсипано с капки пот, а гърбът и подмишниците му са вир-вода. Няма представа нито къде се намира, нито колко време е вървял като в несвяст. Изправил се е до някаква пейка, а улицата е изненадващо пуста. Слънчевите лъчи се промъкват между небостъргачите.

Случилото се с Джес е повторение на онова, което стана при последната среща с Лу. Майк отива с нагласата да научи определено нещо само за да бъде изненадан, като от удар в носа, от нещо много, много по-лошо. Очаквал бе да получи от Джес признание за снимките, а сега ето ти бременност.

Тази бременност Майк открива случайно. Двамата наемат втория етаж от къща-близнак и той използва свободната спалня вместо кабинет. Заврял е някъде чек за солидна сума, предназначена за наема, и след като обръща стаята наопаки, без да го открие, решава, че може да го е хвърлил в боклука. Отива в гаража и започва инспекция на чувалите. Наистина открива чека, залепнал за дъното на един чувал, редом с три използвани теста за бременност. Открива най-напред единия, а после и другите два. И трите са положителни. Има опит още от гимназията, когато един ден Джес пристига уплашена у тях с новината, че цикълът ѝ закъснява вече три седмици. Тогава купуват два теста — „невинаги са точни“, пояснява тя — и отиват у тях, понеже майката на Джес е излязла. И двата резултата са отрицателни, а на следващия ден цикълът ѝ идва.

И ето че сега държи в ръка три теста — и трите положителни.

Спомня си чувството на умерена изненада. Обсъждали са бъдещия си брак, и то неведнъж. Семейство с три, а защо не и четири деца. Само че още не са правили опити. Но пък и не са внимавали кой знае колко. Джес не взема хапчета, защото е алергична към тях.

Случват се и спонтанни аборти, казва му тя същата нощ — малко нервна, както преценява чак сега. По време на първия семестър, особено ако бременността е за първи път, спонтанният аборт не е нещо

необичайно. Направила си тестовете, но искала да изчака още няколко седмици, преди да му каже. А после помята, както сама е предсказала.

Само дето е било лъжа. Била бременна, само че не с тяхно бебе, и не е имало никакво помятане. Излъгала го е като шаран и той е захапал куката.

Нямаше причина да не ѝ повярваш.

Точно така, защото ако се позамисли човек, нима е възможно истински да познаваш някого? Поемаш обет пред Господа, обещавате си да бъдете честни и прями, само че най-съкровени истини са онези, за които не говориш пред никого, които криеш дори от себе си. Другите виждат само онова, което им позволяваш да видят: истини, примесени с полуистини, мънички лъжи и колосални измами. В крайна сметка вземаш цялата шашма за чиста монета, хвърляш зара и приемаш най-добрата възможност, ако не искаш да останеш самотен цял живот.

Миговете, запечатани върху ония снимки, нямат нищо общо с изневяратата, а с утехата. Роджър не я целува; той я прегръща, успокоява я след... процедурата.

Майк бърка в джобчето на ризата за цигарите си, вади една и запалва с мисълта какво ли би станало, ако бе попаднал на снимките преди години. Дали щеше да се примири? Дума да не става. Дума, дума да не става. Има някои неща, които не заслужават прошка.

Но нали тя ти прости.

Майк си спомня думите на Сам за това, че хората са потайни. Няма две мнения. Всичките му познати водят двойствен живот и крият свои тайни. Дори хора като Роуз Жиру, на пръв поглед светци, а всъщност...

Майк спира.

Две жени с изчезнали деца са правили аборт.

Следа ли е това или просто съвпадение?

Откача телефона от колана, преглежда запаметените номера и избира този на Роуз.

— Толкова се радвам, задето се обаждаш — казва тя. — Така отвратително се чувствам заради оная вечер.

— Всички сме го преживявали, Роуз. Обаждам ти се заради онова... нали се сещаш... нещо, което си направила. Знам, че ще прозвучи идиотски, но мога ли да те попитам къде стана?

Чува я да поема дълбоко дъх.

— Знам, че въпросът е крайно интимен, Роуз, но може да се окаже от съществено значение.

— Не ме притеснява, че питаш. Работата е там, че след като се изприказвах оная вечер, все се мъча да го забравя. — Гласът ѝ звучи притеснено. Студено. Следва продължителна пауза, а сетне: — Конкорд, в Ню Хампшир.

— Опиши ми мястото.

— Прилича на жилище. На частна къща. Това е, което си спомням. И няма никаква табела отпред. В ония дни, когато ти правят нещо подобно... то става тайно. Не е като днес: вземеш указателя и си избираш най-близкия кабинет. Вътре беше страшен студ, а хората...

— Опиши ми я отвън. Как изглежда къщата? Синя ли беше?

— Бяла — отвърща тя колебливо.

— Сигурна ли си?

— Помня добре онзи ден. Трябваше да изкача едни много стръмни стълби от бетон. Никога няма да ги забравя. Все едно изкачвах планина. Когато излязох, бях толкова ошашавена, че се наложи Стан да ме хване и да ми помогне по стълбите. Имах усещането, че всеки миг ще рухна.

Също като на снимката. Роуз описва същото място.

— Роуз, знаеш ли номера на Синди Гилмор?

— Фамилията ѝ вече не е Гилмор. Казва се Кларкстън. Смени името си, когато се омъжи повторно. Даже и първото смени — сега е Маргърет. Маргърет Ан Кларкстън.

— Вярно, забравил съм. А имаш ли номера ѝ?

— Няма да иска да говори с теб, повярвай ми. Когато Дждона умря, реших да ѝ се обадя. Знаех, че номера ѝ го няма в указателя и че сигурно няма да иска да говори с мен.

— Но все пак ѝ се обади — казва Майк. Роуз, с майчинския си инстинкт, винаги е водена от желанието другите да се чувстват добре.

— Знам, че постъпих лошо, но имам една приятелка в телефонната компания, от нея научих новия номер. Обадих ѝ се... сигурно съм искала да чуя сродна душа, да си поговоря също както с теб. Само дето не ми отхапа главата. Този номер неслучайно бил извън указателя. И прасна слушалката.

— Дай ми го все пак.

— Мога ли да попитам за какво ти е? Досега не си проявявал желание да говориш с нея.

— Да, но...

— Има ли нещо общо с Джона? — Гласът на Роуз изтънява.

— Може би се хващам за сламка, но...

— Каж ми въпреки това.

— Първо да говоря със Синди. Ако онова, което си мисля, излезе вярно, първата ми работа утре сутринта ще е да ти позвъня.

— Ще изчакаш ли? Трябва да го потърся.

— Ще изчакам.

Роуз оставя слушалката върху нещо твърдо, чува се отваряне на врата. Докато слуша меките шумове от стъпки, от отваряне на чекмеджета, той обмисля как да започне разговора със Синди Гилмор. Не, Маргърет Ан Кларкстън. По всичко личи, че тази жена не желае да говори за случилото се с нейната дъщеря. Ако телефонът ѝ има дисплей за показване на абоната, щеше да разпознае името на Роуз Жиру, но тя е вдигнала слушалката, а после я е наругала.

Синди не би посмяла да се държи така, ако ѝ се обади полицаи.

Мерик няма да го направи. В неговите очи случаят е приключен. Може би Бавния Ед. Сигурно ще трябва да се нарушат няколко правила, но може да опита...

Роуз се връща на телефона.

— Ето го — казва тя и диктува номера.

— Благодаря, Роуз.

— Обещай да ми се обадиш, ако излезе нещо.

— Обещавам най-тържествено.

Докато намери автомат, две преки по-нататък, вече е успял да си изгради солидна и, надява се, убедителна версия. Набира (*това е ненормална работа*) и чува с облекчение как от другата страна вдигат слушалката.

— Ало — обажда се сприхав женски глас.

— Госпожа Кларкстън?

— Да.

— Госпожо Кларкстън, казвам се детектив Смитс. Съжалявам, задето ви притеснявам, но трябва да поговоря с вас. Искам да ви задам набързо един въпрос, ако не възразявате.

— Нямам желание да разговарям с хора като вас. Висяхте в къщата ми ден и нощ, казала съм ви всичко, което зная за онова чудовище. Точка по въпроса. Разбрахте ли? Край.

На дисплея ѝ не се изписва абоната. Предполага, че ѝ се обаждат от нейния град.

Лицето ти обаче, гласът — излъчвани са по всички големи телевизии, даже по Си Ен Ен. Ами ако познае гласа ти?

Вече е твърде късно, затова Майк хваща бика за рогата:

— Католичка ли сте, госпожо Кларкстън?

— Това ли искахте да ме питате?

— Знам, че въпросът ми е необичаен, но наистина е важно да знам.

— Бях католичка. Ударението е на „бях“.

— Правили ли сте... Разбирам колко личен е този въпрос, но трябва да разбере дали сте правили аборт преди рождението на Карълайн.

В другия край на линията настава мъртва, звънтяща тишина.

— Мога да си представя колко трудно ви е било — обажда се Майк. — Повярвайте ми, ако изобщо има човек на тази земя, който може да разбере какво ви е минало през главата, това съм аз. Никога не бих си позволил да попитам, ако не бе толкова важно.

— Дъщеря ми е мъртва от двайсет и четири години. — Грубия тон вече го няма. Сега в гласа ѝ се долавя смесица от сълзи и гняв. — Не искам да го преживявам отново. Стига ми общуването с хора като вас. Неслучайно съм си сменила името. Няма да ви позволя отново да ми откраднете живота.

— Значи отговорът е „да“?

Разнася се автоматичният сигнал на централата. Майк поставя обратно слушалката и излиза на улицата. Махва към едно такси, а с другата ръка набира номера на Мерик.

41.

— Значи си казал на Мерик — обръща се Бил към Майк. — Сега той е на ход.

— Почти съм сигурен, че нищо няма да направи.

— Съли, нали е обещал да провери.

— Това не ме въодушевява особено.

Бил се връща към работата си с потопената в сапунена вода гъба. Мие предния капак на новия, светложълт форд на Пати. Обул си е шорти, джапанки и блуза с къс ръкав, която оставя на показ името на популярна в миналото група, татуирано върху двата му масивни бицепса. Копринената тъкан на блузата е изпъстрена със стотици миниатюрни корици от „Плейбой“.

Наближава шест. Слънцето се спуска към хоризонта, но въздухът е все още топъл. Майк току-що пристига от службата на Мерик. След като каца на летище „Логан“, първата му работа е да отиде при него, в полицията, за предварително уговорената среща. Разказва му всичко, освен че се е представил за полицай.

— Хубав цвят — отбелязва Майк. — Всичките розови ли бяха разпродадени?

— Пати си я избра — отвръща Бил с равен глас. — Нищо общо нямам.

— Затова ли си кисел?

— Тежък ден. Близначките. — Бил поклаща глава. — Понякога ми се ще да бях стерилен.

— Обзалагам се на каквото кажеш, че Маргърет Кларкстън си е направила процедурата в Ню Хампшир.

Напрегнатият израз върху лицето на Бил е същият, който видя преди малко, изписан върху физиономията на Мерик. Недей да отговаряш. Само кимвай и може би този човек ще млъкне и ще се разкара.

Майк оставя кутийката кола върху земята и приближава Бил.

— Наистина ли не виждаш нищо странно в това, че и трите са правили аборт?

— Случва се много по-често, отколкото си мислиш.

— А ако се окаже, че и трите са го правили на едно и също място?

— Добре, да приемем, че това, което казваш, е истина.

— Да приемем.

— Каква е връзката с Джона?

— Не знам. Точно затова прехвърлих топката на Мерик. Но подобно нещо се нарича улика.

Бил пуска гъбата в кофата и вдига бирата си от капака на колата.

— Казвай.

— Сетих се за оня петък, когато се появи в кухнята, изтупан като младоженец. На другата сутрин Грейс дойде при мен и ми каза: „Чичо Майкъл пак се усмихва.“

— Не съм искал да стане така.

— Напротив, ти друго не правиш. — Бил насочва към приятеля си отвореното гърло на бутилката. — Нали точно ти отиде при Лу и не миряса, докато старецът не изплю оная гадост за майка ти. Още нещо, в което да си блъскаш главата, ама не, и това не ти стига. Затова се вдигаш чак до Ню Йорк, за да изровиш кирливите ризи на Джес отпреди двацет години. И като теглиш чертата? Едното няма нищо общо с другото.

— Мисля, че си струва да се провери.

— Да, отвлича ти вниманието.

— От какво?

Бил отпуска и двете ръце върху капака на форда. Заглежда се в етикета на бирената бутилка, а от колата капе вода.

— Казвам ти го, защото те обичам. Остави Сара на мира. Ако искаш, плачи, реви, напий се, направи каквато дивотия ти хрумне, и аз ще бъда „за“, щом така искаш. Ама всичкото това ровене... това трябва да престане, Съли. Все някога трябва да престанеш и да продължиш напред.

Майк пали цигара и обръща лице към предната морава, където Грейс и Ема седят и си играят с кукли. Пола се е настанила върху стълбите с притисната към ухото си безжична слушалка, а със свободната си ръка чеше легналия на една страна и прималял от удоволствие Фанг.

Момичето вижда, че Майк гледа към тях, и махва за поздрав. Той маха в отговор.

— Наистина е пораснала, нали?

— Съжалявам много, Съли. Съзнавам, че това не оправя нещата, но не знам какво друго да кажа.

— Ще поизляза за малко.

— Изчакай вечерята. Пати приготвя пържоли. Няма да преядеш.

— Друг път. Благодаря, че гледахте кучето. Приятна вечеря — казва Майк и тръгва към Фанг.

42.

Майк е на път за вкъщи, когато някаква неясна причина го кара да се отбие до гробището. Обръща, без да се замисля, и ето че сега стои, изправен почти като в транс, пред гроба на Джона. Фанг остава в камионетката — твърде уморен е, за да се раздвижи.

Онази сутрин, когато говори с Джес по телефона, не може да се сдържи и бе плакал за Сара. Добре, не го отрича, само че как да я остави? Даже по-късно, докато Мерик по заобиколен начин му каза, че Сара е вече мъртва, някаква част от Майк продължава да се надява. Докато опакова нещата от нейната стая, същата тази част отказва да загуби надежда, убеждава го, че не постъпва правилно. И ето го сега, застанал на ръба на този гроб, усеща същата надежда отново да изгаря гърдите му. Няма да я оставя. И знаете ли какво? Никой не може да ме накара.

Може Бил да е прав. Може би намира разтуха в цялото това ровене.

Джона лежи на два метра под него, изолиран в дървен сандък, залят с балсамираща течност. Тревата наоколо е прясно окосена. Майк вижда влажни стръкчета, полепнали по обувките, и си спомня колко обичаше Сара да тича боса и как понякога пристигаше откъм задния двор с позеленели ходила, докарвайки Джес до лудост заради разпръснатите по целия мокет парченца трева. Спомня си навика ѝ да изчопля сиренето от пицата: „Тате, това ѝ е най-хубавото, искам да ям само най-хубавото.“ Как изпада в ярост, ако не ѝ позволят сама да си избере какво да облече, сама да определи колко конфитюр иска върху палачинката или колко шоколадови пръчици да сложат в курабийките, които пекат двете с майка ѝ. Всяка мисъл за Сара е придружена от спомен за нейната упоритост, за тези незначителни изяви на желанието ѝ сама да взема решения, да доказва своята независимост, сама да ръководи живота си и Бог да ти е на помощ, ако ѝ застанеш на пътя. Да си я спомня по този начин, пълна с решителност и енергия, може също да е вид самозаблуда. Може би не иска да приеме, че е тръгнала доброволно с Джона, без значение колко е била разстроена.

Защо не си започнала да риташ и пициш, когато той се е приближил, Сара? Защо не си изпаднала в едно от присъщите ти състояния на ярост? Щях да те чуя. Защо тръгна с него и ме изостави?

В този гроб лежат не един, а четири трупа. И така ще бъде винаги, освен ако не направи отделно опело за Сара; може да погребеш зимния ѝ екип, след като свършат с него в полицията. Само че няма как да погребеш вещ — погребват се хора. Приготвят ги за полагане в земята и каквото там предстои по-нататък. Не можеш да се сбогуваш с един зимен екип. Поне той не може.

Как да се раздели завинаги с нещо, което дори не може да осмисли? В кой момент е редно да се откажеш от любим човек?

Майк се извърща и отправя поглед по протежение на „Евъргрийн“. Две момченца влагат цялата си енергия в дуел с пръчки вместо мечове, а майката или бавачката им седи в пластмасов стол върху верандата, разлистила списание в скута си.

Може би ако организира една църковна служба, това ще бъде като сигнал за неговите приятели, че най-накрая се е примирил с изчезването на Сара. Обичам те, Сара. Сбогом. Дано най-сетне ме оставят на мира, дяволите да ги вземат!

След малко измъква телефона и набира номера на Сам.

— Сигурно ти пламтят ушите — казва тя. — Тъкмо говорех за теб.

— Така ли? С кого?

— С Нанси. Току-що приключихме. Обади се да ми разкаже за снощната си първа среща.

Майк си представя физиономията на непознатия при първия му контакт с каруцарската уста на Нанси. Горкият.

— Как мина в Ню Йорк? — пита Сам.

— Ами... Имаш ли желание да ти правя компания?

— Разбира се. Ял ли си?

— Не, но какво ти е отношението към кучета?

— Като малка имах териери.

— Ами голямо, дето се лигави?

— Имам колкото искаш кърпи.

— Последен въпрос. Ако Нанси има време, ще мога ли да я помоля да се отбие и тя?

— Защо да не можеш? Какво става?

Майк отново поглежда гроба на Джона.

— Ще ти обясня, като дойда.

Докато вечерят, Майк разказва за Ню Йорк, Мерик и Бил.

— Сигурно се сещаш защо искам Нанси да намине.

— Да, с оглед на онова, което ми разказа току-що.

— А ти какво мислиш?

— Няма значение какво мисля аз. Щом искаш да поразровиш наоколо, тогава рови. Разнищвай колкото ти душа иска. А пък ако решиш да престанеш, направи го. В такива случаи няма готови рецепти. Какво значение има мнението на другите?

— Винаги схващаш правилно същността на нещата, Сам.

— По-добре така, отколкото да се придържам към неутралните сиви зони.

Известно време се хранят мълчаливо, а сетне Майк проговаря:

— Онази вечер беше много приятна.

— И канелоните си ги биваше.

— Имах предвид компанията.

— Знам — отвърща Сам с усмивка.

Прекараха си чудесно. Приятно и спокойно. Без необходимостта да казват или действат по някакъв определен начин. Някогашният ритъм на общуването им отново се е установил, а Майк не иска да разваля нещата.

— Животът ми е доста объркан — отбелязва той.

— С всички ни е така, Съли.

Чува се звънецът от входната врата и Фанг надига сънena глава от пода. Сам отваря на Нанси и когато тя влиза в стаята с мощен рев „Какякарате?“, кучето скача да я посрещне, започва да върти диво опашка и да души около нея.

— Да го разкарам ли? — пита Майк.

— Майтапиш ли се? Това е най-ярката проява на добронамереност, която някой ми е засвидетелствал от доста време насам. — Фанг я следва по петите, докато тя сяда до масата. — Е — обръща се тя към Майк, — какво толкова спешно има да си говорим?

Майк ѝ разказва. Когато привършва, Нанси остава смълчана, обмисля чутото. Прозорците на Сам са отворени; прохладен вечерен бриз, примесен със звуци от коли и хора, изпълва стаите.

— Добре — проговаря Нанси. — Все пак Маргърет Кларкстън не си е признала за аборта.

— Не, не го направи — съгласява се Майк, — но чувствам, че въпросът ми я жилна жестоко.

— Можеш ли да разбереш дали се е подлагала на тази процедура? — пита Сам.

— При нормални условия щях да отговоря положително — отвръща Нанси. — В наше време застрахователите знаят всичко. Записано е в МИБ.

— Какво е МИБ? — интересува се Майк.

— Медицинско информационно бюро. Накратко, това е компютъризирана система, в която се пазят всички данни, свързани с нашето здраве. Използва се от застрахователните компании.

— Мислех, че тези данни са поверителни.

— Добре дошъл в ерата на технологиите. Но тук можем да забравим за МИБ. Съмнявам се, че ще намерим каквато и да било информация там. Маргърет Кларкстън е към края на шейсетте, нали?

— На шейсет и шест е — отвръща Майк. — Пише го в една скорошна статия на „Глоуб“.

— Значи е родила Карълайн на двацет и седем — сериозна възраст според тогавашните представи. Да речем, че се е подложила на онази процедура, де да знам и аз, може би на около двацет. Тоест преди четирийсет и пет години, през 1958-а. Тогава татко ти е носел жилетка и е пушел лула, докато майка ти е умирала да се прави на модерна домакиня. По онова време думата „аборт“ не се е споменавала на глас, да не говорим да го направиш.

— Ако е правила, сто на сто е станало тайно — добавя Сам.

— И, дай Боже, от лекар, който няма да оплеска нещата — казва Нанси. — Плащаш в брой, свършват работата и се молиш всичко да мине добре. Тогава е било съвсем друго. Няма телефонен указател за този вид услуги, няма образователни програми по телевизията. До шейсет и седма абортите са били незаконни.

— Няма и компютри — обажда се Сам. — Поне лични. Всичко се съхранява на хартия.

— Значи нищо не е записано — обобщава Майк.

— За Кларкстън ли? Силно се съмнявам. Дори когато Роуз Жиру го е направила, бас държа, че всичко е станало тайно — продължава

Нанси. — Повечето жени дават измислени имена и плащат в брой. Никакви регистри. А дори да има някаква следа — обзалагам се, че е невъзможно, но нека допуснем, че съществува, — единственият начин да се добера до нея е, като подкупя някого от съответната клиника. Но вероятността е нищожна. Това заведение в Ню Хампшир сигурно го е нямало по времето на Маргърет Кларкстън.

— Искаш да ми кажеш, че няма начин да открием каквото и да било — заключава Майк, изпълнен от усещане за поражение.

— Най-лесният начин е да се пита направо, както си направил ти. Предполагам, че ако Мерик я извика, тя ще отрече. Полицаяте нямат навика да провеждат разпити по телефона. Те ти цъфват вкъщи без предупреждение, тикват ти значка под носа и не миръсват, докато не изкопчат от теб онова, заради което са дошли. Той какво мисли по въпроса?

— Каза, че ще провери.

— Но ти не му вярваш — отбелязва Нанси, — затова съм тук сега.

— Позна.

— Мога ли да бъда откровена?

— А ти способна ли си на друго?

В угълчето на устата ѝ пробягва усмивка, която изчезва за миг.

— Моите източници съобщават, че полицията вече е открила лични предмети и на трите момичета, скрити под пода в спалнята на Джона. Знаем също за кръвта, намерена върху качулката на якето, знаем и че Джона се е самоубил.

Майк въздъхва дълбоко.

— Съжалявам — казва Нанси. — Не виждам смисъл да продължаваш да ровиш около нещо, което не води доникъде, а само удължава агонията ти.

— Защо само на мен ми се струва, че има нещо странно в цялата работа?

— Жените правят аборти. Не всички, но когато някоя реши да го стори, не тръгва да разправя за това из квартала. Може да се довери на някоя приятелка, но в повечето случаи си трае, кара нататък, мъчи се да свикне с мисълта за стореното.

— Което ме извежда до втора точка — продължава Нанси. — Ти си католик. В качеството си на ревностна католичка, каквато съм —

заявявам го от личен опит, — ние, католиците, практикуващи или не, имаме дълбоко вкоренено чувство на срам и вина. Не се правя на психоаналитик, но не ти ли е идвало наум, че, независимо от фактите, си завладян от вътрешна необходимост да ровичкаш непрекъснато и това е свързано с желанието ти да поправиш стореното онази вечер на Хълма?

— Ами ако има някаква връзка с Джона?

— Като например?

— Де да знам — отвърща Майк. — Но това не означава, че такава липсва.

— Неприятно ми е да го кажа — заявява Нанси, — но имам усещането, че се хващаш като удавник за сламка.

— Значи отказваш дори да обмислиш идеята?

— Вземам по двайсетачка на час плюс разходите. Ако искаш да ровя, ще ровя — решението си е твое.

— Мисля, че си струва да опитаме.

— Добре тогава — съгласява се Нанси. — Наета съм официално. Вземам нов бележник и да започваме.

43.

На следващата сутрин телефонът на Майк звъни в седем без четвърт.

— Надин прави сбирка за гледане на ръка довечера у Бам — съобщава Дивия Бил.

— Бам знае ли?

— Знае и ще бъде там. Ти и аз също. Ще се редуваме да снимаме Бам, докато му анализират аурата. Какво правиш в момента?

— Проснал съм се в леглото до едно огромно влажно петно.

— А така.

— От кучешка лига. Какви са тия писъци при теб?

— Сигурно са близначките. Търчат из къщата. Обзалагам се, че Пати им слага кофеин в млякото. Аз си седя край масата в кухнята с кутия овесени ядки. За сведение: „Лъки Чармс“ вече не са онова, което бяха. Закусвал ли си?

— Някои хора обичат да си поспиват в неделя.

— Отскочи до нас. Вземи песа и отец Джак. Близначките имат нужда от някой, който да им изгони духовете, дето са ги обладали.

Майк се пъхва под душа. Планът на Нанси Чайлдс за днес предвижда да влезе в ролята на кръстница в Уелфлийт — град в най-горната част на Кейп Код, — след което ще се прибере по някое време следобед и ако има късмет, ще си уреди среща с Тери Ръсел — сестрата, грижила се за Джона. Обещала е да му се обади по-късно, през седмицата и да го информира дали напредва. Така се разбрали предната вечер.

А защо не сега? Майк не вижда смисъл да протакат, Нанси не знае повече от него самия. Всъщност може би дори по-малко, така че какво да чака? Защо да не вкара топката в игра? Най-доброто време за такъв разговор е сутрин, когато си се наспал и съзнанието ти е още бистро.

След като се облича, Майк грабва кожената папка и тръгва към дома на Тери Ръсел.

В алеята ѝ са паркирани две коли. Майк спира край тротоара на улицата, излиза и изкачва стъпалата пред входа. Предните прозорци са отворени, но със спуснати завеси, между които остават пет сантиметра пролука. Понечва да надникне и провери дали стопанката е станала — вече е осем и половина. Прикляква леко и с облекчение забелязва движението на някаква сянка в дъното на помещението, където са подредени две купчини акуратно надписани кутии. Тери си е у дома и, ако се съди по дрънкането на стъкло, вади нещата от съдомиялната машина.

Изправя се и натиска звънеца в очакване да чуе стъпки. Изчаква цяла минута, преди да се върне и отново да приклепне пред прозореца. Сянката на Тери вече не помръдва, застинала е абсолютно неподвижно.

— Тери, аз съм, Майк Съливан. Можем ли да поговорим за малко?

Чифт крака трополят откъм кухнята. Докато успее да се изправи, Тери вече е откrehнала вратата.

— Извинете, помислих ви за репортер — казва тя почти шепнешком. Облечена е в джинси, маратонки и семпла сива блуза, сложила си е златния кръст както винаги. Ръцете ѝ са в същите жълти, гумени ръкавици, каквито използваше и Джес, когато мие тоалетната или печката. — Влизайте.

Прохладният въздух вътре е пропит с миризма на домашни препарати. Лавиците за книги са оголени, съдържанието им се намира в надписаните кутии.

— Не знаех, че се местите — отбелязва Майк.

— И аз не знаех допреди няколко дни. Изведнъж изникна тази удивителна възможност и реших да не я пропускам.

— Като съдя по усмивката ви, работата няма нищо общо с хосписа.

Усмивката се качва с още няколко градуса.

— Една добра моя приятелка работи в спа-център във Финикс, Аризона. Обади се оная вечер да си побъбрим и ми каза, че центърът търсел специалист по лечебен масаж. Сали, така се казва приятелката ми, знае, че съм работила това преди години. Та заприказвахме се ние двете и тя ми каза колко бил приятен климатът там, нали разбирате, топло и слънчево по всяко време. Идеално за хора с фибромиалгия.

Майк я поглежда объркано.

— Фибромиалгията е... ами докторите не знаят какво точно представлява, но симптомите са постоянна болка в мускулите, като при много тежък грип. През зимата се влошава, а тази зима бе направо непоносимо. Но, както и да е, Сали е самотна като мен и има страхотна къща. Ще ме вземе при себе си, докато си намеря нещо под наем или, както каза тя, мога да си остана при нея за постоянно.

— Звучи чудесно.

— С нетърпение го чакам, особено след всичко, което... — Тя спира. — Съжалявам. Не исках да прозвучи безчувствено.

— Не е. Радвам се за вас.

— Благодаря. Какво ви води насам в този ранен час? Че дори с папка.

— Сигурно ви е дошло до гуша от въпроси.

Тери се усмихва любезно.

— Ще излъжа, ако го отрека.

— Репортери ли ви безпокоят? — пита Майк. Него са оставили на мира или по-вероятно са се уморили да го преследват нагоре-надолу и най-накрая са се отказали.

— Обаждат се все по-рядко, но продължават от време на време да се появяват изневиделица — само не се обвинявайте за това.

Майк махва с ръка.

— Повярвайте, напълно ми е ясно какво ви е. Само че попаднах на нещо ново и не ми се чакаше, докато Нанси Чайлдс се отбие при вас. Тя е детектив. Сигурно ще ви се обади по някое време този следобед. Тук ли сте?

Сега е ред на Тери да изглежда объркана.

— Мислех, че случаят е приключен — поне така каза детектив Мерик.

— Съжалявам. Тази жена, Нанси, е частен детектив. Знам, че въпросът, който ще ви зададе, може да прозвучи малко налудничаво, но не ми дава мира.

— Да седнем.

Майк се настанява на същото място както предишния път.

— Вчера установих, че съпругата ми, заедно с жените от другите две семейства — Роуз Жиру и Маргърет Кларкстън, и трите отдадени католички, са прекъсвали бременност по изкуствен път.

Шокът, изписан върху лицето на Тери, едва прикрива чувството на отвращение.

— За Маргърет Кларкстън не съм напълно сигурен, но за жена си и Роуз Жиру няма съмнение. Отишли са на едно и също място, в Ню Хампшир. Роуз Жиру, майката на Ашли, каза, че е споделила това с Джона.

— При изповед?

— Да. Първият свещеник, на когото се доверила, не го приел особено благодушно и...

— Естествено, че няма да го приеме. Стореното от тази жена е убийство.

— Джона я е опростил...

— Убийство е. Някои свещеници дават опрощение за подобни деяния, също както някои духовници и кардинали напълно съзнателно преместват в друга енория разни сексуални хищници, след което прикриват отвратителните им деяния. Злоупотребата с власт, за да се прикриват такива неща, си е чисто престъпление. Грях. Но Бог ще им въздаде според заслугите, също както постъпи с отец Джона.

В стаята настава ужасяваща тишина.

— Съжалявам — казва той след малко. — Нямах намерение да ви разстройвам.

Изписаното възмущение върху лицето на Тери започва бавно да се стапя, чертите омекват, за да се превърне отново в усмихнатата, приятна жена, която му отвори вратата.

— Би следвало аз да помоля за извинение — заявява тя. — Не исках да избухвам по такъв начин. Просто... Случилото се тук, в Бостън, с кардинал Лоу и онова, което ми съобщавате сега за отец Джона — човек може да загуби вярата си заради такива неща.

— В Бога?

— Не, не в Бога. — *Разбира се, че не в Бога, тъпанар такъв! Как изобщо е възможно да ти хрумне такава мисъл?* — Докато растях, през ум не ми е минавало да погледна на Католическата църква като на политическа организация. Но тя е точно такава. Бизнес. Винаги си е било така, предполагам, но не съм го забелязвала до момента, в който сестра ми не реши да анулира първия си брак. Бе омъжена повече от година, имаше си момиченце, когато мъжът ѝ просто си събра нещата и се махна. Повече не искал да има нищо общо с нея. Църквата отказа

да анулира брака заради бебето. Вземете сега този случай и го сравнете със сина на оня сенатор, знаете кого имам предвид, който беше женен близо двайсет години и имаше четири деца. Неговият брак е анулиран, преди да успее да мигне човек. Такива неща обезсърчават, но именно така става в живота, както и в лоното на Католическата църква. Няма да повярвате на някои от историите, които ми разправи отец Джона.

— Какви например?

— Намекваше за степента на политизиране на Църквата. Допускам, че това отчасти, или дори изцяло, е било породено от неговото огорчение, свързано с разпопването му. Духовният сан му липсваше много.

Както и мантията на сигурност, която му осигурявал, добавя Майк наум.

— Известно ми е, че отец Джона си говореше надълго и широко с отец Конъли — казва жената. — Той е свещеник в „Свети Стефан“ и отец Джона се изказваше много ласкаво за него.

— Отец Джак също е в моя списък. Има ли нещо друго, което да ми кажете? Каквото и да било? — Майк почти се задъхва.

— Казах ви всичко, което знам. А относно онази страна на отец Джона, която е отговорна за случилото се с момичетата и за скритите под пода на спалнята му неща — нямам ни най-малка представа. Познавах единствено човека, болен от рак. — Свива рамене. — Много съжалявам.

— Ще ви оставя да се върнете към домакинската работа — казва Майк и се изправя. — Благодаря още веднъж за времето, което ми отделихте.

44.

На път за вкъщи Майк набира номера на Нанси и оставя кратко съобщение за разговора си с Тери Ръсел, след което отскача за малко до супера на Маккензи. Той става известен преди около три години, когато някакъв мъж спечелва джакпот от трийсет милиона, след като си купува билет оттам. Има и щанд за бързо хранене, където приготвят великолепни италиански блюда и кюфтенца, а сутрин правят сандвичи за закуска.

Майк си поръчва един с пържено яйце и бекон върху пълнозърнест хляб заедно с кафе и взема неделните издания на „Глоуб“ и „Херълд“. Изяжда си сандвича в камионетката и прочита спортните страници на „Глоуб“ — твърде много бейзбол, но нали е разгарът на сезона. След десетина минути хвърля вестника върху седалката до себе си и забелязва група тийнейджъри, повечето момчета, да вървят по „Дилейни“ с ракети за федербал в ръце. Сигурно са се запътили към парка „Ръджърс“. Там не се ходи нощем, освен ако не отиваш да си купиш наркотици, а сутрин използвани презервативи, фасове и празни бутилки затрупват тревните площи, както и скритите местенца, из които проститутките водят своите клиенти.

Невинаги е било така. Когато беше дете, — ако се замисли, не е било чак толкова отдавна, — местни състави изнасяха през лятото безплатни концерти. Деца играеха на топка, а най-лошото, което можеше да ти се случи, е да стъпиш на счупено стъкло. Един летен следобед — последното лято с майка му — той пада върху назъбения ръб на строшена бутилка за бира и си порязва коляното, а болката е толкова силна, че Майк очаква да намерят парченца от стъкло под капачката.

Не може да се прибере вкъщи с колелото, затова се налага Бил и оня дългунест, щърбав олигофрен Джери Нитембалм да го завлекат чак до „Маккензи“. Господин Демаркис, съсед на Джери, вижда кървящия разрез върху коляното и му нарежда моментално да влезе отзад в колата, а редом се настанява Бил.

Майк е непълнолетен и им трябва родител или законен настойник, който да подпише съгласие за оказване на медицинска помощ. Звъни у дома повече от половин час, но майка му не вдига.

— Каза, че целия ден ще си бъде у дома — обръща се Майк към Бил.

— Трябва да се обадиш на баща си.

— Ти да не си се смахнал?

— А ти да не искаш да седиш цяла нощ тука, потънал в кървища?

И Бил звъни в гаража, намира Джак Кадилака и му описва положението. Лу се появява след четвърт час с алено лице, което потъмнява все повече, докато слуша разказа на Бил за случилото се в парка. Бил упорито набляга върху думата „инцидент“.

— Колко пъти съм ти казвал да не играеш там заради стъклата? — пита Лу. — Сега съсипа крака си, ясно ли ти е? Ще участваш в есенното първенство на куково лято.

Обажда се Бил:

— Аз съм виновен, господин Съливан. Той не искаше да ходим, ама аз го накарах.

— Заминавай си у вас, Били — настоява Лу.

Бил се задържа при изхода на Спешното, обръща се и преди да си тръгне, мърда беззвучно устни към Майк: „Съжалявам.“

След два часа, със зашито и превързано коляно, Майк се обляга на патериците и гледа как Лу измъква три стотачки от щипката за банкноти, за да плати сметката. Когато се измъква с куцукане навън, заварва Бил и баща му седнали на стълбите.

— Здравсти, Съли, как е коляното? — пита господин О’Мали.

— Малко се е порязал — отвърща Лу. — Луд късмет е извадил, дето не го е повредил завинаги.

— Стават такива инциденти — промълвява господин О’Мали и поглежда към Лу. — Помниш, нали, Лу? Онова лято, когато падна от коня в езерото Салмън Брук и си счупи китката. Май беше на шестнайсет тогава.

Лу го подминава, без да отговори.

На връщане Майк седи отзад, а Лу пуши и скърца със зъби. Майк се мъчи да запази самообладание, да отклони мислите си от онова,

което предстои да се случи в секундата, в която пристигнат вкъщи, а всичките му вътрешности са станали на каша от страх.

Но нищо не се случва — поне не и на него. Но когато се появява майка му... Чува писъците ѝ, звука от счупени чинии и виковете за помощ откъм спалнята, дори през възглавницата, с която е покрил глава си. Лу е бесен, понеже жена му е онази, която следва да ходи по болници с детето — не той. Или поне Майк винаги е смятал това за причина за скандала.

Телефонният автомат при „Маккензи“ си е на същото място, все така до контейнера за боклук, само дето апаратът е от новите модели, от тия с жълта слушалка, която би отивала много на новия форд на Бил. Майк гледа телефона и в съзнанието му изниква споменът от болницата, лута се из главата му, без да знае къде му е мястото сега — един от многото.

Мислех, че търсиш истината, Майкъл.

Думите на Лу при посещението в затвора.

Майк излиза от камионетката и отива при телефонния автомат, докато бърка с ръка за портфейла. Листчето с телефонни номера е прикрепено с кламер към визитна картичка, приготвена в случай, че мобилният откаже поради някаква причина. Взема слушалката и натиска нула за връзка с оператор.

— Искам да се обадя за сметка на СИМ-картата си — казва Майк, когато се свързва.

— На кой номер, господине?

— Във Франция е — отвръща Майк. — Ще го наберете ли вместо мен?

— Да, господине. Само го продиктувайте.

Пробвай най-напред домашния, а след това и останалите. Майк диктува поредицата числа, а след това номера на картата си и операторът му казва да изчака. След малко се чува щракване и звуковият сигнал оживява в нечий дом от другата страна на земното кълбо. Стомахът му се свива и някаква част от него пожелава да окачи обратно слушалката.

Някой вдига в другия край на линията и мъжки глас произнася едно френско „Ало“.

Дъхът на Майк застива в гърлото.

— Ало?

- Жан-Пол Латиер.
- C'est Jean Paul.
- Съжалявам, но не говоря френски.
- Тук е Жан-Пол.
- Обаждам се във връзка с Мари Съливан.
- Съжалявам, но не познавам...
- Казвам се Майкъл Съливан. Неин син съм.

Отсреща настъпва кратко мълчание. Майк се възползва и заговаря бързо:

— Разполагам със снимки на двама ви, правени във Франция. Знам, че тя отиде там, за да живее с вас. Знам всичко за вас, за връзката ви с нея. — Думите му се застигат една друга в устрема си да излязат навън. — През всичките тези години подозирах Лу — това е съпругът ѝ — Лу Съливан. Сигурен съм, че ви е говорила за него, за това как си изкарва прехраната.

Кратка тишина, докато Майк си поема дъх, а във въображението му изниква образът на Жан-Пол, издокаран в елегантен костюм, седнал в старинно кресло в своето имение или както там му викат — седи и обмисля дали да отговори на въпросите, или да затвори.

— Имам само няколко въпроса. Само пет минути, и ще ви оставя да се върнете към нормалния си живот.

— Jesus doux et merciful.^[1]

— Погледнете на нещата от моята гледна точка — казва Майк. — И вие щяхте да искате да узнаете истината, нали?

От другия край на линията Жан-Пол въздъхва тежко в ухото му.

— Това е... предпочитам да не водя този разговор.

— Трябва да знам — казва Майк и стисва по-силно слушалката.
— Моля ви.

Изтича цяла минута, преди Жан-Пол да заговори отново.

— Франсин Бру. Майка ви смени името си. Страхуваше се до смърт от вашия баща.

— Известно ми е с положителност, че Лу е бил там и я е открил.

— Да, така е. — Нова тежка въздишка, а сетне Жан-Пол отронва:
— Знам всичко.

— Какво стана?

— Преби я. Счупи ѝ носа и две ребра.

Майк обгръща с една ръка горната част на автомата и се обляга напред, облизва с език небцето, което е абсолютно пресъхнало.

— Тя имаше прекрасен живот тук — обяснява Жан-Пол. — Аз я обичах много.

Нещо в тона на французина подсказва на Майк да затваря и да се маха.

— Стана преди около година — казва Жан-Пол. — Събуди се с болки в гръдния кош. Закарах я веднага в болница... съжалявам.

Майка му е била жива през всичките тези години.

Усеща сърбеж в очите и започва да примигва.

— Аз съм ви виждал веднъж, нали? В Бостън? Беше по Коледа и ние двамата правехме обиколка на Бийкън Хил, а тя се престори, че ви среща случайно. Каза, че сте неин приятел.

Нова пауза, а сетне Жан-Пол продължава:

— Да, аз бях.

— Само че плановете ви не предвиждаха и аз да избягам с нея.

Жан-Пол замълчава.

— Онзи път — казва Майк — тя се е опитала да ви убеди да вземете и мен, нали така?

— Още съвсем млад разбрах едно нещо за себе си: от мен не става родител. Крайно себичен съм. Изцяло погълнат от собствената си личност.

— Значи през ум не ѝ е минавало да се върне за мен?

Жан-Пол се колебае.

— Беше ми писала, че е изключително важно Лу да не я открие — продължава Майк, — само че не е имало абсолютно никакво значение. Тя не е мислела да се връща за мен. Пуснала е онези писма и е знаела, че като не се върне, аз ще хвърля вината за това върху Лу.

— Не одобрявах избора на майка ви.

— Но и не съжалявахте особено заради него.

— Бяхме млади — казва Жан-Пол. — Човек прави глупости на младини. Не се замисля за последиците. За това, че ще му се наложи да живее с тях до края.

— Изрази ли някога съжаление заради решението си?

— Не мога да говоря от нейно име.

— Току-що го направихте. — Майк окачва слушалката и усеща медальона със свети Кристофър, същият, който му е подарила, да се

люшка върху гърдите му.

[1] Милостиви и благи Исусе (фр.). — Б.р. ↑

45.

Майк тъкмо излиза от паркинга на „Маккензи“, когато клетъчният зазвънява.

— Когато за последно проверявах, няхах партньор — съобщава Нанси.

— Беше заета днес и реших да помогна малко.

— Ако имах нужда от помощ, щях да те помоля още снощи. Няма защо да се бъркаш и...

— Нанси, имай предвид, че никак не съм в настроение за подобни приказки.

Откъм другия край се чува шум от дълбока въздишка, след което Нанси казва:

— Казваш, че тя пощуряла, когато научила за абортите.

— Имаше нещо такова.

— Разкажи ми дума по дума, без да пропускаш нищичко.

Следващите няколко минути Майк разказва за случилото се у Тери.

— Доста бурна реакция — отсъжда Нанси накрая.

— Жената е католичка с голямо К. Носи кръст на показ.

— И аз съм католичка.

— Но не и с голямо К. Има огромна разлика, повярвай ми.

— Въпросът е, че не бих подивяла така пред чужд човек. Друго?

— Казах ти, че се мести в Аризона.

— Заради фибромиалгията ли?

— Отчасти. Останах с убеждение, че има нещо общо с приятелката ѝ.

— Тя как се казва?

Майк се замисля.

— Не си спомням.

— Господи!

— Какво значение има? Тя не е сред заподозрените, Нанси.

— Задръж малко. Ти снощи поиска ли от мен да ровя, или не?

— Да...

— Работата ми е да се срещам с хора, да им задавам въпроси, да търся слаби места в техните версии. Ако нещо куца, ако не се връзва, тогава задълбавам още навътре. Ще ме оставиш ли да си свърша работата, или искаш да ме заместиш?

— Не искам — казва Майк през зъби. — Карай нататък.

— Добре тогава. Тери спомена ли още нещо за Джона?

— Не. Всъщност подчерта дебело, че не познава тази страна от неговата личност.

— Така ли каза? Това ли са точните й думи?

— Каза горе-долу така: „Относно онази страна на отец Джона, която е отговорна за случилото се с момичетата и за скритите под пода на спалнята му неща — нямам ни най-малка представа.“

— Казала е, че нещата са оставени под пода на неговата спалня.

— Точно така каза.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Такава информация не е излизала нито в печата, нито по телевизията.

Майк не следи новините напоследък.

— Може да го е чула от Мерик.

— Мерик няма да тръгне да обсъжда подобни неща с нея.

— Но с мен го направи.

— Не е същото. Направил го е, за да те убеди по-лесно... — Нанси млъква изведнъж.

— Да ме убеди в това, че всичко е свършило ли? Това ли искаше да кажеш?

— Кога е говорила за последно с Мерик?

— Нямам представа. Да се върна ли да я питам?

— Не, но след като гориш от желание да си играеш на частен детектив, ще я наглеждаш, докато пристигна у тях. Не си отлепай гъза от седалката на камионетката и се обади, ако тръгне да излиза. Не искам да ми изчезне, преди да съм говорила с нея. Ще бързам.

46.

Майк открива свободно място за паркиране край тротоара, на една пресечка разстояние от жилището на Тери Ръсел. Изпод сянката на някакво дърво се открива прекрасна гледка към предната врата и верандата. Той накланя облегалката назад, пали цигара и започва да наблюдава входа и алеята за паркиране.

В същия миг вижда себе си на девет години, как кара ново колело по тяхната алея. Именно то му е подарък от Лу. Майк се опитва да прогони спомена, обаче дочува гласа на Лу, който го вика откъм задния двор, където го заварва седнал на стълбите, току-що изкъпан, облякъл чиста, бяла долна риза и джинси без петънце по тях.

— Сядай тука, вожде — казва му Лу и тупва с длан стъпалото до себе си. — Трябва да си поговорим.

Вечерта е влажна, въздухът тежи от жегата, наситен с миризма на прясно окосена трева и градински тор. Майк присяда върху противоположния край на стъпалото, на цяла ръка разстояние, в случай че му се наложи да побегне. Засега Лу не изглежда ядосан. В момента фиксира с поглед съседа, Нед Кинг, който е застанал на четири крака и работи нещо в градината си, а кафеникавите му шорти и твърдата, жълта пластмаса на изкуствения крак са целите в пръст.

— От мина е — съобщава Лу. — Стъпил отгоре и — бам! — останал без крак. А сега нещастното копеле се бори с рака. Спомен от работата му с химическо оръжие. Нищо няма да му стане на Господ, ако рече да ни остави поне за миг да отдъхнем.

Луис Съливан, кавалер на „Пурпурно сърце“, поклаща глава с въздишка, опечален или гневен, а може би и двете — Майк никога не е в състояние да определи. Настроенията на баща му, техният генератор и момент на избухване са точно толкова предсказуеми, колкото времето в Ню Ингленд.

— Майка ти я няма вече пет месеца — започва Лу. — И никога няма да се върне. Нито след седмица, нито след година. Отишла си е, ясно ли е?

— Къде? — пита Майк, а отговорът му е известен.

В началото на миналия месец, през юни, на адреса на Бил пристига дебел плик с неговото име. Вътре има сребърна верижка за ключове и кратка бележка. Майка му е написала: *Когато ти пиша пак, ще имам адрес, на който да ми отговориш. Скоро ще бъдеш при мен, в Париж. Вярвай, Майкъл. Помни, че трябва да съхраниш вярата си, без значение колко лоши са нещата. И не забравяй да си мълчиш за това. Няма нужда да ти напомням какво може да ми стори баща ти, ако научи къде се крия.*

Париж. Майка му живее в Париж.

Лу отпива от бирата, а когато свършва, отпуска ръката с бутилката между коленете си. Майк наблюдава внимателно ръцете му. Свят ли се в юмруци, работата е ясна — предстои пердах.

— Но това няма значение — заявява Лу. — Тя ни напусна. Това е, което има значение. И никакви молитви няма да я върнат у дома. Господ не дава пукната пара за твоите проблеми. Въобще не му пука дали си загубил крака си заради мина, дали брат ти е загинал в някоя лайнена война, или майка ти е духнала нанякъде. Той взема ли, взема и не спира да взема, защото отвътре Той е един садистичен хуй. Спомни си това, когато отец Джак започне отново да ви пее какъв велик, божествен план крои брадатият за всеки от нас.

Майк се заиграва с идеята да изкрещи истината в лицето му, да види как ще я понесе. Но Майк знае, че ако баща му научи къде се крие, ще я намери и очисти. Чувал е да разправят как татенцето му кара хората да изчезват. А е имал и възможност да наблюдава от непосредствена близост изблиците му на гняв. Този опит е издълбал дълбоки, незаличими следи в неговото съзнание.

— Ако ще ревеш, давай, отпусни се. Няма нищо срамно. И аз плаках, когато научих, че брат ми е загинал във войната, плаках и когато майка ми почина. — Лу търси някакъв отговор в очите на сина си.

— Нищо ми няма.

— Искаш да се държиш като мъж. Това ми харесва. — Лу го хваща за врата и стиска силно. По гърба на момчето се стичат капки пот. — Не се коси, Майкъл. Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Майк пита дали може да си тръгне — има среща с Бил в „При Бъзи“. Лу кимва и момчето се затъртя по коридора, към своята стая.

Когато минава покрай вратата на бащината, някакъв метален отблясък го кара да спре.

Върху отворения куфар на Лу се мъдри фотоапарат, изглежда много хубав. За какво му е на Лу фотоапарат? И къде се изгуби през последните четири дена?

Майк наднича през прозореца на спалнята. Баща му продължава да седи на задните стълби. Майк влиза в стаята и когато вдига апарата, съзира някакъв плик в куфара. Вътре има използвани билети до Париж и обратно, само че на името на Том Петерсън — същото като в паспорта със снимка на баща му, дегизиран с мустаци и брада.

Майк седи в камионетката и си спомня онази вечер с майка си в църквата: *Истинската смелост, същинската, идва от духа на човека. Това е като да вярваш, че животът ти ще тръгна на добре, докато всичко сочи обратното. Да вярваш — това е истинската смелост, Майкъл. Винаги да вярваш, независимо колко зле изглеждат нещата. Няма да позволяваш на баща си или на когото и да било друг да ти отнеме вярата, нали?*

Първото писмо: *И не забравяй да си мълчиш за това. Няма нужда да ти напомням какво може да ми стори баща ти, ако научи къде се крия.*

А сега второто: *Ще дойда за теб... Искам да си търпелив... Не позволявай баща ти да види този адрес... Ако разбере къде се крия — няма нужда да ти напомням на какво е способен.*

Майк си представя как майка му пуска тези писма в пощенската кутия или както там им казват в Париж — тя, която е напълно наясно с онова, което върши.

И все пак... дори преди да научи за полета на Лу до Париж, нима не е знаел дълбоко в себе си, че майка му няма да се върне? Не е ли разбирал, че през петте месеца на своето отсъствие все трябваше да предприеме нещо, ако наистина е имала намерение да го вземе със себе си? Някакво усилие? Щеше поне да опита.

Майка ти можеше да бъде много убедителна с тоя нежен гласец — знаеш това по-добре от всеки друг. Най-надарената лъжкиня, която съм срещал.

Особено нещо е мозъкът. Как само успява да отстрани от всеки спомен или душевна травма частите, които не му трябва или не желае да запази. Вероятно това улеснява процеса на запаметяване. А може и

да е просто механизъм за оцеляване. Възможно е съзнанието да е лишено от способността да каталогизира до безкрайност бездънните глъбини на собствените ни възможности — да обичаме и мразим, да убиваме. Може би причината сам той да не може да се види в образа на алкохолик с престъпни пориви, отразили нрава на бащата-убиец, да е същата, която не му позволява да си представи как Сара тръгва по своя воля с Джона, Джес да му изневерява, а майка му да не се връща, тъй като в живота ѝ не е останало никакво място за него. Приемането на истината означава приемане на цялата истина и той усеща как същността му се пропуква под това бреме.

Майк си представя Лу, изтегнат в кревата, подложил длани зад тила си, а по челото му се стичат капки пот, докато се взира в решетките на килията.

Приеми го. Животът ти бе значително по-лесен, когато съзнанието ти бе изпълнено с омраза към мен.

На ъгъла на Дибънс стрийт спира синьо-сивкаво волво, после рязко свърва надясно, в алейката за паркиране на Тери. Първоначално Майк си мисли, че колата ще даде на заден и ще направи обратен завой, но после се появява Тери, стрелва се през вратата, спуска се надолу по стълбите, стиснала в едната ръка дамска чанта и още една, кожена и обемиста, за документи. Оглежда се по улицата, сякаш очаква да види някого. Майк вече се е свлякъл надолу в седалката.

Това е глупаво. Изважда телефона и след като набира номера на Нанси, надига предпазливо глава, за да погледне навън. Тери стои приведена към прозореца, откъм пасажерското място на волвото. Дебелото куфарче не е вече в ръцете ѝ. Само дамската чанта.

— Какво има? — пита Нанси.

Майк ѝ казва, а през това време вижда, че шофьорът на волвото се показва навън.

— Познаваш ли го? — пита Нанси.

Посивяла коса, висок малко над метър и осемдесет, в бяла риза и панталони цвят каки, с маратонки. Майк е сигурен, че никога не е виждал този човек.

— Не — отвръща той. — В момента изкачва стълбите ѝ на бегом.

— А тя?

— Сяда зад волана на волвото... Изкарва колата на улицата.

— Виждаш ли номера?

— Да.

— Кажи ми го.

Майк го прави, а щом свършва, Нанси нарежда:

— Сега карай след нея. Искам да знам къде отива.

— Не мислиш ли, че сме малко...

— Прави каквото ти казвам. Тя познава ли камионетката ти?

— Нямам представа. — Тери вече е излязла от алеята и сега се отдалечава. Майк притиска с рамо телефона към ухото си и пали двигателя.

— Проследявал ли си някого? — пита Нанси.

— По цял ден само това правя. Току си набележа някоя жена и започвам да я следя просто така, за удоволствие. — Тръгва напред. Волвото е спряло на кръстовище. Не дава мигач.

— Трябва да се държиш толкова надалеч от нея, колкото е възможно, без да я загубиш. Ако реши да провери дали не я следят, ще гледа максимум две-три коли назад. Понеже си с камионетка, гледаш от по-високо и няма нужда да си толкова наблизко. Имаш ли някой приятел, който да наглежда къщата, докато стигна до нея?

— Не мислиш ли, че прекаляваш малко?

— Това „да“ ли означава, или „не“?

— Имам един предвид. — Сега се налага Майк да спре на кръстовището.

— Кажи му да се свърже с мен. Лепни се за Тери и гледай да не я изтървеш. — Нанси затваря.

Волвото поема наляво, по Графтън. След километър — два са изходите към Първа магистрала.

Тери излиза от града. Е, и?

Защо ѝ е да взема волвото на този мъж? Защо не използва собствената си кола?

Започва да прехвърля в главата си възможните обяснения: може да ѝ има нещо. Може... един Господ знае какво. Съществуват десетки обяснения. Логични до едно.

И все пак, докато кара отзад, Майк усеща как го завладява параноята на Нанси. Добре, Тери е реагирала малко странно, дори донякъде фанатично, на въпроса за абортите. И още: когато излезе на улицата, се огледа много подозрително. Защо? От него ли се страхува? От полицията?

А да не забравяме и онова, което каза за предметите, скрити от Джона под пода в спалнята му.

Майк звъни на Бил.

— Ще те помоля за една голяма услуга и нямам време да ти обяснявам защо. Просто го направи.

— Казвай!

— Имаш ли нещо за писане?

— В кухнята съм, точно пред черната дъска. Казвай!

Майк обяснява накратко, а сетне диктува адреса на Тери и телефонния номер на Нанси.

— Наблюдавай къщата — добавя той. — Обади се на Нанси, кажи й, когато стигнеш там, и я дръж в течение.

— Добре. А ти къде отиваш?

— Ще ми се да знаех.

47.

В продължение на два часа Майк следва Тери. Отначало на север, по Деветдесет и трета, а сетне по Осемдесет и девета, пак в същата посока, като прекосява голяма част от Ню Хампшир, за да навлезе във Върмонт, без изгледи да спре.

Проследяването е трудна работа. В случая още по-трудна, защото помежду им няма други автомобили. В момента се движат по тих, двулентов участък от магистралата, обточен от двете страни с дървета, а волвото е доста напред, но все още в полезрението му и все така поддържа стабилна скорост от сто и пет километра в час. Тери не натиска газта нито веднъж. Или не бърза закъдето се е запътила, или не иска да превишава позволената скорост от страх да не я спрат.

Какво си намислила, Тери, дяволите да те вземат!

И каква връзка има то със Сара? Докато кара, въпросът жужи в главата му и търси отговор.

Майк поглежда стрелката на резервоарите. Първият е почти изпразнен, но, слава Богу, вторият е пълен. Тери ще трябва да спре по някое време да зареди. Досега трябва да ѝ е останал приблизително четвърт резервоар.

Телефонът звъни. Нанси.

— Извинявай, задето се обаждам с такова закъснение, но моят компютърен специалист едва сега приключи с анализа на телефонните разговори на Тери Ръсел. Няма регистрирани обаждания от или до Аризона. Нито от домашния, нито от мобилния телефон. Фибромиалгията също се оказва лъжа. Проверих медицинската база данни и останах на сухо.

— А волвото на кого е?

— На някой си Антъни Лънди. Има къща в Медфорд. Женен, с две деца, бивш полицаи, пенсиониран преждевременно преди шест години — още не знам защо. За него разбрах две неща. Първо: задържан е за нарушаване на обществения ред. Това е станало, след като се е пенсионирал и, забележи, причината е участие в незаконен протест пред някаква клиника за аборти.

Най-напред странната реакция на Тери, а сега и тази информация за нейния приятел.

— Второ — продължава Нанси, — този тип е голям чистофайник. От половин час го наблюдавам с бинокъл. В момента търка стените в жилището на Тери. Мисля да го наема за моя апартамент.

— Може да й помага за пренасянето. Когато се изнасяш от някое жилище, трябва да го оставиш в приличен вид. — Майк го казва, без да е напълно убеден в думите си.

— Или пък, ако си някой като Тед Бънди и почистваш най-внимателно къщата и колата, за да не оставиш улики.

— За какво?

— Тъкмо това ще установим. Тери какво прави?

— Кара.

— Тая работа наистина започва да намирисва. Дръж се за нея и гледай да не я изгървеш — поръчва Нанси и затваря.

Топлото слънце, което го приветства тази сутрин, си е отишло, скрито зад тъмносиви облаци. Майк вижда как волвото изчезва отвъд хоризонта. Дава малко газ, за да скъси дистанцията.

Към Канада ли се е запътила?

Скоро ще стане ясно.

Майк вижда пред себе си дълъг, празен участък от пътя. От волвото няма и помен.

Обзема го паника. Далеч напред, от дясната страна се вижда бензиностанция на „Мобайл“ и „Бъргър Кинг“. Ако не е спряла там, значи е поела по изхода след бензиностанцията.

Провери най-напред нея.

Натиска газта до дупка и влита в паркинга на „Мобайл“. Нека да е тук, моля ти се Господи, нека не е поела през изхода...

Волвото е спряло пред една от помпите за пълно обслужване. Няма представа дали тя е в колата, или не. Може да е отишла до тоалетната или пък да хапне нещо. Но колата е нейната — вече вижда номера.

Майк прави маневра и спира пред колонка, разположена през три реда от тази на Тери, с мисълта, че и той би могъл да зареди, след като няма представа още колко време възнамерява Тери да продължи пътуването. Не може да се каже, че камионетката е напълно скрита, но

Тери ще трябва да погледне назад, за да я забележи. Тъкмо е заредил до половината, когато я забелязва да излиза през главната врата на „Бъргър Кинг“, с книжна торбичка и шише сода в ръце. Не може да го види. Върви, обърната с гръб към него, и докато я гледа как бавно приближава колата си, Майк забелязва, че вече не се оглежда, както направи пред дома си. Изглежда спокойна. Това е добре. Качва се във волвото и пали двигателя.

Майк изчаква един миг, за да ѝ даде известна преднина, и когато сам влиза в камионетката, забелязва, че Тери отново е спряла, този път, за да говори от един телефонен автомат. Майк завива, насочва се към противоположния край на паркинга и спира недалеч от компресорите. Вижда как Тери окачва слушалката и се връща при колата.

Само че не потегля.

Изтичат две минути. Стават пет. Тери си е все така там.

Може би си яде обяда.

Или пък очаква някого.

Ето ти нова мисъл. При това плашеща. Ако Тери наистина очаква някого, какво да направи той, когато този човек или хора се появят? Не може да следи повече от един.

Да алармира полицията.

И как? Здравсти, казвам се Майкъл Съливан. Баща на Сара Съливан, момиченцето, дето изчезна преди пет години. От вас искам да дойдете и арестувате Тери Ръсел, медицинската сестра на Франсис Джона.

И защо да го правим, господин Съливан?

Защото тази жена се държи много странно. Най-напред ме излъга, а сега е взела чужда кола и пътува през Върмонт, един Бог знае накъде. Може би към Канада. Току-що говори с някого от автомат. Не знам с кого, но знам, че си има мобилен телефон. Крайно подозрително, не мислите ли?

Може нейният телефон да няма покритие на това място.

Или пък може това да има нещо общо с Джона и Сара. Защо иначе ще взема колата на приятел и ще тръгва с нея към Канада?

Разбираме ви, господин Съливан. Може ли да се възползваме от случая, за да ни съобщите гръдната си обиколка? Не бихме желали някой пациент да се почувства некомфортно в наша усмирителна риза.

Сериозно ви говоря.

Разбира се. Понякога гласовете в главата ви могат да бъдат крайно убедителни. А когато пристигне линейката, господин Съливан, да не вземете да се притесните. Една инжекционка, лекичко убождане и всички тия гадни гласове ще млъкнат. Та, къде, казахте, се намирате?

В момента Тери е сама.

Да си опита ли късмета още сега, или да изчака?

Майк грабва телефона, излиза от камионетката и се затичва.

48.

Майк отваря дясната врата и се тръшва върху седалката до шофьора. Когато го вижда, Тери подскача и бъргърът заедно с пържените картофи се пръсват върху пода, последвани от импрегнираната хартия, в която са били увити. Чашата се разлива над конзолата, която разделя двете седалки.

— Какво пра...

— Детектив Мерик не ви е казал къде са намерили онези вещи — заявява Майк, — но вие знаехте, че са открити под дъските в спалнята на Джона. Твърде конкретна информация, Тери.

— Не съм споменавала...

— Стига глупости. Всичко свърши.

Тя понечва да се измъкне от колата. Майк се пресяга през нея и заключва вратата.

— Престанете веднага. Луд ли сте...

Запушва устата ѝ с длан.

— Ако писнете, ще дойде полиция — прошепва Майк. — Не мисля, че искаш точно това, нали, Тери? — Разтърсва я. — Нали?

Ноздрите ѝ се разширяват в борба за въздух, погледът ѝ се устремява към огледалцето за обратно виждане. Майк поглежда през рамо назад. Хора крачат през паркинга към заведението, но никой не гледа в тяхна посока. Върху задната седалка лежи дебелата кожена чанта за документи, с която излезе от къщи.

— Няма да можем да изчакаме приятелите ви — съобщава Майк. — Сега ще си махна ръката, а вие ще си траете, ясно ли е?

Тя кимва.

Майк отдръпва длан. Тери облизва устни с широко отворени от страх очи.

— Случайно чух полицаите да говорят за това — казва тя с дълбок, треперещ глас. — Открили кукла и долнището от екипа на дъщеря ви. Истина ви казвам, кълна се в Бога.

— Добре. Значи няма пречка да го разкажете в полицията. А сега тръгвайте.

— Ще правя каквото наредите. Само не ме наранявайте.

Тери пали двигателя. Майк седи полуизвърнат и наблюдава лицето ѝ, докато жената включва на скорост. Вратата откъм нейната страна е заключена — трудно ще ѝ бъде да избяга.

В края на паркинга спира.

— Накъде да карам? — пита Тери.

— На юг. Сигурно нямате търпение да се приберете у дома и да върнете колата на полицейския си приятел Антъни Лънди.

Никаква реакция.

— Мога ли да си сложа предпазния колан? — пита Тери.

— Може.

Тя го прави съвършено спокойно, а след това вдига стъклата на прозорците с помощта на бутоните върху своята врата. Завива наляво и поема по магистралата, без да превишава скоростта, хванала волана с две ръце — точно като по учебник.

— Този ваш приятел, Антъни Лънди — обажда се Майк, — какво прави в жилището ви?

— Доколкото познавам Тони, сигурно почиства.

Това го сварва неподготвен. Очаквал е пак да го излъже.

Тери продължава:

— В момента съм много притеснена и помолих Тони да ми помогне с чистенето. Ще помогне и с опаковането, а след това при товаренето на кашоните.

— Заради болките от фибромиалгията.

— Да. Тони бе така любезен...

— Вие нямате никаква фибромиалгия.

Отново никаква реакция.

— И никакви телефонни разговори с Аризона не е имало. Проверих.

— Добре.

— Няма да отречете, нали?

— Приятелката ми Сали живее в Нашуа, Ню Хампшир. Току-що е започнала работа в Аризона.

— Знам за ареста на вашия приятел, Тони, заради участието му в протест пред клиника за аборти.

— Това е стара история. Вече не се занимава с такива неща. Казала съм му, че няма полза от подобни протести. Бог ще се разправи

с тези хора, когато му дойде времето.

„Тези хора“ е произнесено с отрова в гласа, но останалите думи излизат гладко, без следа от притеснение, а чертите на лицето ѝ са съвсем отпуснати, все едно е сама в колата и се наслаждава на излет сред природата.

Без да изпуска Тери от очи, Майк се пресяга към чантата, отваря ципа и напипва нещо като портативен лаптоп. Оказва се, че е точно това. Един от ония тънки, олекотени модели. Поднася го пред очите ѝ.

— Защо биете целия този път с това в чантата?

— Твърдият диск не е в ред. Не мога да извадя нито един файл, а имам приятел, който е голям специалист при извличането на данни от повредени носители. Бях тръгнала на среща с него.

Гласът ѝ не трепва, няма следа от колебание.

— Казва се Лари Пинтарски. Мога да ви дам и адреса, ако искате да се свържете с него. Само че трябва да спрем при някой автомат. Моят телефон няма покритие.

— Значи зарязвате цялата си работа и хуквате насам.

— Той няма друго свободно време.

— А защо с тази кола?

— Защото имам проблем със скоростите на моята и не исках да рискувам с толкова дълго пътуване. Имам записан час в сервиза за понеделник.

Майк стрелва поглед назад. Зад тях не се виждат други коли.

— Тук няма никаква тайна — продължава Тери. — Всичките ми сметки, данъчни декларации, биографични данни, целият ми живот е на този компютър и исках...

— А защо не отидохте направо у дома на този човек?

— Защото е много трудно да се стигне дотам. За последен път съм ходила преди две години и се загубих. Много съм зле с ориентирането. За да ме улесни, Лари предложи да се срещнем на бензиностанцията. Него очаквах, когато ме отвлякохте. Обадете му се, ако искате.

При тези гладки отговори, изправен пред тяхната убедителна логика, Майк усеща как увереността му се разколебава.

— Господин Съливан, вие сте в състояние на огромен стрес. Лично аз съм бездетна и не мога да твърдя, че разбирам напълно всичко, което ви се е струпало на главата. Онова, от което разбирам

обаче, което ми е професия, е мъката. Известно ми е, че в някои случаи тя може да достигне такава мощ, че да заслепи напълно човека. Разбирам това и искам да ви помогна. Кажете само от какво имате нужда.

— Решил съм да разкрия истината за дъщеря ми и съм готов на всичко, за да го постигна, ясно ли е? — Майк се опитва да я уплаши.

— Не мога да ви дам нещо, с което не разполагам.

Думите на Джона от онази сутрин, на пътеката.

— Човекът, отговорен за случилото се с вашата дъщеря, е вече мъртъв. Нямам власт да променя това, нито пък обстоятелството, че тези три момичета са отдавна при Него.

— Знаехте за нещата под пода.

— Както ви казах вече...

— Говорих с Мерик — лъже Майк. — Нищо не ви е казвал и никой друг не го е правил.

— Чух ги, без да искам.

— Глупости.

— Не желая да се карам с вас. Щом така искате, ще седнем да обсъдим нещата с детектив Мерик. И няма да повдигам обвинения срещу вас, обещавам.

Решителността, която е ръководила действията му през последните часове, започва силно да се разколебава. Защо Тери е толкова сговорчива? Май нищо от онова, което казва, не ѝ въздейства. За всичко има готов отговор. Ами ако той самият греша? Нещо ми убягва.

Тери извързва глава и го поглежда с израз на съчувствие.

— Трябва да оставите дъщеря си на мира. Ако не го направите, мисълта за нея ще ви съсипе напълно.

Майк отваря лаптопа.

— Нямате нищо против да се уверя, че не ме лъжете за компютъра, нали?

— Включва се с бутона отдясно. Оня със зеленото квадратче отгоре.

Майк оставя лаптопа върху конзолата помежду им и натиска бутона.

Тери скача внезапно върху спирачката.

49.

Майк е седнал на една страна, когато Тери натиска спирачката. Усеца как главата му се блъсва в предното стъкло и в мозъка му блясва бялата светлина на остра болка. Отхвърлен е назад към облегалката, а околното пространство се изпълва от острия звук на свистяща гума, докато колата лъкатуши върху платното.

Тери дава газ. Главата на Майк бучи и трещи, той се мъчи да дойде на себе си, а Тери отново натиска с все сила спирачката. Миг преди да затвори очи, забелязва сините цифри на електрическият часовник. Челото му се забива в радиото, за да избухнат нови бели сияния. Пада назад, едва осъзнал, че колата излиза от пътя и сега подскача по затревената площ, която го разделя от насрещното платно.

Малко по-късно настъпва тишина.

Болка пронизва целия му гръбнак. Всеки мускул е усукан и наранен, но самият той е в съзнание. Май дочува отваряне на врата, да, отворена е. Дин-дин-дин. Равномерен звук изпълва пространството в колата.

Тя излиза, побързай, направи нещо, хвани я или ще стори Бог знае какво, сигурно знае нещо за Сара. БЪРЗАЙ!

Майк отваря очи и вижда мъглявите очертания на Тери до себе си в колата. Примигва и зрението му се фокусира отчасти, достатъчно, за да види, че коланът ѝ е разкопчан, а лаптопа е притиснала към гърдите си заедно с дамската, чанта, в която рови с една ръка.

Майк посяга към нея. Тя се обръща, изпищява и забива с все сила юмрук в лицето му. Втори, трети път, преди да я стисне за китката. Тери извива тяло, опитва да се отскубне, лаптопът се изплъзва през вратата и тупва на земята отвън. Свободната ръка, тази, която рови в чантата, се показва навън и — о, Боже! — държи пистолет.

Майк се хвърля насреща ѝ с все сила.

Звукът от изстрела е оглушителен. Той прави предното стъкло на малки парченца, част от които се посипват отгоре им. Майк лежи странишком върху нея, вкопчен с всички сили в ръката с пистолета,

докато другата ѝ ръка го блъска в лицето. Натиска китката ѝ върху щръкнало от рамката парче стъкло и Тери изпищява — тънък, заешки звук, който преминава по гръбнака му и го уплашва не на шега. Нормален човек не пищи така. Тази жена е луда и знае какво е станало със Сара, знае, о, Господи!

Пистолетът тупва на пода, близо до педалите на колата. Майк се пресяга за него, Тери се освобождава и скача навън.

С оръжие в ръката, Майк се изтърколва от колата. Тери вече е грабнала лаптопа, отворила е капака и започва да скача отгоре му с обутите си в маратонки крака.

— Спри веднага! — крясва Майк. — Престани или, Бога ми, ще те гръмна.

Тери не му обръща внимание и продължава да рита. Майк търси опора в колата, за да се изправи, и едва не пада. Чувството му за равновесие е нарушено като след препиване.

Не е никакво препиване, поправя го един глас. Мозъчно сътресение.

Дисплеят на лаптопа е отишъл, а десетина от пластмасовите клавиши се ваят по земята наоколо. Майк полита към нея и когато го вижда с пистолет в ръка, Тери побягва между дърветата.

Прицелва се ниско с намерение да изстреля няколко куршума като предупреждение. Никога в живота си не е стрелял и остава силно изненадан от отката, след като натиска спусъка. Стреля още един път.

Тери писва и Майк вижда как краката ѝ се подкосяват.

Когато стига до нея, вижда на земята три замъглени силуета. Насочва дулото и към трите, но миг по-късно те се сливат в един. Продължава да примигва, за да се увери, че Тери е все още пред очите му. Там си е. Върху единия крачол на джинсите ѝ избива тъмно петно, тя вкопчва ръце в него, а косата ѝ е разчорлена като на дивак от джунглата. Единият ръкав на пуловера ѝ е отпран.

— Какво направи на Сара?

Тери не му обръща внимание. Сключва длани и започва да се моли.

Майк опира дуло о слепоочието ѝ.

— Моята дъщеря — казва той. — Разкажи ми за нея.

Тери не престава да се моли. Очите ѝ са изцъклени, вторачени и празни, като прозорци на изоставена къща. Транс? Където и да се

намира в момента, със сигурност не е тук.

— Полицията се е заела вече — продължава Майк. Устата му е пресъхнала, трудно му е да намери точните думи. По лицето му се стича кръв. Усеща я по тила и челото си, забелязва капка върху ръкава на ризата. Кърви, но колко лошо? — Това, с което си се забъркала...

— Е много, много над теб — отвръща жената и вирва глава. — Не можеш да ме уплашиш. Изпълнявам волята Божия и сам Той ще ме защити.

Майк забива дуло в слепоочието, раздвижва го.

— Кажи ми къде е, кажи ми и ще те пусна.

— Не се пазаря с грешници. Грешниците се наказват. Ти и твоята курва, жена ти, ще бъдете съдени за греховете си също като отец Джона. Когато усети примката около шията, той не се съпротивляваше, защото знаеше, че е съгрешил, като опрощава ония курвенски убийци. Сега го чака Божието наказание, а то е бързо, защото...

— Убила си Джона. — Не може да бъде. „Джона се самоуби.“ Самият Мерик го каза. Точно така. В ресторант „Дакота“. Майк помни много добре. Или поне така му се струва. Вече не е сигурен.

— Дъщеря ти е мъртва — казва Тери.

Майк затваря очи. Едва не пада.

— Ние я убихме.

— Лъжеш.

— Избави ме — казва Тери и поема дулото в устата си. Устните ѝ оформят зловеща усмивка около цевта.

Майк усеща пръста си, опрян в спусъка.

Не го прави, провиква се вътрешен глас. Не превръщай тоя изрод в мъченица — тя точно това иска.

Измъква оръжието от устата ѝ, а с другата ръка я залепва към земята. Тери не оказва съпротива дори когато я обръща по корем. Лицето ѝ е извърнато на една страна, очите са затворени и си бърбори нещо, което наподобява молитва. Майк стои, стъпил с един крак върху кръста ѝ. Премества оръжието в лявата ръка и вади телефона от задния джоб. Понечва да набере 911, но установява, че не вижда цифрите. Те мерзелят. Също както лицето на Тери и всичко останало наоколо.

Майк започва да примигва, докато картината се изясни, а сетне набира 911.

— Пипнах я — уведомява той обадилия се мъж.

— Кого, господине?

— Тери Ръсел. Медицинската сестра на Джона. Тя знае какво е станало със Сара — Сара Съливан, моята дъщеря. Аз съм бащата, Майк Съливан. — Думите излитат една подир друга, почти като писък. — Трябва да дойдете тук. Веднага.

— Господин Съливан, забавете малко топката и...

— Чуйте ме добре. Изпратете някого на секундата. Няма много време.

— Къде се намирате?

Майк съобщава местонахождението си и кара оператора да повтори.

— Насочил съм пистолет към главата ѝ — казва той. — Вече я прострелях веднъж. Разбирате ли какво ви говоря?

— Да, разбирам. — Тонът на оператора се променя и той заговаря бавно и високо, за да не стават недоразумения: — Помощта е вече на път, господин Съливан. Не прекъсвайте връзката. Нали не искате да сторите нещо, за което да съжелявате до края на живота си?

— Побързайте тогава. — Майк затваря. Сега му е още по-трудно да се съсредоточи, да пребори желанието да приседне, може би дори да затвори за миг очи. Не за да спи, само да си почине.

ТОВА Е ОТ СЪТРЕСЕНИЕТО НЕ ГО ПРАВИ ТОЛКОВА СИ БЛИЗО ВЕЧЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПРЕБОРИШ АКО ПРИСЕДНЕШ И ЗАТВОРИШ ОЧИ ГУБИШ САРА ОТНОВО ТОВА ЛИ ИСКАШ?

Не. Не, той не иска това. Не би могъл дори да понесе тази мисъл. Сара е жива. Няма значение какво говори Тери. Сара е жива и той няма да я предаде отново.

Нуждата да седне и да си почине го наляга отново и той се бори с нея, като връща мислите си към мига, в който Сара потегля нагоре, по Хълма. Само че сега, когато ѝ протяга ръка, тя я сграбчва здраво и той усеща мекия допир на нейната кожа, съзира усмивката ѝ, очилата са леко накривени. Вижда лицето, прекрасното ѝ личице, ясно като ден.

— Не се плаши, Сара. Татко няма да те изпусне пак, обещавам.

— Няма я — обажда се Тери. — Никога не ще я намериш.

Тя се усмихва или поне на Майкъл така му се струва.

Лицето ѝ, земята наоколо, всичко около тях не само започва да мерзелее, а буквално се разтапя. Примигва три, четири, пет пъти. Топенето не престава.

Тери се моли отново. Той не чува мърморенето ѝ.
Майк притиска дуло към сляпото ѝ око.
— Кажи ми — настоява той, — кажи ми веднага!

50.

Майк отваря очи. Вижда монтиран на стената телевизор. Показват стар епизод от „Семейство Симпсън“. Незнайно защо задникът на Хомър гори и той търчи насам-натам, крещи, мъчи се да потуши пламъците.

Майк дочува тих смях и обръща поглед настрани, към млада и красива жена с къса руса коса, която попълва някакъв картон. Облечена е в бяла манта, а от врата ѝ виси стетоскоп.

Лекарка или сестра. Значи е в болница.

Тери

Коя?

Вдига ръка към лицето си и когато докосва чело усеща дебела марлена превръзка от дясната страна на главата си.

Тери е медицинската сестра на Джона.

Преследвах Тери. Проследих я до една бензиностанция и там се качих в нейната кола, и Тери...

— Сара — грачи той.

— Недейте, господин Съливан, не вдигайте глава.

Остри игли на болка пронизват черепа и той отпуска глава върху възглавницата. Гади му се.

— Точно така. Лежете и си почивайте — казва жената и застава до него. — Аз съм доктор Трейси.

— Трябва да отида в полицията.

— Не бързайте, господин Съливан.

— Но вие не разбирате.

— Много добре разбирам. Дошли са от ФБР.

Майк примигва и втренчва поглед в нея.

— Точно така. Пред вратата ви дежури агент, който няма търпение да си поговори с вас, но преди това да стане, искам да ми отговорите на няколко въпроса. Кажете ми малкото си име.

— Майкъл.

— Къде живеете?

— Белхам. Белхам, Масачузетс. В покрайнините на Бостън. Къде се намирам?

— Върмонт. Знаете ли как сте попаднали тук?

— Помня, че бях в гората.

— Сам ли?

— Не. Имаше и една жена. Тери Ръсел. Медицинската сестра на Джона. Моля ви, трябва незабавно да говоря с агента на ФБР.

— Засега само отговаряйте на моите въпроси.

Лекарката му задава поредица от наглед идиотски въпроси: какъв ден сме днес; коя година; как се казва президентът. Майк отговаря правилно на всичките, след което жената му обяснява, че е претърпял мозъчно сътресение от втора степен. Резултатите от скенера са добри. Няма вътрешен кръвоизлив.

— Ще ви задържим за през нощта — казва лекарката. — По някое време ще дойде сестра, за да ви събуди. Ако това не стане лесно, ако сте объркан или ви се гади, ще трябва да ви направим допълнителни изследвания. Мисля, че ще се оправите, но през следващите няколко седмици се налага да оставите мозъка си да почине малко.

— Не помня как съм попаднал тук.

— Понякога, в подобни случаи, пациентите страдат от нещо, което наричаме частична амнезия. Напълно нормално е. Главата ви е понесла няколко сериозни травми.

Няма спор. Независимо от лекарствата, с които са го натъпкали, Майк продължава да усеща слаби, леко болезнени конвулсии отъясно.

Вратата се отваря и в стаята влиза мъж в костюм и с вратовръзка, с акуратно подстригана коса и крайно делови вид.

— Господин Съливан, аз съм специален агент Марк Феръл.

— Дъщеря ми? — пита Майк.

Лицето на Феръл се променя леко. Затваря се, казва си Майк, и сърцето му потръпва.

— Ще стигнем и дотам — отвръща агентът. — В състояние ли сте да разговаряте?

Лекарката се намесва, преди Майк да отговори:

— По-внимателно с него.

— Добре — съгласява се Феръл. — Ще внимавам, честна скаутска.

— Дано — казва жената. — Значи не възразявате да остана и се уверя лично, че спазвате дадената дума.

Феръл присяда върху радиатора и Майк промълвява:

— Тери Ръсел.

— Задържана е. Доста работа отвори на пътната полиция, докато успеят да я спрат.

В съзнанието на Майк изниква образът на молецата се Тери. Спомня си желанието да я убие. Това желание не го плаши, а по-скоро приспива. Спомня си как прави стъпка назад, още една... и трета... по дяволите. Какво му се губи?

Лекарката пита:

— Добре ли сте, господин Съливан?

— Не помня какво се случи в гората.

— Сигурен съм, че ще си спомните — обажда се агентът. — Мои хора разпитват Тери Ръсел в момента, а други помагат на полицията в Белхам по случая. Приятелчето й, Лънди, също е задържан. Опитва се да размени информация срещу по-лека присъда. Разполагаме и с лаптопа на Тери. Още сме в самото начало на разследването, но мога да ви съобщя какво сме успели да установим до момента. Ако не разбирате или искате да ме попитате нещо, не се колебайте.

Майк кимва. Защо говори толкова бавно тоя Феръл?

Той не говори бавно, отвърща някакъв глас. Всичко идва от главата ти. Използвана е вместо билиардна топка, а сега си тъпкан с лекарства, така че внимавай. Може да не ти се удаде нова възможност.

Феръл продължава:

— Онова, което знаем със сигурност на този етап, е, че Тери Ръсел и Антъни Лънди членуват в радикална животозащитна, ултрарелигиозна организация, която се е нарекла „Воини на истината и светлината“. Смятаме, че действат поне от две десетилетия. Занимават се с отвличане на деца от семейства, в които е бил извършван аборт. Манипулирали ги, за да повярват, че са сираци, преди да ги настанят в семейства на дълбоко вярващи християни, които не са в състояние, по една или друга причина, да имат собствени деца. Тези приемни родители също принадлежат към организацията. Така са успели да опазят толкова дълго време тайната си, а и повечето живеят извън страната, предимно в Канада. Подобно на Ал Кайда, групировката

комуникира основно чрез кодирани имейли. Имат си хора, които работят в клиники, където се извършват аборти, пръснати из цяла Америка. Те именно са им осигурявали сведенията за жени, които...

— Тери ли ви каза всичко това? — Майк не може да повярва, че тя е способна да издаде цялата информация. Отказа да говори с допряно до главата дуло, та сега ли?

— Тери мълчи — отвърща Феръл. — Но приятелят ѝ Лънди? Той е бивш полицаи и знае правилата на играта. Отначало и той мълчеше, но когато му казахме, че сме успели да извлечем информация от лаптопа, пропя като славей.

— Не може да бъде.

— Кое не може да бъде?

— Тя разби лаптопа пред очите ми. От дисплея не остана и помен.

— Съжалявам, грешката е моя. Не всеки разбира от компютри. Да, тя е разбила лаптопа, погледнато чисто в материален смисъл. Но е оставила непокътната неговата най-важна част — твърдия диск. Ние го извадихме и прехвърлихме в друг компютър, а нашите момчета успяха да пробият защитата му и да се доберат до базата данни вътре. Така получихме адресната книга на Тери с имената на всички замесени лица, адресите и телефонни номера. Разполагаме и със съдържанието на електронната ѝ поща от последните три месеца. Тя не е знаела, но пощата ѝ е програмирана така, че всеки имейл се архивира автоматични.

Затова така бързаше да изнесе компютъра от дома си. *След като ѝ казах за абортите, е изпаднала в паника. Сигурно е решила, не е въпрос на време да дойде и полицията, а ако решат да ѝ изземат лаптопа, ще могат да се запознаят със съдържанието на твърдия му диск.*

— Тери се е обадила на няколко места, докато е карала волвото — казва Феръл. — Звъннала е на членове от своята група, които на свой ред вдигнали тревога по приемните семейства. Какво ви е?

— Малко съм сънен. Не спирайте, моля. — Страх го е, че ако Феръл млъкне, може да заспи отново и да загуби всяка надежда, защото когато се събуди, някой друг ще му каже, че всичко това е било сън. „Много съжаляваме, господин Съливан, наистина.“

— В електронната ѝ поща има много информация за Джона — продължава Феръл. — А първото момиче, което уж е бил насилвал преди години? Неговата майка е част от групата на Тери и убедила дъщеря си да се включи в играта. Момичето се отказало от показанията си малко преди делото да влезе в съда, но това е без значение — семето на съмнението вече е било посято.

— Нещо не ми е ясно.

— Групата на Тери ненавиждала Джона, понеже знаела за готовността, с която той давал опрощение на абортирани жени. Джона символизирайл в техните очи — тук цитирам — „постоянното нравствено разложение на Католическата църква“. Според тях той нямал работа в свещеническите среди и затова организацията се заела да му припише вината за изчезването на трите момичета.

Момент, моля. Нима тоя тип Феръл му казва, че Джона е невинен? Това не може да бъде.

И Майк проговаря:

— Но нали Мерик откри веществени доказателства под пода на Джона. Намери магнетофонни записи.

— Всичко е било подхвърлено от Тери — отвърща Феръл. — А якето върху кръста е оставено от Лънди. Чиста случайност е, че именно Джона се е скитал наоколо по това време. Било им е все едно кой ще го намери. Веднъж открито, вие ще го идентифицирате и тогава полицията отива право при Джона и го поставя отново под микроскоп.

Гласът на Джона от онази нощ отеква в главата на Майк: *Ще умра в мир. Това не можеш да ми отнемеш, ясно ли е? Нито ти, нито полицията, нито журналистите. Стой настрана от мен или този път ще те пратя да изгниеш в затвора.*

— Но защо им е било да си правят целия този труд, след като Джона умира? — продължава агентът. — Искали са да удължат неговата агония. Джона споделил с Тери страха си от перспективата да умре зад решетките. Искал единствено да доживее дните си в мир, да умре у дома. След като става ясно, че този план нещо зацикля, Тери и Лънди скалпили нов — да изгорят Джона. И понеже Лънди е бил наясно, че полицията неминуемо ще започне разследване, решили да припишат и това престъпление на някого.

— На Лу — обажда се Майк.

— Именно. Лънди знаел, че вашият старец се навърта около дома на Джона, и му заложил капан. Именно той се е криел онази нощ зад бараката, Лънди е хвърлил запалената бутилка и пак той подхвърлил откраднатата запалка на баща ви, както и няколкото фаса, които няма как да не бъдат намерени от полицията. Вече се свързахме с адвокатата на баща ви.

Но Майк мисли единствено за Джона.

— Значи Джона...

Феръл кимва.

— Невинен е. Самоубийството му е инсценирано. Тери го е упоила с морфин, а Лънди го метнал на рамо — нищо работа, като се има предвид колко е бил отслабнал Джона. Пристига полиция, намират лентата с гласа на дъщеря ви, свършват си работата и откриват белег от една-единствена примка върху врата на покойния. С оглед на това, както и неговото минало, Джона си е стопроцентов самоубиец. Случаят е приключен. Наличието на морфин в организма не предизвикало никакви подозрения, понеже Джона наистина го е взимал.

И сега Майк си спомня казаното от Тери за Джона: *Когато усети примката около шията, той не се съпротивляваше, защото знаеше, че е съгрешил, като опрощава ония курвенски убийци. Сега го чака Божието наказание, а то е бързо, защото...*

Майк си представя как Джона се бори за живота си, докато примката се стяга около врата, а в главата му кънти неизказаната истина за онова, което се е случило. Майк си представя как Джона се е съпротивлявал до последния момент.

Единствен Бог знае кое е истина.

Невинен. През всичкото това време Джона е бил невинен. И през всичкото време е казал истината.

А аз се опитах да го убия. На два пъти.

Майк усеща, че го избива студена пот.

Феръл продължава:

— Накарали са тоя нещастен кучи син да страда до последен дъх. След като му поставил примката, Лънди разказал на Джона всичко, което са му сторили, и едва след това ритнал пъна. Всичко е описано до най-малките подробности в имейлите, разменени между него и Тери.

Мобилният на Феръл звънва.

— Операцията е толкова проста, че граничи с гениалност. Извинете ме за момент. — Отдалечава се в противоположния ъгъл на стаята и, залепил апарата до ухото си, започва да шепне нещо.

Единствен Бог знае кое е истина.

Клепачите на Майк натежават. Затваря ги, но остава буден, като съсредоточава вниманието си върху гласа на агента, върху шума от подметките му. Ще намерят Сара. Майк знае. Бог няма да го преведе през всичко това, чак до този момент, само за да й позволи да изчезне отново. Той не може да прояви подобна жестокост два пъти.

Майк се унася.

— Господин Съливан?

Гласът на агента от ФБР. Майк отваря очи и вижда, че в стаята е тъмно.

— Току-що ми съобщиха — казва Феръл и разцъфва в усмивка. — Намерихме я. Намерихме дъщеря ви.

ТАКА ДАЛЕЧ, ТАКА БЛИЗО

51.

— Знаеш, че не съм голям любител на природата, но даже аз мога да оценя подобна гледка.

Бил има право. Гледката е внушителна. Накъдето и да обърнеш поглед, виждаш окичени с нацъфтели дървета долини. Тази селска къща във Върмонт, със своя безкраен лабиринт от помещения, е напълно изолирана. Това е тайна квартира, обяснява специалният агент Марк Феръл, място за временно настаняване на лица, които ще бъдат включени в Програмата за защита на свидетелите. Заради медиите, напълно полудели около случая със Сара, ФБР решава срещата да се проведе на място, където няма микрофони и камери, за да има възможност Сара да се окопити.

Зад гърба му, откъм вътрешността на къщата, звъни телефон. Майк извърща рязко глава, за да види през прозореца агента Феръл, който крачи по дъсчения под, приближил към ухото си клетъчен телефон. Жената в черен костюм е детски психолог. Казва се Тина Дейвис. Майк е прекарал целия вчерашен следобед и по-голямата част от вечерта в разговори с нея — обяснява му как да подходи към Сара, какво следва да очаква.

Най-важна е Сара, подчертава доктор Дейвис. В самото начало ще бъде изключително объркана. Трябва да се приспособи към много неща: към новината, че родителите ѝ са живи, към факта, че със съпругата ви сте разведени. Възможно е дори да бъде гневна. Може и да откаже да говори. Това е нормално. Семейство Меър са били много добри с нея.

Семейство Меър. Бездетни католици. Дайна Меър не могла да зачене и не приемала варианта с осиновяване. Двамата с Албърт Меър са били част от групата на Тери Ръсел. Това е водещата новина за всяка радио и телевизионна станция, за всеки вестник и според Феръл ще става все по-голяма. Майк не може да осмисли всичко, което се случва, и няма представа как ще се справи Сара.

— Свърза ли се вече с Джес? — пита Бил.

— Не още. — Когато новината гръмва, тя е по средата на двайсет и четири часовия си полет до Австралия. Щом самолетът се приземил, на борда му се качили австралийски полицаи, за да ѝ я съобщят. В момента Джес лети обратно. Самолетът ѝ каца тази вечер.

Сега звъни телефонът на Майк. Не го изключва заради Джес.

Но дисплеят показва служебния номер на Сам.

А гласът е на Нанси Чайлдс:

— Как е самочувствието, татенце?

— Много съм нервен. Страх ме е. Каквото и да си мислиш, все ще е вярно.

— Всичко ще бъде наред.

— Само това ми повтарят.

— Ще видиш. Както ти е добре известно, твоите разкрития са нещо велико. Ще те засият с обаждания — Опра, Даян Сойър, литературни агенти с молби за издателски права. Моят съвет е да си наемеш медиен специалист, който да те представлява, та да разполагаш с цялото си време за Сара. Знам една, която няма равна на себе си. Луси Уотърс. Ще ѝ кажа да ти се обади по-късно на мобилния. Нещо против?

— Би било чудесно. Искам да ти благодаря, Нанси...

— Не престанах да ровя, защото ти пожела така. Всички, аз и включително, те съветвах да се откажеш, но ти не ни послуша. Вие, господин Съливан, не престанахте да вярвате, така че ако изгаряте от желание да благодарите на някого, обърнете се към огледалото.

— Няма начин да те наддума човек, нали?

— Това ни е друга обща черта със Сам. Като става дума за нея, ето ти я. Изчакай така.

Обажда се Сам:

— Няма да те задържам. Искам само да ти кажа колко съм щастлива заради теб.

— Нямах да се справя самичък. Благодаря ти, Сам. За всичко.

Задната врата се отваря и навън излиза агент Феръл, този път без костюм и вратовръзка. Заместил ги е с джинси, бяла риза и непромокаем елек.

— Трябва да бягам — казва Майк. — Да ти звънна по-късно?

— Няма да ходя никъде.

— Нито пък аз. — Благодарни още веднъж и затваря.

Днес Феръл е усмихнат. Синият му поглед е ведър.

Майк го харесва. За него няма въпрос, който да е прекалено глупав или твърде настоятелен. През първите два дни Майк не престава да пита: „Сигурен ли сте, че е Сара? Потвърдено ли е вече?“ Той неизменно отвръща с ослепителна усмивка, уверява го, че е така: „Няма никакво съмнение. Дъщеря ви е. Сравнихме отпечатьци от пръсти, а трябва да ви уверя, че там грешка няма.“

И въпреки това оня гаден страх не престава да пълзи по гръбнака на Майк. *Съжалявам, господин Съливан, но стана грешка.* И го връщат с кола в Белхам, обратно в неговата запустяла къща, пълна сега с чакащи репортери, а той се изтъпанва пред тях, за да каже: „Много съжалявам, но е станало недоразумение.“

— Дъщеря ви е вече на път — съобщава Феръл. — До един час ще бъде тук. Господин О’Мали, нали разбирате...

— Знам, знам. Само семейството. Детето ще бъде достатъчно ошашавено, за да го объркваме допълнително. Докторката вече ме подкова.

— Колата ви чака отпред — допълва Феръл и се обръща към Майк: — Доктор Дейвис иска да поговори с вас, преди дъщеря ви да е пристигнала.

Дъщеря ви.

Сара е на път за насам.

При него.

У дома.

И Майк се изпълва с такава радост, че май ще се пръсне.

А с нея нахлуват нови страхове.

— Ами ако не ме познае? — пита той доктор Дейвис.

— Възможно е в началото. Била е шестгодишна.

— И половина.

— Моля?

— Сара бе на шест и половина, когато я взеха.

Доктор Дейвис се усмихва. Изглежда истински съпричастна и готова да помогне. Майк изпитва желание да си излее душата пред тази жена, да извади сърцето си на показ и да го сложи на масата за дисекция — каквото тя пожелае.

Седнали са в дневната. Доктор Дейвис заема кресло, обърнато към прозореца, през който се вижда дългата, криволичеща алея. Майк

седи върху диван, надвесен напред, потрива длани между коленете и гледа в пода.

— Вие какво си спомняте от шестгодишна възраст?

Майк успява да извика в ума си само отделни фрагменти: прекосява улицата към двора на съседа; качва се в гребна лодка с Лу; разправя се с майка си в някаква книжарница — настоява за две книжки за оцветяване вместо една.

— Възможно е Сара да пази някакви спомени за вас и жена ви, които са дълбоко скрити. Но това е временно. Тези спомени ще изплават, само че трябва да й дадете време. Периодът е травмиращ за Сара. Тя е с промито съзнание, както и останалите деца. Именно е тази цел групата е отвличала само малки. Дайна и Албърт Меър са й казали, че двамата с жена ви сте мъртви. Тя е живяла в ново семейство, в чужда страна, а изведнъж се изтърсва полиция и я отвежда. И Сара разбира не само че двамата сте живи, но и че семейство Меър са я отвлекли. Може също да е дочула едно-друго за принадлежността им към тази радикална религиозна група. Във всички случаи има да осмисля много неща. И е възможно да не иска това да стане веднага. Би било в реда на нещата. Спомнете си какво изпитавте, когато научихте истината за майка си.

Майк кимва. Разказал е всичко на доктор Дейвис.

— Ами ако поиска да се върне при тях?

— Няма начин — те заминават в затвора.

— Но тя може пак да го иска. Възможно е, нали? — Майк вдига поглед.

— Вие сте й баща — отвърща доктор Дейвис тихо, но с твърд тон. — Това не може да се промени по никакъв начин. Пътят няма да бъде гладък. Може да има мигове, в които ще изпитате гняв и разочарование от цялата тази несправедливост. Но това ще отmine. Тя приближава дванайсет. Още е малка. Част от детството й с вас все още предстои. Имате време. Това е дар, какъвто други семейства няма да получат. Не го забравяйте.

Майк си мисли за Ашли Жиру, прехвърлила двайсет и пет, абсолвентка в Италия; за Карълайн Ленвил, която е над четирийсетте, омъжена, с две деца, и живее на два километра от приемните си родители в Брунсуик, Канада. Ами ако и той беше в тяхното положение и му се налагаше да срещне един вече пораснал човек?

— Ето ги — обажда се доктор Дейвис.

Майк извърща глава, за да види как в алеята спира черен линкълн.

Изправя се, а сърцето му бие с такава сила, че го е страх да не изхвъркне от гърдите. Пред очите му лумва заглавие: **БАЩАТА НА ИЗЧЕЗНАЛО МОМИЧЕ ГО ОТКРИВА САМО ЗА ДА БЪДЕ ПОКОСЕН НА МЯСТО ОТ СЪРДЕЧЕН УДАР.**

Защо го изпълва такъв ужас? Безброй пъти се е молил този миг да настъпи и ето го, сега на една ръка разстояние, там, пред входната врата, а неговата кожа лепне, стомахът му е свит като юмрук и подскача.

— Господин Съливан?

Дълбоко, бавно дишане. Всичко ще бъде наред. Всичко ще се оправи.

Майк бърше потта от челото си. Изпробва устойчивостта на нозете си. Малко треперят, но вършат работа.

— Вие сте й баща. Не го забравяйте.

При тези думи Майк отваря вратата, за да се изправи пред дъщеря си.

52.

Сара е висока. Много по-висока, отколкото си я е представял.

И слаба. Не от недохранване, а от неудържимия растеж на тялото.

Очилата ги няма.

Както и конската опашка. Косите са подстригани късо, до раменете, точно както си е представял. Те са така фини и руси, че чак белеят под слънчевите лъчи.

Няма обеци. Няма бижута. Облечена е твърде семпло: джинси, розова блуза с дълъг ръкав и щампована отпред мъничка дъга, бели кецове.

Но което му прави най-силно впечатление, онова, което едва не го кара да рухне пред очите на всички, е лицето ѝ. Разпознава упорития израз на своето шестгодишно момиченце, което не искаше да го хване за ръка онази вечер на Хълма.

Сара стои изправена между трима агенти. Ръцете ѝ са склучени отпред, главата наведена, впила е поглед във върховете на обувките си. Разстроена е. Когато усети, че е направила нещо лошо, тя винаги застава в тази поза, с поглед в краката, в пода, във всяко друго нещо, само не и в твоя поглед. Като я вижда такава, Майк понечва да се хвърли към нея, да я сграбчи в обятията си и притисне с все сила, да я освободи от всичката болка и страх, от купищата въпроси и сам да попие всичко това. Също както когато бе малка. Когато бе негова.

Но няма да стане така.

Майк се хваща за перилото и започва да се спуска, стъпало по стъпало, поглъща я с поглед и го е страх, че ако малко забърза, ще полети с главата надолу, ще я спуска, а после срещата ще протече в „Бърза помощ“. Когато стига до чакъла, ръката му продължава да стиска парапета.

— Нека им дадем малко повече пространство — обажда се доктор Дейвис.

Всички кимват и се отдръпват настрана. Сара вдига поглед към масивна жена в джинси и тъмносива блуза. Навярно психоложка, казва

си Майк. Жената се отмества само на една-две стъпки и се подпира върху предния капак на линкълна.

Майк приближава дъщеря си, но не прекалено — оставя ѝ пространство да диша под всички тия погледи, приковани в тях двамата.

— Здравсти — проговаря Майк, доволен от това, че гласът му звучи силен и уверен.

— Здравей — отвърща тя тихичко.

Като чува този глас, Майк понечва да протегне ръка и да я докосне, да се увери, че е истинска.

— Как беше пътуването?

— Дълго — отвърща тя все така тихо, с наведен поглед, прикован към кецовете.

— Искаш ли да се поразтъпчеш? Да се разходим малко?

Очите на Сара се впиват в Майк. Гледали са го някога от люлката, търсели са го из къщи, блясвали са от радост, когато се е прибирал — същият, оформен с негова помощ и под негово влияние поглед, сега го разглежда, изучава и се пита кой е този мъж.

Спомни си нашата последна Коледа, Сара. Беше толкова развълнувана, че ме събуди в четири сутринта, за да ми прошепнеш в ухото: „Той дойде, тате, Дядо Коледа дойде пак!“ Спомни си как не искахме да будим мама и аз слязох долу да приготвя палачинки, и как ги изгорих, а ти опита една, сбърчи лице и ги даде всичките на Фанг. Спомни си как, макар да не обичаш маслини, всеки път ги опитваш и правиш гнуслива гримаса. Спомни си онази съботна сутрин, когато домъкна всичките си кукли и животни в дневната, нареди ги на дивана, а после се качи върху масата за кафе, все едно е импровизирана сцена.

В главата му са запазени стотици подобни спомени. Но в дадения момент всичко това е без значение. В нейната бръмчат спомените от семейство Меър — спомени, случки и събития, за които той няма никаква представа.

Сара не помръдва.

Кажи, че си спомняш, Сара. Моля те. Дай ми поне нещичко.

— Нямам нищо против да се разходим — продумва тя.

Зад къщата има хамбар и конюшня. Но без коне. Има и нещо, което според Майк е малка ледена пързалка. И Сара гледа натам, може би си мисли същото.

Докато се спускат по склона към горските пътеки, той се чуди дали да заговори пръв, или да я изчака да започне. Решава да си мълчи. В момента тя сякаш се наслаждава на тишината и покоя. Едва ли е имала тази възможност през последните няколко дни.

Минават десетина минути и Майк усеща, че не може да търпи повече това мълчание.

— Знам, че сега си много объркана и дори може би уплашена. Това е нормално. Ако не ти се приказва, ще го разбере. По-важно е ти какво изпитваш.

Сара не кимва, не реагира — продължава да върви с поглед, вторачен в земята. Исква му се да изтръгне цялата болка, която носи в себе си вече пет години, да я излее в думи, които би могла да разбере, които да изградят мост, по който тя да тръгне и да осъзнае целия ад, през който е преминал.

— Казаха ми, че сте мъртви.

Майк кимва, мъчи се да не позволи на гнева да се изпише върху лицето му.

— Спомням си как седя в кухнята, а те двамата ми казват, че сте загинали, а едни лоши хора ме търсят. Затова са ми сменили името на Съзън Меър. Само така щели да ме предпазят от тези лоши хора. И ми казваха, че ако спомена пред някого истинското си име, те ще ме открият, ще дойдат да ме убият, а също и тях двамата.

Слушай. Тук става дума за Сара. А твоята работа е да слушаш.

— Господин и госпожа Меър са били винаги много мили с мен. Водеха ме на църква. Никога не ми викаха. Водиха ме в „Дисни Уърлд“. Защо им е да ме лъжат?

Те са религиозни фанатици, Сара. До един налудничаво вярват, че Бог говори през тяхната уста. Няма нужда от свещеници, защото и те са точно толкова безнравствени, колкото е и най-последният сред нас. Поради същата причина са наказали отец Джона. Той е имал дързостта да опрощава жени, които се осмеляват да решават вместо Бог.

Мислите на Майк се връщат за момент към Джона, чието тяло студене в земята. Джона — страдалец до последния си дъх.

Няма защо да разказва всичко това на Сара.

— Понякога човек е способен да повярва в нещо с такава сила, че вярата да го заслепи — казва Майк. — И когато това се случи, когато с цялото си сърце и разум повярваш, че онова, което мислиш или вършиш, е правилно, нищо друго не си в състояние да забележиш. В своите сърца и разум господин и госпожа Меър дълбоко вярват, че думите и делата им са истина.

— Но те ме излъгаха — възразява Сара.

— Знам. Ще ми се да променя това, но не е в моята власт. Много съжалявам. Когато пораснеш, ще видиш, че хората често лъжат. Дори най-близките ни. Тъжно е и боли, но се случва. Ето защо е важно човек да си мисли за хубавите неща. Като това сега.

Майк бърка в задния си джоб и подава на Сара няколко снимки.

— Малко са омачкани — казва той. — Забравих, че са там, и седнах отгоре им.

Сара забавя ход, докато ги разглежда.

— Майка ти ще дойде по-късно довечера.

Сара продължава да разглежда снимките, а Майк е готов да отговаря на въпросите ѝ, ако попита нещо. Сара преминава към следваща снимка.

— О, Господи! — възкликва тя. — Това да не е плюшено мече?

— Това е Фанг — кучето ти. Той е булмастиф.

— Какъв е огромен.

— Да знаеш само какви лиги пуска. На следващата снимка ще го видиш като бебе.

Сара разглежда снимката. Но вниманието ѝ не е привлечено от Фанг. Разглежда образа на момиченце с килнати очила и криви зъби, което седи до заспалото кутре. Майк нарочно е взел тази снимка — надява се тя да събуди някакъв спомен.

Приближава детето, колебае се дали да не отпусне длан върху рамото му, когато Сара забелязва следващата снимка, зърнесто цветно изображение от вестник, запечатало Лу Съливан на излизане от затвора. Бил му е донесъл изрезката тази сутрин, а той я сгъва и пъхва в задния джоб с намерение да я прочете по-късно.

— Кой е този?

— Това е... Помогна ми да те откроя.

— Но името му е Лу Съливан, също като твоето.

И като твоето.

— Роднина ли ти е?

— Баща ми е. И твой дядо.

Сара му подава снимките.

— Твои са. Можеш да ги задържиш.

— Ще ми ги пазиш ли? Не искам да ги изгубя.

Добива затворен вид. Много я е притиснал.

— Разбира се. — Майк се усмихва, но насила. Взема снимките и ги прибира в задния джоб.

— Гладна съм. Искам да се върнем, за да хапна нещо.

— Добре — отвръща Майк. — Имаш ли нещо против аз да поостана тук за малко?

— Не.

— Добре.

— Хубаво тогава. До по-късно. — Сара се извъръща и затичва, отдалечава се от него, нагоре по склона, към къщата, където я очакват доктор Дейвис и другите психолози.

До по-късно.

Всичко е наред, напомня си той. Сега вече имат време. Поне това имат.

53.

Към единайсет вечерта Майк излиза на задната веранда за една цигара. Небето е черно, обсипано със звезди, въздухът още пази зимния мраз. Пали, сяда в люлеещия се стол и вдига крака върху парапета, усетил костите си натежали от напрежението на изтеклия ден.

Доктор Дейвис и другата психоаналитичка прекарват голяма част от следобедта със Сара, която изведнъж се затваря и отказва да разговаря. Исква да си седи сама, затворена в стаята.

— Изтощена е — обяснява му доктор Дейвис. — Твърде много ѝ дойде. Дайте ѝ време.

Дал е цели пет години. Сара няма нужда от толкова приказки. Онова, от което има нужда, е да се прибере у дома, а не тук, в тази чужда селска къща, пълна с непознати лица и вещи. Трябва да се прибере в нейната къща, в нейната стая, да седне в нейното си легло, а той ще приседне до нея и двамата ще започнат да разглеждат снимките от деня на раждането ѝ до времето, когато му я отнемат. Ще разгледат всичките снимки, ще изгледат всички видео записи, а след това пак и пак, докато най-накрая тя ще се обърне към него и ще каже:

— Пушенето ти вреди.

Майк се извъръща. Сара е излязла на верандата.

— Имаш право. — Майк смачква цигарата на пода, а след това праща фасата в тъмнината, преди да смъкне крака от парапета.

Сара застава до него. Облякла е сиво долнище и памучно яке върху тениската си. Майк се пита кой ли е купил това яке, дали е подарък за рожден ден, който си е избрала сама. Спомен за дома ѝ от последните пет години, който ѝ носи успокоение, докато чака в тази чужда къща да я отведат в друга, също чужда, в една чужда стая.

— Не можеш да заспиш?

— Не.

— Тежък ден.

Сара кимва. Има някакъв проблем. Изписано е върху лицето ѝ.

Дошла е да ми каже, че иска да си отиде у дома, при другото семейство.

Но това няма как да стане. Сара не може да се върне в Канада, но топлите чувства към семейство Меър са тук, те са истински и няма как да се заличат.

— Този белег — проговаря Сара, като допира с пръст дясното слепоочие и приближава, за да види той по-добре. Белегът е едва забележим, неравен, около два сантиметра дълъг. — Нямам спомен за него. А ти?

Сеца се за изсъхналата кръв върху качулката на нейното яке.

— И аз нямам.

Сара кимва. Сякаш ще избухне в плач. Майк устоява на порива да я прегърне. *Не пресилвайте нещата, казва доктор Дейвис. Нека дойде сама. И най-важното — слушайте. Слушайте, без гняв, без да съдите.*

И Майк казва:

— Много ми е мъчно, задето се налага да преживееш всичко това.

Сара вторачва поглед към дърветата, които шумолят с листа.

— Докато се разхождахме днес, видях една пързалка за кънки — казва тя. — Поне на такава прилича.

— Мисля, че е пързалка.

— В леглото се сетих за нея — за ледената пързалка. При твоята къща нямаше ли езерце? Отзад?

Майк кимва.

— Казва се Салмън Брук.

— В гората, нали?

— От задния двор тръгва пътечка. Веднъж ти видя фигурно пързалие по телевизията и поиска да те науча да караш кънки.

— И сложи върху леда едни неща като щайги.

— Да, касети от мляко. Две, за да ти служат като опора. Хич не ги хареса. Искаше сама да караш. Падаше, а аз тичах да те вдигна, от което ти страшно се дразнеше. Искаше сама да го направиш. Всичко — кънки, плуване и най-вече спускането с шейна.

Последните думи излитат от устата на Майк съвършено несъзнателно и сега му се ще да ги върне назад.

Но няма страшно — те прелитат край ушите ѝ. Сара продължава да гледа към гората с отнесен, сънен поглед, сякаш описваното от него се разиграва пред очите ѝ.

— Но после се справих.

— О, да. Справи се.

— Играехме една игра на кънки. Ти ме вдигаше на ръце пред себе си.

Ледена тръпка разтриса цялото му тяло. Иска да проговори, да я насърчи да си спомни, но го е страх да не каже или стори нещо, което да прогони картината.

— Ти ме държеше високо, а аз крещях разни имена. Все едни такива, глупави, нали? От рода на Гладната Гъсеница или нещо подобно.

Майк преглъща.

— Да, подобни неща.

Сара кимва бавно, върнала се към едни времена, които някога са градили и споделяли заедно.

— Да — отронва тя със свенлива усмивка. — Спомням си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.